Fortsätt kampen!
Undervisning av
Finn Arne Imsen
från bibelskolan 1998

Fortsätt kampen!

Fortsätt kampen!

Undervisning av

Finn Arne Imsen

från bibelskolan 1998

Av Arne Imsen har tidigare utgivits:
Har Lewi Pethrus rätt? (1962)
I världen men icke av världen (1964)
Tid att vakna (1965)
Fruktad frihet (1970)
Från död till liv (1970)
Låt dig inte skrämmas av homosexmaffian (1:a utg 1982)
Kärleksfull aga eller kränkande misshandel (1:a utg 1991)
Bannlyst Frihet (1995)
Vedergäll Babylon (1999)
Guds Rike (2000)

FORTSÄTT KAMPEN!
Copyright © 2002 BMC förlag
Sättning och tryck: BMC Tryck, Bromma, 2002
Typsnitt: Times New Roman, Century Schoolbook
Utgiven av BMC Förlag, Bromma

ISBN 91-971087-7-4

Innehåll

Förord 6
Ett hoppets budskap 7
Församling eller förening - Del 1 17
Församling eller förening - Del 2 27
Sann rikedom 36
Noas och Lots tid går i repris 46
Abrahams kamp - Del 1 56
Abrahams kamp - Del 2 67
Drag ut ur landet 75
Feminismen - vår tids upplösande makt 85
Äkta, sann och Kristuslik 95
Se brudgummen kommer! 107
Profetisk varning till församlingen 117
Fortsätt kampen 124

Förord

De sista åren av nittonde seklet var ödesår för vårt land, med bland annat nya lagförslag på familjerättens och religionsfrihetens områden. Kristenhetens samhällsanpassning borde också väcka varje levande kristen till eftertanke och handling.

Under Maranaförsamlingens bibelskola hösten 1998 och året ut höll Arne Imsen sina sista bibelstudier. Där gjorde han en profetisk analys av tidsläget. Han pekade på hur Guds tjänare i alla tider tvingas bryta upp från perversa bindningar till staten, världen och religionen.

Denna undervisning var något av ett testamente till den kämpande församlingen med förmaning, tröst och uppmuntran till var och en som vill leva i Jesu efterföljd;

Det är vår förmån och plikt att förmedla dessa väckelsesignaler vidare. De tjänar till vägledning i en mörk och pervers tid.

> »Syskon, mitt rop till er allesammans, sista ropet från djupet av mitt hjärta är: ***Fortsätt kampen!*** Vi har ju temat, uppdraget och målet för den tro som en gång för alla är överlämnad åt de heliga. Du heliga skara, frukta icke, ty det har behagat eder Fader att giva eder riket.»

April 2002
Stina Fridolfsson

Ett hoppets budskap

Vi ska ta upp några frågor som rör själva livsnerven i allt vårt arbete. Det är uppenbart att det finns ting som är viktigare än allting annat. Ting som i alla avseenden, i alla sammanhang och vid alla tillfällen måste prioriteras. Och det är *själavinnandet.*

Till detta uppdrag är vi kallade att ta emot en alldeles särskild utrustning. En utrustning som är precis anpassad till vars och ens situation. Det vill säga att vi inte behöver gå i lånta fjädrar, utan var och en har en egen utrustning. Ingen ska dra sig tillbaka och säga att ”jag har ingen uppgift” och ”jag kan inte”. Det är lögn, det stämmer inte. Men man kan självklart gräva ner sitt pund, dra sig tillbaka, nöja sig med åskådarens roll och analysera eller vad man väljer att göra.

Alla är kallade till en själavinnande tjänst. Dessutom har vi en kallelse till själavårdande tjänst. Det står klart och tydligt i Guds Ord att gåvorna är givna och ska användas i församlingen med en målsättning: att vårda varandra och bidra till församlingens uppbyggelse.

Varje kristen måste ha själavinnandets glöd, en själavårdande kärlek; syskonkärlek och förutom detta, som ju är ett verk av den helige Ande, gäller det att ha en riktigt levande vision, så församlingen kan uppbyggas. Det måste i församlingen finnas en skapande miljö och en riktigt kreativ atmosfär. Detta kan inte åstadkommas utan Anden och Ordet.

Församlingen möter i varje tid motståndare, som gör allt för att neutralisera, passivisera eller kanske till och med lik-

videra församlingen. Det kan ske på olika sätt. Där väckelsekristendomen kompromissar blir den kyrkokristendom, och där väckelsekristendom blir kyrkokristendom får den sin värsta fiende på sitt eget territorium.

Kyrkokristendomen har sitt ansikte, sin ideologi, sin teologi och sin framtoning i varje tid. Det ser vi inte minst i vår tid. Väckelse är inte någonting som man överlämnar till en kommande generation, utan det är något som varje generation måste erövra. Därför förutsätter väckelsekristendomen att alla väckelsekristna är pionjärer.

Vi får aldrig nöja oss med det som är traderat från föräldrar, släktingar eller från en annan generation. Var och en måste ha förstahandsupplevelser med Herren Jesus Kristus och bli pionjärer.

Vad är då en pionjär? Det är ju helt uppenbart att en pionjär skiljer sig från andra som har allmänt religiöst intresse eller på ett eller annat sätt känner sig åtminstone delvis engagerade för det som man tycker att exempelvis väckelsekristna och väckelsekristendomen representerar.

Detta är oerhört viktigt att påpeka för unga människor: Lev inte på andras upplevelser! Se till att ni får egna personliga gudsupplevelser, att ni gör er kallelse och utkorelse fast. För om ni gör det, så blir ni bevarade.

En komplicerad tid

Varje tid har sina svårigheter. För fyrtio år sedan behövde församlingen inte ta upp olika frågor på samma sätt som vi får göra nu. Vad det lider kommer det att leda till stora konflikter. Därför måste vi vara väl förberedda för att möta olika situationer. Utvecklingen har gått vidare. Idag finns en mera avancerad ondska, därför gäller det att bli bättre rustad och få så mycket större kraft för att möta just den situation som vi har idag.

Det finns väldigt många frågor som vi definitivt inte har

någon beredskap för. Jag kanske säger att jag kan inte gå in under försvarsmaktens kommando för att jag har samvetsbetänkligheter och kan inte lära mig att döda, inte ens om staten kommenderar mig att göra det. I nästa moment inställer sig emellertid problemet i en annan valör; nämligen: Kan jag betala skatt till samma försvar och låta någon annan utföra det uppdraget?

Det är bara exempel på hur komplicerat det kan bli i det vi kallar för en demokratisk stat, där besluten har fattats i vederbörlig ordning. I dessa beslut sägs att du ska göra din militärtjänst, du ska utbilda dig, osv. Man har också beslutat att si och så mycket av statsbudgeten ska gå till vårt försvar, till tillverkning av vapen eller till att bygga upp en militär organisation.

Vi har svårt att riktigt förstå vad skatt egentligen är, sett ur Nya Testamentets perspektiv. Bibeln talar om att vi ska betala skatt. Och då är frågan: Vad ska man göra i ett sådant läge? Det finns helt klart en lösning, men det är inte en lösning som kan anses vara speciellt attraktiv. Den är vi nog inte redo att bejaka utan att först riktigt grundligt pröva den.

Det finns andra frågor som kommer att på ett helt avgörande sätt påverka oss. Först bearbetas vi mentalt och intellektuellt, sedan kommer de rent praktiska arrangemangen i form av lagstiftning, institutioner och samhälleliga organ att tvinga fram en helt ny människosyn. En människosyn som naturligtvis har sin förutsättning i en mycket märklig gudsbild.

Den statliga utredningen ”I god tro”, som kom ut hösten 1998, anger inriktningen i vårt samhälle. Det handlar om samlevnaden, hur den ska formas och hur den ska begränsas, avgränsas och hur den ska normaliseras. Ska det perversa normaliseras och det normala betraktas som något sjukt eller perverst? Det går nu signaler ut över vårt land i denna utredning som studeras och så småningom kommer det lag-

stiftning, sedan institutioner och organ. Därefter kommer samhällets reaktioner då någon protesterar och på ett eller annat sätt hävdar den ordning som har varit. Den som agerar på något annat sätt för att han håller fast vid det som är beprövat, kommer att drabbas av någon form av samhälleliga repressalier.

Homosexualitet

Här kan vi exemplifiera, även om det är svårt därför att det är så fruktansvärt obehagligt. Hur ska du och jag som kristna se på homosexuellt partnerskap? Hur ska vi ställa oss till enkönade äktenskapsliknande samlevnadsformer? Sedan kommer följdfrågan om barnen i sådana hem där det finns två mammor eller två pappor istället för en mor och en far. Frågan om hur barnen kommer till reduceras till ett tekniskt problem. Men det är ju ännu mer ett etiskt och moraliskt problem.

Hur blir det sedan när homosexuella vill vinna inträde vid predikant- eller pastorsseminarierna och de sedan blir pastorer i kyrkorna eller kräver medlemskap? Därest någon säger nej till detta medlemskap, uppfattas det som diskriminering. Om man läser och framhåller vad bibeln säger om vissa saker, så tolkas det som hets mot folkgrupp. De flesta av oss är inte särskilt väl förberedda att möta den situationen.

Det finns en hel serie frågor som kommer att bli mycket aktuella. Det kan gälla relationer mellan människor, hemmen, arbetsplatserna, ekonomin eller utbildningsväsendet. Alla normala relationer upplöses. Det innebär i realiteten att barnen formas till att sakna emotionella bindningar till andra personer.

I förlängningen av detta perspektiv tas kommande generationers barn om hand av staten, samhället, som ordnar de institutioner som är nödvändiga för barnens fostran. Vad samhället önskar är ju att få byggnadsmaterial till de sam-

hällsmodeller som i olika situationer är aktuella. Det går inte att få dessa modeller förverkligade utan att emotionella relationer blir ersatta av yrkesmässiga relationer. Inte bara skola, men förskola och dagis – ända fram tills barnen uppnått mogen ålder är skolan egentligen en avsjälnings-institution.

Abort

Den kristna församlingen måste ta upp dessa frågor. Vi har en informationsplikt som kristna. Om vi inte uppfyller den plikten, är vi medskyldiga till utvecklingen. Vi har ett solidariskt ansvar och gör oss delaktiga i försyndelsen om vi tiger.

Vi kan exempelvis nämna aborterna. Det är inte bara beklagligt, det är fruktansvärt att se vilket förfärligt spel som drivs. Det är ju fråga om liv och död! Har vi råd att årtionde efter årtionde utplåna tiotusentals människoliv och beröva dem rätten till existens på grund av omsorg om vår egen välfärd? Liv blir utsläckta därför att vi ska rädda vår välfärd. Det är en ohygglig situation. Sedan finns också andra frågor som hör hit. Det behövs en profetröst! Och den profetrösten skall vara församlingen!

Vi möter så mycket kletighet i karismatiska sammanhang. Man talar så mycket om upplevelser, att det är rent vämjeligt. Men vad vi behöver veta mer om är inte *upplevelser* utan *efterföljelsen*. Vi behöver veta vad denna efterföljelse med nödvändighet måste leda fram till, eftersom Jesus talar om försakelse. Inte som ett undantag, utan som *ett normalt kristet liv*. Det finns inte någon annan möjlighet än att försaka när man gör sällskap med Jesus.

Aga

Frågan om barn och aga förefaller ha fått en så väldigt stor betydelse för samhällsbyggarna att den måste tas upp speci-

ellt. Idén som man baserar sina åtgärder på är helt befängd. Man talar om att man inte skall misshandla barn och därmed har man gjort debatten omöjlig.

Det är en väsentlig skillnad på en kirurgs skalpell och en buses morakniv! Oberoende av vilken busen är, så trakteras ingen av att denne buse går omkring och kan utsätta någon för sina hotelser och kanske också genomföra dem. Men man får vara tacksam för att det finns kirurger som kan skära bort en och annan främmande växt på kroppen och ägna sig åt läkande operation för att livet ska räddas.

I samhället använder man sig av den här debattekniken för att lura människor. Taktiken är att idiotförklara föräldrarna och göra dem så rädda att de inte vågar korrigera sina barn då de är oroliga för att samhället ska vidta några motåtgärder, eller är rädda att grannarna ska se det. Så börjar intrigerna, förtalet och man ringer hit och dit och anmäler varandra. Vi har fått ett angivarsamhälle!

Det finns inget barn på denna jord som inte behöver korrigeras. I naturen ser vi både i den högre och lägre skapelsen att det sker korrigering, bland annat genom tuktan. Om man inte klipper bort vildskotten på ett träd, så blir det vildfrukt.

Det heter i Guds Ord att Herren agar var son som han har kär. Här nämns agan tillsammans med kärleken. Det är kärlekslöst att inte fostra och korrigera sina barn. Genom sina ständiga ingrepp gör samhället det fullständigt omöjligt för normala föräldrar att fungera i föräldrarollen.

När sedan barnen kommit upp i tonåren, går de ut i samhället och ställer till det för sig. Vad gör då samhället? Det samhälle som förklarade för föräldrarna att de inte fick fostra sina barn med någon form av fysiska korrigeringsmedel – det bemöter dem nu med batonger och beväpnade poliser, med handbojor och häkten, med statligt sanktionerat våld och alla de olika sorters tvångsmedel som står till myndigheternas och ordningsmaktens förfogande.

När barnen blir äldre, och om de då inte har låtit sig fostras, så kommer samhället att spärra in dem på fängelser, på psykiatriska kliniker och andra anstalter. Hade man låtit föräldrarna använda sin naturliga auktoritet att korrigera sina egna barn, så hade samhället fått mycket mindre bekymmer.

Församlingens uppdrag

Hur ska man då möta denna situation? Ungdomar: Se till att ni får kunskap, så att ni inte blir lurade! Och kunskapen ska definitivt inte inhämtas från samhällets informationskällor! Det är *församlingen* som ska tillhandahålla kunskap! Och den ska gå ut ifrån Guds eget Ord. Det är en fundamental skillnad mot all annan kunskap. Därför är det oerhört viktigt att församlingen systematiskt undervisar i grundläggande frågor. Det är fruktansvärt att se vilka olyckor som våra ledare, även religiösa ledare, drar över vårt folk. Dessa olyckor kommer främst att drabba barnen och ungdomen. De blir våldtagna, förledda, förförda och förstörda för möjligheten till ett normalt liv.

Församlingens uppgift är att förmedla kunskap. Det är inte lätt i vår tid, när barnen i sina sinnen är så oerhört fyllda av trams från TV. Det finns knappast något medium som förstör människors intelligens så mycket som TV. Varje program har något av idiotförklaring över sig. Det är helt otroligt att se hur man i TV behandlar exempelvis livs- och samhällsfrågor.

Vi kan inte överleva i våra relationer om vi kastar alla hämningar och forcerar alla spärrar. Då blir vi demoniserade. Titta på spelen, leken, människobilden, gudsbilden. De väller över ung och gammal i vårt land åtskilliga timmar varje dygn. Detta skapar en människotyp!

Det vi tagit intryck av från barnsben, det kommer vi att gestalta, leva ut, förkroppsliga och bekänna oss till. Vad kommer det att medföra? Om vi tar upp denna fråga som vi

borde göra utifrån Guds Ord, då blir församlingen en kulturprotest, ett salt. Om församlingen radikalt, kategoriskt och kompromisslöst analyserar och definierar, då kommer den också att förkroppsliga ett ljus. Många sätter det under skäppan, av rädsla och fruktan. Det lyser inte i huset. Men nu är det dags att vi låter ljuset, Guds Ords ljus och den helige Andes profetia lysa fritt.

Det räcker inte med möten som börjar klockan sju och slutar klockan nio. Om vi ska överleva, kommer vi att behöva sitta i timmar och lyssna på Guds Ord. Det har inte med välbefinnande att göra, utan med liv och död. Vi är hotade, inte i första hand till vår fysiska existens, men hotade som *art*.

Vi måste resa oss upp som en man och säga: Jesus är Herre, och han förblir det till evig tid! Vi kan inte finna oss i att på något sätt underordna oss eller underkasta oss statliga direktiv som detroniserar vår Herre.

Vi har inte någon valfrihet så att vi kan välja mellan olika alternativ. Det kommer statliga direktiv som man måste anpassa sig till. Den som vägrar får ta de konsekvenser det medför; böter eller någon annan form av samhälleliga repressalier. Men vad som är ännu värre är den mobbing man blir utsatt för. Så småningom uppstår den situationen att tjänstemän, lärare och sjukvårdspersonal blir sinnessjukförklarade, omhändertagna, förtidspensionerade eller på annat vis förklarade som icke tillräkneliga och icke önskvärda.

Detta kommer också att drabba föräldrarna, för frågan är: Vad är det som gäller för de minderåriga barnen? Ska de sitta kväll efter kväll och titta på TV? Eller ska man stänga av TV:n och säga: Det här går vi inte med på! Vad händer då? När barnet ringer till Barn-Ombudsmannen och förklarar att det inte får titta på TV som det vill.

Om en ombudsman från samhället får veta att man handlar utifrån sin tro på Gud, då är det redan från början klart

att denne inte behöver göra någon utredning. I det ögonblick man öppnar munnen och medger sin tro på Gud är man idiotförklarad. Då är man fundamentalist, extremist, sekterist, rasist eller någonting annat – definitivt olämplig som barnuppfostrare.

Vårt privilegium

Men det finns ett utomordentligt löfte, som ger oss en oerhörd makt. Detta löfte har Herren Jesus Kristus själv givit: *”Bed och ni skall få, sök och ni skall finna, bulta på och det skall bliva upplåtet.”* Vi har ett privilegium som vi ska utnyttja, och det är detta: Han är all makts Gud och vi uppmanas att gå direkt till honom för att lägga fram alla våra önskemål, i smått och stort. Då skall vi också göra den erfarenheten att vi leds på hans väg – korsets väg – och vi leds till seger.

I Apostlagärningarna läser vi om den första församlingen som *höll fast*. De var tvingade att skaffa sig kunskap. Fientligheten tilltog för varje dag, och de måste möta den med förnyad kunskap. Kunskap om frälsningen, om Frälsaren, om det profetiska ordet, om kallelsen och framtiden.

Vår uppgift är att ge människor grundläggande kunskap om Gud, så att de på den dag Herren söker dem har en anknytning i sitt väsen. Paulus säger till Timoteus: *”Du känner från barndomen de heliga skrifterna”*. Vi läser också om vilka som varit förmedlare av denna kunskap. Det var mormor och mor och så aposteln, Herrens tjänare som överfört kunskapen till Timoteus. Vad känner våra barn till om Gud och Jesus; om tiden och evigheten?

Om vi varit försumliga och underlåtit att så ut Guds eget Ord, så blir det ingen skörd. För att få skörd, måste man så. Guds Ord återvänder aldrig fåfängt, utan att först ha uträttat det vartill det sänts ut. Det finns ingen annan räddning för svensk ungdom än Guds eget Ord. Hur ska de få det?

Vem ska ge dem Guds Ord, om vi i församlingen underlåter att göra det som är vårt privilegium - att ge dem det bästa som finns!

"Du skall älska Herren din Gud av allt ditt hjärta..." Där har vi början. Det naturligaste som finns i alla relationer är att över allting älska Gud. *"Av allt ditt hjärta..."* Vem vet något om detta? Låt oss ge de tio budorden åt det kommande släktet, låt ungdomarna i församlingen lära sig dem utantill. Det blir en underbar barlast när de ger sig ut i livet.

Skaffa dig kunskap i Guds eget Ord! Håll före att församlingen är sanningens grundfäste och stödjepelare. Den är ingen förening. Församlingen är inte intrigernas, lögnens och maktspelets, men *sanningens* grundfäste och stödjepelare. Ett grundfäste är ingenting som man hafsat till. Det är noga förberett, genomtänkt och lagt. Där har man lagt ner mycket arbete, för stödjepelaren är till för att hålla uppe. Stödjepelaren och grundfästet är Jesu Kristi församling.

Vår uppgift är att bereda väg för Herren. Det får inte bli bara punktaktioner, det måste bli ett metodiskt genomfört arbete på alla nivåer. Låt oss sprida Ordet! Börja med de tio budorden! Sprid i tusental, i alla sammanhang och framför allt i alla skolor.

Hemligheten till en nations lycka, till hemmens och den enskilda människans lycka är att kunna förtrösta på Gud. Vi behöver inte ideologier, utan Ordet som är verksamt. Inte heller regler och läror, utan Ordet, precis som det står. Det enda bålverk vi kan resa upp emot laglösheten är Guds Ord, som kommer att ta itu med tankefunderna, så vi kan riva ner fästena som reser sig upp mot den sanna kunskapen om Gud.

Bibelstudium 3/10 1998 kl. 19.00
(Tidigare publ. i Maranata nr 3-2000)

Församling eller förening

Del 1

Jag ska utifrån Bibeln presentera vad apostlarna sade och hur den urkristna församlingen formades. Det finns olika perioder i den urkristna församlingen som var väldigt framgångsrika. Men det fanns också perioder då församlingen förlorade något av sina typiska kännetecken. Jag ska gå ut ifrån Bibeln och ta hjälp av en del skrifter vi har tillgång till, där vi kan se avarter av den bibliska mönsterbilden.

Exempelvis ”Femton år med Livets Ord”. Vi ser hur snabbt det avviker om man inte är väldigt uppmärksam. Vi ser också vad som skedde med Maranata. I Maranataväckelsens början var det fråga om evangelisation och mission. Sedan blev det ”världsvid evangelisation”. Resultatet blev att evangelisationsmotivet fick en så dominerande betydelse – man kan fråga sig varför – så att istället för att skapa och bygga upp församlingar, skedde det som var förfärligt olyckligt: Vi fick ett antal missionssällskap. Trosgnistan växte fram, Pionjärmissionen, Hoppets Stjärna. Dessa är ganska konkreta exempel på vad som händer då man väljer att följa andra ideal än dem Skriften ger oss.

Just nu nöjer jag mig med att konstatera att det som såg ut att vara en missionsfråga inte var det. Inget missionsmotiv låg bakom, utan en maktkamp, som hade väldigt många kyrkopolitiska inslag, men framför allt var det fråga om en personstrid som fick dessa konsekvenser.

Därför vill jag visa hur viktigt det är att hålla sig till Guds Ord och inte låta sig påverkas av mer eller mindre visionära

påtryckningar om mission, evangelisation eller något i den stilen. Vanligtvis försöker man använda sig av dessa appeller, som verkar så bestickande. Vi blir lätt duperade av dem. Därför ska vi undersöka dem. Vi lever själva i riskzonen.

I pingstväckelsen har något förödande skett. Man var ursprungligen enade och samlade; höll fast vid Ordet. Men helt plötsligt började någon rycka åt sig en bit, en annan ytterligare en bit. Det blev ungdomsverksamhet, sång och musik, någon tog missionsinitiativet och andra ägnade sig åt andra ting, där man intresserade sig för en kategori. Det kunde vara akademiker som ville ha egna sammankomster. Därefter kvinnorna, församlingssystrarna och så småningom var kategoriklyvningen genomförd. I realiteten samlas numera aldrig hela församlingen, utan endast delar av den.

Detta är helt förödande, och splittrar församlingen. När missionen är utvecklad har man skilda missionsinsatser. Olika områdens medarbetare samlas och arbetar oberoende av andra. Vi kan få en rysslandsmission, en latinamerikamission. Men det ska vi inte ha! Vi ska inte ha någon specialisering! Därför är det oändligt viktigt att vi går emot sådana tendenser och hänvisar till vad Guds Ord säger. Ingen specialisering, uppdelning, kategoriklyvning, utan det är fråga om FÖRSAMLINGEN.

I första Timotierbrevet kan vi se vad Skriften säger, och förbereda oss för den kamp som måste utkämpas för att detta ska förverkligas. Paulus talar med stor auktoritet. Han tillhör dem som fått en alldeles speciell uppgift i detta avseende. Han fick sig denna hemlighet anförtrodd och fick bära fram den så att vi har fått kunskap om vad Gud vill med avseende på Jesu Kristi församling.

”Detta skriver jag till dig fastän jag hoppas att snart få komma till dig.” (1 Tim. 3:14) Detta är viktigt. Paulus poängterar att så snabbt som det finns möjlighet måste Timoteus få informationer, så att han rustar sig för de pro-

blem som kommer att uppstå i arbetet. Det inträffar ting som inte är så lätt att ta itu med. Vi ser i Apg. 20, där Paulus talar om de problem som uppstår internt. Alltså inte genom förföljelser utifrån, men internt kommer en hel del förvecklingar på grund av individualism och maktkamp som uppstod i församlingen.

"Detta skriver jag till dig fastän jag hoppas att snart få komma till dig. Jag vill nämligen, om jag likväl skulle dröja, att du skall veta huru man bör förhålla sig i Guds hus, som ju är den levande Gudens församling, sanningens stödjepelare och grundfäste." (1 Tim. 3:14-15)

Det finns alltså förhållningsregler. Man ska ta reda på dem och respektera dem. Det är absolut nödvändigt om det ska bli en Jesu Kristi församling och församlingen inte utvecklas till en rövarkula.

Det finns förhållningsregler för alla områden. Exempelvis med avseende på relationerna till varandra, till syskonen, men också till tingen. Det måste fattas beslut om vissa åtaganden man skall göra. Det kan vara så att någon uppträder olämpligt och man måste på ett eller annat sätt ta itu med själavård eller församlingsvård. Så är det fråga om ekonomi, där Bibeln uppenbarligen är noggrann med avseende på insamling, redovisning och förvaltning.

Det är oerhört med vilken känslighet ekonomiska frågor behandlas i Skriften. Vem skall besluta om medlens insamling och förvaltning? Vem skall redovisa, och på vilket sätt skall det ske? I Skriften har vi förhållningsregler för hur man bör uppträda i Guds hus. De ska genomföras utan ovidkommande hänsyn till människors visioner. Det finns ingen vision som står över Guds Ord. Ordet är avgörande.

Församlingen och organisationen

Jag behandlar nu frågan om församlingsordningen enligt Nya Testamentets mönsterbild, så vi alla får veta hur man bör

förhålla sig i Guds hus, som är den levande Gudens församling.

Vi tar först upp principiella frågor, sedan går vi ner på det praktiska planet så att vi får se hur dessa principer ska appliceras i det dagliga arbetet.

Med hjälp av några tankemodeller ska vi skissa upp principerna. Vi tänker oss två block som representerar maktkonstellationer. Församlingen är en väldig maktfaktor, som har till sitt förfogande enorma resurser. Församlingen kan råka ut för den ödesdigra situationen att den gör sig skyldig till maktmissbruk. Det finns gott om maktkonstellationer i tiden. Vad skiljer församlingen ifrån andra?

En maktkonstellation består vanligen av ett antal individer. Det kan vara ett politiskt kollektiv eller ett kollektiv av helt annan struktur och karaktär. Maktkonstellationer i tiden får sin förutsättning i de gemensamma beslut man tagit. Beslut om stadgar, beslut om styrelse, beslut om verksamhetens innehåll och intressen. Det kan vara en hel del frågor som självklart angår alla dem som anmält sitt intresse eller blivit medlemmar i denna maktkonstellation.

Det finns en hel mängd olika verksamhetsorgan. Då måste vi veta vad skillnaden är mellan föreningen och församlingen. Båda konstellationerna existerar som samtidiga fenomen. Än om det inte finns några gemensamma band som förenar dem, så blir det konfrontationer, intressekonflikter. Det gäller i den konflikten att vara medveten om nödvändigheten av att bevara sin identitet, så att den inte går förlorad. Den går förlorad om man kompromissar sig fram till en fredlig lösning med alla andra maktkonstellationer i tiden. Vilket i realiteten innebär att spänningen upphör. Det sker en utslätning, och man förlorar sin profil.

Församlingen är unik och enastående. Därför har den egentligen inga förebilder i tiden. Den måste söka förebilder i en helt annan värld. Det enda församlingen har att åberopa är

Guds eget Ord. I andra konstellationer finns föreningar. Vad är det för skillnad mellan församlingen och föreningen? Det är inte fråga om kvantiteter, så att skillnaden ligger i att föreningen eventuellt har fler medlemmar än församlingen, där man vanligen är få. Det handlar om *kvalitativa* skillnader. Församlingen är en kropp, säger Skriften. En kropp med lemmar. Detta måste betonas kraftigt. Vad är det som gör församlingen till församling? Varje del i kroppen är beroende av alla andra delar. Vad är typiskt för kroppen? Jo, den har *ett* huvud. Den har tio fingrar, men inte tio huvuden, för då vore den en hydra. Församlingen, som är en kropp, har sin alldeles unika auktoritet. Alla kroppens aktiviteter bestäms av huvudet. Vi har en tendens, inte att ifrågasätta, men att underkänna huvudet. Så kallar vi på andra auktoriteter som övertar huvudets roll i de praktiska frågorna. Det kan vara verksamhetsfrågor eller frågor som berör gudstjänstlivet.

Kropp med lemmar. Föreningen är inte maktlös. Den är väldigt väl utrustad på många områden. Föreningen har dessutom mångtusenårig erfarenhet att bygga på. Generation efter generation har tillfört socialisationen inom olika områden ständigt nya erfarenheter och ny kunskap genom att man har forskat. Den har sin psykologi, sin sociologi. Dessutom har den naturligtvis sitt program för varje tid.

Dessa program kan se ut som om de tangerade församlingen. Ibland forcerar man gränsen så att man genom olika trender tillåter ett slags utbyte av traditioner och erfarenheter. Det är det värsta som kan ske, ty då går identiteten förlorad. Ungefär som när Simson blir av med sina gudomliga kännetecken då flätorna blir avklippta. Då sitter han där, maktlös som alla andra jättar i tiden. Då förs han bort som en fånge, ledd av en yngling, ty han har förlorat synen, friheten och kraften.

Vi måste vakna upp över vad församlingen är, och ta upp

kampen mot alla dem som på ett eller annat sätt vill underminera församlingens auktoritet.

Föreningen har sina förutsättningar; inte som kropp, men som korporation. Inte en kropp med lemmar, men en korporation med medlemmar. Så är det fråga om hur denna korporation kan ledas eller styras. Den måste också ha sitt huvud.

Församlingskroppen är en organism med himmelsk, gudomlig makt. Det är en väsentlig skillnad mellan den himmelska och jordiska makten. Organisationen har makt. Man sluter sig samman just för att få makt. *”Kom, låt oss bygga...”* Utveckla, visionärt. Det är en strävan efter att så många som möjligt blir engagerade. Man tar vara på de goda och positiva krafterna. Låt oss bygga oss ur fattigdom, ur primitivism. In i civilisationen. Det är fråga om makt. En korporation av medlemmar, organisation med makt.

De flesta människor upptäcker inte skillnaden mellan förening och församling. Därför tycker de att det är bra bara man nämner namnet Jesus och talar i tungor. Man är inte speciellt noggrann vilket territorium det handlar om. Så kan man använda Andens gåvor till och med för att bygga Babels torn. En maktkonstellation som dokumenterar mänsklig förmåga, mänskliga drömmar. Vad är det för skillnad?

Det hjälper inte om du skriver Filadelfia eller Maranata på väggen. Det kan faktiskt vara så att dessa förmenta församlingar inte är något annat än organisationer med karismatiska intressen. Det kan till och med vara så att budskapet om Jesu tillkommelse blir ett maktmedel att använda i den kyrkopolitiska striden. Men sanningen om Jesu tillkommelse är inte kyrkopolitiskt maktspel. Det är ett frälsningsbudskap. Verkligheten är denna: Han kommer! Därför manar oss Skriften att göra oss redo och vara redo varje stund.

Församlingen är en kropp med lemmar, en organism med makt. Det som skiljer den från föreningsorganisationen är

att församlingen är en tjänande makt. Föreningen är en härskande makt. I den levande Gudens församling tillåter vi inte några mänskliga maktkonstellationer bestämma vad vi ska tro på och hur vi ska tro.

Församlingens uppdrag

Vi låter oss inte fångas in av religiösa särintressen, så vi blir specialiserade på något särskilt område. Vi behöver allt Guds rådslut till frälsning! Vi kommer inte med någon härskande makt för att med korståg eller militära arméer tvinga någon till att underkasta sig våra trosbekännelser eller att på det sättet underkasta sig en kristen politik. Vi inte ens röstar fram någon kristen politik. Vi predikar evangelium och säger till varje man och kvinna: Omvänd dig! Detta budskap är helt suveränt.

Det är endast som kropp och organism församlingen kan bära fram allt Guds rådslut till frälsning. Alla andra former är motsägelsefulla och dementerar innehållet. Alla andra former kommer att på ett eller annat sätt tala ett väsensfrämmande, politiskt maktspråk, som är grundat på statistik, numerär och inomvärldsliga resurser. Men församlingen proklamerar: Icke genom någon människas styrka eller kraft, utan genom min Ande!

I Guds rike kommer aldrig dessa motsättningar att få något utrymme, om man håller sig till vad församlingen egentligen är. Hur ska man kunna göra det, när människor är så ambitiösa, visionära och karismatiska? När de talar om upplevelser och erfarenheter och längtar efter mera. Hur ska man kunna göra det i den miljön? Det heter? Ordet säger... Och resultatet: Och Guds Ord hade framgång. Ingenting annat.

Om vi får ögonen öppnade för detta, kommer vi att uppleva innebörden av att han som gett oss Ordet, han har välsignat oss med all den himmelska världens andliga välsignel-

ser. Han har skapat förutsättningar för att vi ska kunna bli det som är Guds avsikt med oss: sanna gudsmänniskor, som beflitar sig om att göra vad gott är. Det goda i detta sammanhang är att vi blir varandras lemmar. Lemmar varandra till tjänst. Tjänande makt genom den kärlek som demonstreras på Golgata. Utgivande, osjälvisk, frälsande, helande och befriande.

Församlingens ledning

Frågan är hur församlingen ska ledas och vilka styrmedel församlingen har. Vi har sagt: Ett huvud. En Ande. En Herre. En Gud som är allas Fader. Lätt att hålla reda på, men svårt att praktisera. Vi vill inte gärna erkänna att vi är huvudlösa. Vi vill överföra mycket av kunskap och erfarenheter vi skaffat oss och applicera det på församlingen. Då kommer vi så småningom att upptäcka att församlingen inte är något annat än en integrerad del av det profana samhället med religiösa förtecken. Då är det dags att starta ett politiskt parti.

Det finns olika typer av föreningar. Någon är demokratisk, en annan diktatorisk. Det finns alltså folkvälde eller envälde. Man kan välja det ena framför det andra. Om det är demokrati, så gäller folkviljan, majoritetsbeslut. 51% bestämmer över 49%. Och då förväntar man sig när 51% beslutat något att de övriga ska följa och vara solidariska. Man försöker att komma fram till majoritetsbeslut genom ihärdiga och grundliga diskussioner. Man analyserar, penetrerar, diskuterar och debatterar för att få fram det folkmajoriteten vill. Detta är Laodicea.

Med parlamentarismens metoder försöker man komma fram till beslut om vad föreningen ska stå för, vad den ska göra och hur den ska göra det. Men församlingen är något helt annat. Här är det inte fråga om långa diskussionsmöten och debatter. Männen ska inte diskutera sig fram till beslut.

Här förväntar man sig att bröderna allestädes beder, upplyftande heliga händer. Det vill säga, man beder sig fram till resultatet.

I samma kapitel läser vi att kvinnorna inte kan tillåtas tala i församlingen. Personligen tror jag att det är lättare att få kvinnorna att tiga än att få bröderna att bedja. Om bröderna börjar bedja, då får vi den rätta atmosfären, så att kvinnorna som har synpunkter får sina visioner och drömmar verkställda genom bönen. Det blir en rätt atmosfär, som inte på något sätt är kvinnofientlig. Den är så skapande att systrarna kan vara med och ge sitt synnerligen betydelsefulla bidrag till tillväxt och utveckling. I Guds rike finns inga barnlösa. Där finns många fostrande uppgifter.

Då bröderna har bedit sig igenom känner systrarna glädje och harmoni därför att det de drömt om har gått i uppfyllelse. De har i ensamhet och hemlighet utbedit sig och fått bönesvar. När denna atmosfär finns i församlingen, då heter det inte att majoriteten beslutat och minoriteten underordnar sig. Då detta blivit en verklighet, kan vi läsa: *"Den helige Ande och vi hava beslutat"*.

Den helige Ande går rakt in i de praktiska frågorna och hjälper oss att med Andens visdom och utifrån Guds Ords grundvalar lösa till och med praktiska detaljer. Ekonomiska frågor – missionsfrågorna, ungdomsfrågorna och allt annat. Här blir ingen kategoriklyvning, här förenas alla, för de känner: det angår mig, det angår oss! Alltså, inte demokrati, men teokrati. Inte långa diskussioner och debatter. Böner. Avskiljande. Överlåtelse. De upplyfta händerna vittnar om Gudsberoende. De upplyfta händerna vittnar om att man inväntar gudomligt svar på sina frågor. Vad är detta? Det är inte en religiös förening, det är Jesu Kristi församling, sanningens stödjepelare och grundfäste.

Då börjar vi ana och förstå senapskornets princip. Församlingen kommer konkret och påtagligt att vara detta trons

senapskorn. Vi kommer att vara där Gud har bestämt. Församlingen har gudomliga kvaliteter. Himmelsk atmosfär, ett paradisiskt tillstånd. Ty där församlingen är, där är Jesus. Och där Jesus är, där är den helige Ande.

Tack Jesus, att du frälst oss från organisationsväsendet, föreningsväsendet, skökoväsendet! Tack att vi kommit in i din församling och är en lem i din kropp! Amen.

Bibelstudium 6/10 1998 kl. 12.00

Församling eller förening

Del 2

Mellan föreningen och församlingen finns en ogenomtränglig gräns. En gräns som är en grav. Den forcerar man inte med livet i behåll. Man kan inte konvertera från förening till församling.

Att överhuvudtaget åberopa medlemskap i en förening och våga hävda att detta skulle vara någon behörighet till barnaskap är helt bottenlös idioti! Du kan exempelvis inte genom någon form av civilisation eller religiös påverkan lämna föreningslivet och associera dig med församlingen.

I realiteten – om du är medlem av pingstkyrkan – vem bryr sig om det? Du får behörighet att välja föreståndare, bråka med äldstekåren eller ställa till trassel på någon annan punkt. Det har ingenting med himlen att göra. Om du har andlig hygien och verkligen är född på nytt, har du en sak att göra – fly för ditt livs skull! Gå ut till honom utanför lägret för att bära hans smälek. Du skulle se det helt under din värdighet att ha ditt namn med i en föreningsmatrikel med en samling babyloniserade människor.

Du skulle vägra att ta det solidariska ansvaret, göra dig delaktig av denna förenings försyndelser – sveket mot Herren Jesus Kristus i sådana frågor som ekumenik, statsbidrag, samhällsengagemang över huvud taget. Att ha sitt namn med i en sådan etablerad kyrkas matrikel vittnar om att man inte vet vad ett partiknippe är. Bibeln berättar om knippena. Den enda matrikel himlen godkänner, förs däruppe.

”Frukta icke du lilla hjord, ty det har behagat eder Fa-

der att giva eder riket." Du lilla hjord – du stackars lilla kropp som uppfattas som en mask. *"Jag ska göra dig till en tröskvagn med vassa taggar."* Man gör inte en mask till en tröskvagn. Det är bara Gud som kan göra det. Detta är Guds rike. Ett rike har en konung, ett folk och lagar. Ett rike har en historia, en uppgift, en framtid, en identitet och ett språk. Varenda enskildhet är förverkligad i Jesu Kristi församling.

Det andra är världen. Det finns inga möjligheter att etablera diplomatiska förbindelser mellan Guds rike och världen, fastän vi inbillar oss att vi med ekumeniskt trolleri ska lyckas med det. Detta är en utmaning till hela etablissemanget, framför allt det religiösa. Jesu Kristi församling har fått sin stora och farligaste fiende på sitt eget territorium.

Låt Jesus härska

Vi ska ta med en sak till i detta sammanhang. Det är så oerhört ingripande i en människas liv, så understundom känner man sig nästan sinnessjuk, för det är så nytt och annorlunda mot allt vad denna världens vise har tänkt ut och vad denna världens mäktige arbetar för att förverkliga. Man vill förbättra vår situation och göra sken av att man klarar det bättre än vad Jesus gjorde. Jesus Kristus räcker oss sitt kors och säger: Den som vill vara min lärjunge, han måste försaka sig själv, ta sitt kors på och följa mig.

Låt oss definiera begreppet *världen.* När Bibeln talar om världen så är det i fyra olika betydelser. Jesus säger: *"Mitt rike är icke av denna världen."* Av. Det är fråga om ursprung. Och ursprunget bestämmer arten. Det var alltså en fundamental olikhet. Men han sa inte så här: Mitt rike är icke på jorden. Han sa inte heller: Mitt rike är icke i tiden.

Tvärt om, så poängterar han: Mitt rike är invärtes i eder. Det vill säga; mitt rike är överallt där jag har blivit konung. Då kan det handla om en, fem eller hundra personer. Där Jesu konungavälde är upprättat, där härskar han med kärle-

kens makt. Jesus talar så klart och tydligt, han ger besked på punkter som vi annars inte skulle förstå något av. Vi läser: *”Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde son...”* På ett annat ställe står det: *”Älska inte världen...”*. Ytligt sett kan man få intrycket att å ena sidan får vi inte älska det Gud älskar, utan måste ta avstånd från det. Så är det naturligtvis inte. *”Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde son på det att var och en som tror på honom...”*

Det står inte var och en som tror på världen, dess makter och krafter, dessa som definieras i Kolosserbrevet som arma och svaga världens krafter som vill fånga människorna, framför allt med hjälp av religionen och karismatiska upplevelser. När Bibeln talar om världen så handlar det om mänskligheten. Gud älskade hela mänskligheten. Kollektivt! Han älskade alla. Det finns inget undantag. *”På det att var och en som tror på honom skall icke förgås...”* Det betyder i realiteten att om en kan bli frälst, så kan hela kollektivet bli frälst, för då är frälsningen en realitet. Han kan till fullo frälsa dem som kommer till Gud genom honom. Det innebär att Gud har vidtagit alla åtgärder för att hela mänskligheten ska frälsas. Men så heter det: *”På det att var och en som tror...”* Det är alltså ingen kollektiv frälsning. Den är högst individuell. Du måste frälsas personligen genom att du gör som man gjorde i öknen. Du lyfter dina ögon, ser med trons blick på kopparormen som hänger där på en påle och så blir du befriad från giftet.

Det är enormt att man genom att se med trons ögon på en kopparorm kunde bli befriad från det gift som annars skulle ha tagit ens liv. Vad handlar det om för gift? Ormasäden! Du kan fråga Eva, för hon vet det. Även Adam. De känner till hur det här förfärliga giftet, ormasäden, bedrog dem. Paulus var mycket orolig. Han ängslas för att såsom ormen bedrog Eva, så skall också ni bli bedragna i ert rena sinne.

Vi måste bedja till Gud om att kunna förstå att frälsningen är något annat än konvertering. Det är att befrias från djävulsgiftet.

"Se, se, se och lev. En blick på den korsfäste giver dig liv" säger sången. När Jesus säger: *"Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde son på det att var och en som tror på honom icke skall förgås utan hava evigt liv"*, då talar han om världen och erbjuder frälsning åt hela släktet. När vi ser hur bedrövligt det är i världen, borde vi hoppa upp av fröjd och lova honom som har gjort detta möjligt.

"I begynnelsen skapade Gud himmel och jord". Där står världen i betydelsen *kosmos*. Gud har skapat allt. Bibeln talar om världen i två betydelser. Dels om mänskligheten och dels om kosmos, skapelsen. Hela skapelsen är lagd under förgängelsens träldom. Skapelsen hade inte gjort något som förtjänade detta. Men människans liv hade varit helt outhärdligt på jorden om inte Gud lagt skapelsen under förgängelsens träldom, så att den skapelse som är hans verk ska kunna befrias. Verkligheten är nämligen den att vi har fått ett barnaskap som är så attraktivt att hela skapelsen suckar och trängtar efter det barnaskap, vars främsta kännetecken är frihet från förgängelsen, frihet från träldom, frihet från fördömelse. Varje blomma, varje blad, varje liten eller stor del av den högre eller lägre skapelsen riktigt åstundar att få del av Guds barns härliga frihet. En sådan proklamation vore helt obegriplig om det skulle röra bara en liten sektor av vår tillvaro.

Detta innebär en frälsning som omfattar ande, själ och kropp. Men Gud vill också rensa upp luften. Ge oss en himmelsk, paradisisk luft. Rensa upp i den övriga skapelsen, så lejonen och tigrarna blir godmodiga och älskliga. Börjar tycka om små barn och befrias från rovinstinkter. Upphör att slå och klösa, hugga och fördärva, men blir vänliga som små lamm.

När kan detta ske? Det sker då världens onde furste, denne våldtäktsman, blir arresterad. Då blir det frid på vår jord. Det finns inte en människa, inte en blomma, inte en fågel, inte en fyrbent eller tvåbent varelse som inte längtar efter den frid som endast Gud kan ge. Men hon kan inte definiera vad hon längtar efter. Men Satan ska arresteras. Han ska kastas i fängelse och förvaras i häkte ända tills han slutligen blir straffad och kastas i eldsjön.

Det här är ingen propaganda. Det är kungörelser som har sådan auktoritet bakom sig, så att om de blir trodda, så befrias människor i ett ögonblick! Det är resultatet och verkningarna av makten och kraften i namnet Jesus.

Gud vill att alla människor ska bli frälsta och komma till kunskap om sanningen. Vad kan hindra detta? Är Gud på något sätt hindrad och begränsad? Ja, han kan inte frälsa, fastän han vill. Kan då Gud vara allsmäktig? Gud kan inte frälsa den som inte vill. Men han vill verka vilja och gärning. Han väntar inte till frälsningsögonblicket. Han börjar så fort det går att verka vilja och gärning så att människor får denna vilja. Hur kan det ske? Det sker genom de troendes vittnesbörd, genom vår förkunnelse. Församlingen som kungör dessa fakta för människan och gör det med överbevisning. Det vill säga, vi predikar ett så mäktigt ord att de blir övertygande i sina samveten. Vi sjunger inga vackra sånger för att få människor sympatiskt inställda till vår verksamhet, eller för att få en gåva till vårt filantropiska arbete. Vårt budskap är så mäktigt inför Gud att det river ned fästen. Det har makt och myndighet. Därför får vi se till att vi inte förvandlar det till en kärleksförklaring då det ska vara en krigsförklaring. Det är en krigsförklaring mot synd och ogudaktighet i alla dess former, men det är framför allt en gudomlig krigsförklaring mot synd, sjukdom och död. Jesus har vunnit seger över detta triumvirat som är Satans förutsättning för en fördömelse som han försöker upprätthålla genom sitt åklagarämbete.

Satans plan

Har du svåra problem så är dock säkert att Han är större än du, större än dina fiender och problem. Allt vad du brottas med är underordnat Honom. Dessutom är Hans namn högre, större och mäktigare än allt vad som kan nämnas i den här tidsåldern och den kommande. Om du upphöjer Jesus, så är du oåtkomlig. Du kan känna och uppleva saker och ting i din känsla, men din tro kan aldrig besegras av detta.

Vänta inte på karismatiska upplevelser. Överlämna dig åt Herren Jesus Kristus och hylla honom, för han är värd allt ditt lov i evighet.

Om Satan lyckas få Guds folk ned i missmod, då har han oskadliggjort och förvandlat dem till trälar under människofruktan eller annat. Vad som är orsaken till denna demoralisering och brist på civilkurage är vanligtvis fruktan. Men Skriften hävdar och betonar speciellt att Gud har inte gett oss fruktans ande – och varför ska vi ta emot det Gud inte gett oss? Varför ta emot det som inte kommer från Gud så oförbehållsamt och börja fungera i fruktans ande? Det gör vi med hjälp av religionens olika teser, ceremonier och traditioner.

Det är inte bara fråga om människofruktan, men också fruktan för dom. Många har ett kränkt samvete med en domstol i sitt bröst. Man känner sig inte bara mindervärdig, men kränkt därför att man är medveten om sin skuld och har inte hittat den källa som kan rena från skulden.

Många bär skulden så länge att de slutligen förlorar udden eller känslan av besvikelse. Man förlorar känslan så att man inte längre berörs av den. Då blir man hård och kall. Det är ett förfärligt tillstånd. När Gud sedan börjar tala, då kommer all den fruktan fram som man samlat på sig, som varit tyst i ens undermedvetna under långa perioder. Den bryter fram som en jordbävning. Man sitter där med hela skulden, utan att veta vad man ska ta sig till. Upplever att

man kvalificerat sig för att för alltid bli bortkastad ifrån Gud. Den synd man begick var allvarlig, meņ att missbruka nåden är värre. Det är oerhört viktigt att vi lär oss förstå att det finns en källa som Gud har upprättat i Davids hus. En blodskälla som kan befria, rena, så att man inte blir hård, självsäker eller tuff, utan kan bevaras i nåden.

Sanna värden

Det finns ytterligare en betydelse av begreppet världen. *"Älska icke världen, ej heller de ting som är i världen, ty världen förgår..."* Det är alldeles för enkelt, svagt och dåligt för Guds folk att förtrösta på något som förgås. Guds folk har till ögonmärke de ting som icke synas, för de ting som synas försvinner. Men de som inte förgås, de förbliver. Vad Guds barn har och fröjdas över med en outsäglig och härlig glädje, det är sådant som icke förgås. Vi är mycket rika.

Om vi lever ett normalt liv, så har vi kanske inte så mycket klingande valuta att stoltsera med, men vi är rika på tro. Vi kan säga till berget: Häv dig upp och kasta dig i havet! Vad innebär det? Det är att röja väg för Herren! Vi skaffar undan maktblocken som ligger i vägen, så att människor inte kan bli frälsta. Ibland är det granit, ibland är det kött som ligger i vägen. Om vi är i den ställning där vi bör vara och gör det vi är kallade att göra, då kommer vi radikalt att ändra på den religiösa topografin. Blockbildningen, antingen den består av religiösa eller hedniska maktblock, antingen det är granit, kött eller plast som ligger i vägen, det vill säga, vare sig det är något ursprungligt eller vad människor byggt upp.

Vad har församlingen för stor uppgift i tiden? En del tror att den ska bli ett jättelikt träd, vars grenar växer ut och omfattar hela världen. Det är ett förfärligt sätt att missbruka Ordet och ge det effekter som avslöjar en annan kraft än den som kan härledas från Herren Jesus Kristus. Försam-

lingen ska vara en *växt*. Dess uppgift är att producera *senapskorn*, det vill säga, tro. Om varje korn får denna kraft, så kommer bergen att rulla undan överallt. Vi blir bärare av trons mäktiga kraft och resurser. Nu säger aposteln: Älsken icke världen, ej heller de ting som är i världen, ty världen förgås...

Och så får vi veta vad som bygger upp världen, vad som möjliggör världen och skapar innerlighet, intimitet, relationer och funktioner. Den förgängliga människan sätter genom ögonens begärelse hjulen i rörelse. När jag får begär att tillskansa mig saker och ting, sätter jag andra i arbete så att de kan existera på det jag konsumerar.

Genom våra försök att tillgodose våra begär, gör vi att konsumtionen ständigt kan ökas. Man skaffar mer och mer, vill ha mer och mer och konsumtionen ökar. Då blir det välfärd och tillväxt, människan blir glad, och upptäcker inte att mitt i allt hon har är hon ingenting annat än en helveteskandidat.

Världen förgår och människan själv också. Det är Skriftens lära. Ögonens begärelse är habegäret. Man ser en klänning eller kostym, en teknisk apparat, ett hus eller en bil och sätter tillvarons hjul i rörelse. Springer till banken eller vänner och lånar och konsumerar. Vanligtvis blir människan för varje ting hon konsumerar ännu mera fängslad i förgängelsens bojor. När hon byggt upp allt detta, tycker hennes vänner att hon blivit duktig, självständig och fri. Ingen upptäcker att hon egentligen är förgängelsens träl.

En man blev häromsistens erbjuden flera miljoner kronor för att en läkare förstört hans öga. Och så frågar man: hur kan ett öga ersättas? Det ska värderas, men man kommer underfund med att det finns ingen möjlighet att taxera ett ögas värde. När ett öga är värt så enormt mycket – vad är då inte livet värt! Det går inte förlängas med alla miljoner i världen. Människan är förlorad, obcroendc av vad hon tar

sig till. Därför måste vi fly till Golgata. Det är enda räddingen.

Herre Jesus, låt oss gå in i din evighetsdimension. Låt vår undervisning få en himmelsk dimension. Låt oss uppleva den oförgängliga och härliga glädjen, så att vi kan fröjdas i den helige Ande.

Jesus sa till lärjungarna: I ären världens ljus. Alltså inte att de skulle bli det. Men däremot: Följ mig, så skall jag göra eder till människofiskare. Att bli människofiskare är inte en punktaktion eller en episod. Det är en livslång erfarenhet som aldrig tar slut.

Jesus går längre. Han säger: I ären jordens salt. Han sa inte: Ni är världens salt och jordens ljus. Han sade heller inte: Ni är jordens socker. Vad innebär det att vara världens ljus och jordens salt? Världen går inte förbättra. Människan måste upplysas och lotsas ut ifrån den. Men vi ska vara jordens salt, det vill säga, vaka över att jorden inte ruttnar.

Vad orsakar förruttnelse på jorden? Det är skökoväsendet. Trolösheten. Därför står det klart och tydligt skrivet att skökan är sockret, jäsningsprodukten. Hon fördärvar hela jorden. Men församlingen som lever i trohet blir en kulturprotest och hindrar den förödande process som annars drabbar jorden.

Vi ska också studera världen och jorden för att komma underfund med hur världen såsom en satanisk struktur skapades ur Lucifers köpenskap.

Bibelstudium 6/10 1998 kl 15.00

Sann rikedom

Ett av tidens största problem är den massiva okunnigheten. Människor vet väldigt litet om vad som står i Guds Ord. Det är beklagligt i och för sig, men det är så mycket värre att de inte ens har någon iver att få kunskap. Skulle människor sköta sitt borgerliga liv som de sköter sitt andliga, skulle de svälta ihjäl eller vara hänvisade till socialvård.

Vi har genom en olycklig och falsk propaganda fallit undan för något så ohyggligt som att andlig verksamhet skulle vara frivillig. Den är inte förenad med något tvång. Vi är fria att handla som vi vill. Men detta är att ta sig friheter. Allt vi förfogar över och har rätt till kan vi bruka eller missbruka. Då det gäller vår tid, ger vi promillen åt Guds verk.

Det är min skyldighet att poängtera: Vi kommer inte till himlen på sparlåga. Ingen av dem som gått före oss kom hem på sparlåga. Vad innebär det i realiteten att vara brinnande i anden? För detta är idealet, nej, det *normala*, fastän vi försöker normalisera ljumheten och tar för givet att det inte är så allvarligt om jag inte är så där entusiastisk i tron och inte heller ivrig, nyfiken och vetgirig då det gäller andliga realiteter. Men vi är så fräcka, så att vi tror att det finns en nåd som kan hjälpa oss mot fusk. Vi kan fuska hur mycket som helst då det gäller vår andliga existens, och tror att nåden ska fixa allt till slut. Det är ett stort självbedrägeri.

Jag har inget behov av att skrämma människor fram till andliga erfarenheter, men jag har ett informationsansvar. Okunnigheten jag talar om är förödande, för vi skapar helt felaktiga förebilder och kommer därigenom att dra över oss en väldig skuld.

Om det nu är så att Jesus kommer tillbaka då skaran är fulltalig, då måste det mest angelägna vi kan ägna oss åt vara att påskynda hans tillkommelse genom att i allt vad vi är och förmår försöka vinna människor för Jesus Kristus.

Om vi vet att vår Herre Jesus Kristus kommer snart tillbaka, då vet vi hur vi bör leva och förhålla oss i tiden. Det är en utmaning till oss att mer än någonsin avskilja vår tid, våra medel och våra resurser, men framför allt överlämna oss själva åt Herren och leva i den förnyelse vi kan läsa om i Romarbrevet 12.

Detta budskap måste bäras fram på ett sådant sätt att det kan nå människors hjärtan. Sedan måste det stå klart för oss att detta kan vi inte ta emot eller rata allt eftersom det passar oss. Guds ord återvänder aldrig fåfängt. Antingen återvänder det som frigjorda och lovsjungande kristna, eller så blir människorna förhärdade. Men i båda fallen förhärligar sig Jesus Kristus genom oss alla.

Samla och bevara

I första Timotiusbrevet 3 manar Paulus en yngre generation, representerad av Timoteus. Han förmanar och vädjar. Han är mycket angelägen om att denne unge broder ska få veta hur man bör förhålla sig i Guds församling. Guds församling är sanningens stödjepelare och grundfäste. Paulus har inte tid att vänta med sina förmaningar. Annars hade det väl varit bäst att bära fram dem muntligt.

Det kan dröja ännu en tid innan jag når dig, men jag kan inte dröja med detta budskap, det måste prioriteras och gå före allt annat. Angelägenhetsgraden av att skaffa sig kunskap är enorm, därför att i tiden finns en djävul som till varje pris vill göra oss frälsningen stridig och undanröja, passivisera eller likvidera Guds församling.

Det som gör oss till fundament, till bärare och stödjepelare, är sanningen vi har i oss. Inte den sanning som står i

Ordet, men den sanning vi fått i oss och kunnat smälta. Den unge lärjungen måste få en påtryckare från sin lärare. Det är bråttom! Det går inte att dröja med detta! Det är inte viktigt att tjäna mycket pengar. Det är inte viktigt att göra karriär. Det är inte viktigt att bli något i tiden och världen. Vad som är viktigt är att bli frälst och bevara det som är värdefullare än någonting annat, det som inte kan köpas för pengar eller erövras för ära. Det är *sanningen*!

Sanningen är inte en tes, en idé eller ett program. Sanningen är en person. Det är frågan om vårt förhållande till Herren Jesus Kristus och ingenting annat. Då handlar det inte om hur mycket du är villig att bejaka, utan hur mycket du har smält av sanningens ord. Du måste lära dig från första början att prioritera på rätt sätt. Du måste också lära dig att inte ägna din tid åt ting som Herren Jesus gjorde klart för oss måste underordna sig det som är övergripande. Det går inte strida om ord, former eller personer.

Jesus sa: *”Samlen eder icke skatter”*. Men han sa något mera: *”...på jorden”*. Alla är vi samlare. Vi använder varje timme till att samla. Vi samlar erfarenheter och resurser som vi förvarar och lägger ner väldigt mycket arbete på säkerheten och förräntningen. Men Jesus sa: *”Samlen eder icke skatter på jorden, där mott och mal förstöra.”*

Allt vi samlar på jorden devalveras. Det är inflation i allt. Det har inget värde alls, vad det lider. Ditt banktillgodohavande, dina resurser – det är egentligen löjligt att använda år efter år för att samla ihop en förmögenhet som man sedan måste lämna, och förmodligen en kommande generation ska strida om. Eller som Antikrist kommer att ta hand om för att utbreda sitt rike. Därför har vi fått ett väldigt erbjudande: *”Samlen eder skatter i himlen”*. Hur ska man övervinna rost och mal – fördömelsens och förgängelsens krafter, som reducerar allt det vi samlat på oss? Himlens Gud vill inte att det vi samlat ska reduceras. Det ska förmeras!

"Tjuvar bryta sig in och stjäla". Hur ska man möta tjuven när han kommer med sin list eller sitt våld för att rycka åt sig värden som man samlat? Som man har känslor för, därför att man är så ett med det. Våra skatter har kostat tid, arbete, intelligens och fysisk kraft. Allt det har man satsat för att vinna dem. Ibland har det verkat som man lyckats. Men rätt vad det är, kommer tjuven. Vad är det för tjuv som bryter sig in och stjäl? Han har ingen respekt för våra skyddsanordningar. Han har medel för att komma åt våra dyrgripar. Därför har Gud ordnat det på ett så underbart sätt att vi inte behöver förslavas i tiden. När vi ska lämna jorden, är vi så fattiga och utblottade, så vi har ingenting att gå till. Vi har heller ingenting med oss. Då säger vår käre, underbare Jesus till sin lärjunge som lämnat allt att han får samla skatter i himlen. Han har fått ett nytt utgångsläge. Han kan nu i Jesu namn börja samla på ett nytt sätt, men för samma syfte.

I världen var det fråga om att befrias ifrån de materiella tillgångar de lämnade. Och de skulle bevaras så att de inte åter blev överrumplade eller ockuperade av det gamla samlarbegäret. Jesus sa inte: nu, mina vänner, har ni blivit fria från förgängelsens träldom, nu kan ni sätta igång och bygga en privat förmögenhet. Så sa inte Jesus. Han sa: *"Om någon vill efterfölja mig, så försake han sig själv och tage sitt kors på sig; så följe han mig."* Det korset var inget guldkors, ingen dyrgrip eller dekoration. Ett kors – det talade inte om framgång, men om död. Självlivets död. Denna död ger oss en stor rikedom, för vi blir skickade att samla på rätt sätt för rätt ställe så vi har någonting att komma till då vi lämnar tiden. Då visar det sig att Herren ordnat det så utomordentligt för oss. Han vet vilka värden vi har till vårt förfogande. Han är ingen dålig förvaltare. Han har en utomordentlig revisor. Den helige Ande vakar över Guds egendom. Allt silver och guld tillhör Herren. Det står i Skriften att vi

med den orättfärdige Mammons goda ska skaffa oss vänner i den tillkommande världen. Vad är det för valuta där? Och hur kan den överföras?

Visst kan vi exploatera. Men det är inte avsikten. Jag längtar efter att bli rik med en oerhörd längtan som ibland ter sig helt outhärdlig. Jag vill bli rik på tro, rik på kärlek, rik på frid. Jag vill bli rik för att kunna berika andra. Den rikedom jag här talar om, kan inte mätas i klingande valuta, men den är större än allt annat. Har du hört om Honom som var rik, men blev fattig för vår skull, för att vi genom Hans fattigdom skulle bliva rika? Är det värt att satsa på den rikedomen? Den får du inte genom en fet bankbok, aktier, karriär och fin titel på visitkortet. Den som vill ha denna himmelska rikedom får gå till motboken och forska vad som finns inskrivet där. Han har satt in allt på mänsklighetens konto. Frågan är hur mycket vi har tagit ut av dessa värden. Har vi varit på banken och gjort anspråk på våra rättigheter, vi som fått den helige Andes insegel till förvissning om att Guds barn skall förlossas.

Du kan bli rik på andliga gåvor. Du behöver berikas för att berika andra. Han har inte bestämt att vi ska leva i andlig misär. Gör anspråk på vad som tillhör dig! Som barn har du fått barnaskapets rätt och barnaskapets ande. Denna ande ropar i ditt hjärta: *”Abba, Fader!”* Gud har hört din bön, och han mättar dig med sitt goda för sitt stora och härliga namns skull.

Det finns i Bibeln en undervisning om våra rikedomar. En undervisning som det tar ett helt liv att forska och gräva fram. Skatter som är gömda på förunderliga ställen. Herren har ställt universums förnämsta pedagog till vårt förfogande, för att vi inte ska bli lurade av tidsandan som är intelligent och snärjande och vill få oss att förväxla olika värden, så att vi låter de förgängliga tingen få så stor betydelse att de eviga tonar bort.

Blicken fäst på målet

Skriften säger: *”Vi som hava till ögonmärke de ting som icke synas.”* Därför att de ting som synas varar bara en kort liten tid. Det som kan registreras med våra fem sinnen har sin tjusning och skapar sin lust. Men det är förgängligt och fåfängligt, det vilar under fördömelsen och ger aldrig innehavaren frid. Ständigt otillfredsställd jagar man vidare för att få mer och mer. Ju mer man får, desto mer otillfredsställd blir man. Det materiella begäret är som ett gift. Det är mer än så, det är en religion. Och ännu värre, en demon, en andemakt. Därför markerar Guds Ord denna tydliga skillnad.

Vi har till ögonmärke de ting som ligger bortom och ovan förgängelsen och träldomen, fördömelsen och mörkret. Där tjuven inte når. De ting som icke synas, de varar i evighet. Det finns underbara nyckelord i Bibeln. Det står inte: Vi ska få. Utan: Vi har. Alltså ser vi redan nu. Ser du? Äger du? Är det ditt, fröjdar du dig med en himmelsk och outsäglig härlig glädje? Fastän du inte har sett Jesus, skådar du honom i tron! I hoppet är du redan i den himmelska världen, och genom tron är han här och bor i ditt hjärta.

Om du börjar studera vad du har för tillgångar, kan du knappt öppna Boken, förrän du blir medveten om att det finns ett testamente där du är insatt som testator. Du är förmånstagare, till ande, själ och kropp. Om vi använder våra fem sinnen för att analysera, definiera och konkludera så hamnar vi fel. Men nu heter det: *”Vi som hava till ögonmärke de ting som icke synas...”*

Ögonmärket är inte förmögenheten, men ögonmärket hjälper oss att få tag i den. Det heter klart och tydligt i Guds Ord att han visste om vår begränsning och oförmåga att alls kunna värdera eviga värden. Därför gav han oss den helige Ande, universums förnämste pedagog. Det gjorde han för att vi skulle veta vad som har blivit oss skänkt av Gud. Är

du intresserad av att få veta det, så måste du låta dig uppfyllas av den helige Ande. Vill du bli uppfylld och brukad av Anden? Inte världsanden, inte tidsanden, missmodets ande och försagdhetens ande, men kraftens, kärlekens och frimodighetens ande, så att du kan resa dig upp ur vanmakt och passivitet, sätta dig i rörelse och erövra det som redan hör dig till!

Om du har tagit som ögonmärke de ting som icke synas och börjat röra dig i rätt riktning, så är det en trosvandring. Då gäller nya principer. Du är en Abrahams arvinge. Han såg det som inte kunde registreras och statistiskt bevisas, det som inte kunde vetenskapligt avhandlas. Han såg en stad, dit det inte fanns någon väg. Ingen hade gått före och planerat. Världen säger att du inte är klok. Tycker att du handlar tokigt. Men det är den högsta visdomen.

Dessa Abrahams-själar bekände sig vara gäster och främlingar. Var har detta folk sina affärer? Hur lägger de upp sitt liv? De är gäster och främlingar. De har sett något och strävar mot staden med de fasta grundvalarna. Har du visionen? Har du ögonmärket? Vi söker det som är där ovan, eftersom vi är uppståndna med Kristus. Vi använder tid, krafter och resurser för det som är viktigare än något annat. Det gäller att höja beredskapen!

Den goda bekännelsen

Jesus sa: *”I världen liden I betryck...”* Det fanns inget undantag för en speciell tidsepok. Det var något karaktäristiskt, typiskt för varje lärjunge: Betryck i världen. Vad är världen i den betydelse Jesus här undervisar? Han sa också: *”Mitt rike är icke av denna världen.”* Eftersom vår bibelöversättning ibland använder samma uttryck för olika ting, kan det bli förvirring i vår uppfattning.

I världen liden I betryck. Världen i detta sammanhang är den konstruktion Satan har skapat och utvecklat, den som

nu är på väg att upplösas. Det är den konstruktion som Satan konstituerat i striden mot Guds rike. Vad innebär detta för oss? Vi är inte redo att ta konsekvenserna av vad Jesus säger: *"Mitt rike är icke av denna världen."* Sedan är vi inte heller redo att bejaka det provokativa elementet som finns i evangelium. Därför kompromissar vi fram en fredstraktat där Gud har uttalat en krigsförklaring. Vi tror att vi ska vinna människor genom att vara sympatiska, vänliga, fromma eller snälla. Det är ju ett jättelikt bedrägeri.

"I världen liden I betryck". Ett kännetecken på varje sant lärjungaskap är lidande eller betryck. Det finns inget undantag. Det är en regel. Alla som går in under kallelsens mantel kommer att göra de erfarenheter som Jesus själv gjorde. Visst blev Jesus upphöjd, men han blev upphöjd på ett kors. Han sade klart och tydligt att det går lärjungen som det går hans mästare. Men vi har gjort det så bekvämt för oss. Vi har lyckats med att städa undan korset, rationaliserat, kultiverat eller förhandlat bort det. Vi har köpt fred med falsk valuta. Därmed har vi förfalskat budskapet och gjort oss skyldiga till svek och kvalificerat majestätsbrott.

"Den som blygs för mig och mina ord, honom skall jag blygas för inför min Fader." Vad innebär det att blygas för Jesus? Det är naturligt att bedriva affärer, att köpa och sälja för något man vill vinna eller rädda. Men jag frågar dig: Vad är människorna värda? Har du inte hört: *"Vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen men förlorar sin själ."*

Sätt in detta i rätt sammanhang. Det som har betydelse, är vittnesbördet. Var du än är, har du lärjungaskapets välsignelser, men också dess skyldigheter. Om du blygs för honom, så skall han blygas för dig. Vad innebär det att han blygs för oss? Det finns inte rum för skamkänslor i himlen. Dem måste man bli av med här. Enda sättet att bli frigjord från skamkänslorna är att gå emot alla våra mänskliga käns-

lor och vittna om Jesus. Frimodigheten har med sig stor lön! Det heter att vi hör inte till dem som drar sig undan, sig själva till fördärv. Utan vi TROR och vinner våra själar. Blygseln kommer inte till himlen. Det finns inga skamkänslor där. Dem måste vi befrias ifrån här och nu. Skamkänslan är något av det sjukaste som finns i religionen. Den sänker modet, berövar glädjen, tar bort frimodigheten. Människofruktan är en tung boja. Men det finns befrielse: *"Om du med din mun bekänner..."* Mun har vi alla! *"Och med ditt hjärta tror..."*

Det händer två ting. Genom hjärtats tro bliver man rättfärdig – det inre verket. Och genom munnens bekännelse bliver man frälst. Frigörelse verkas genom munnens bekännelse. Vad ska du bekänna? Du ska inte bekänna hur duktig du är och hur bra församlingen är. Du ska inte bekänna vad du gör och vad du kan, vilken mission du bedriver. Du ska vara ett *uppståndelsevittne*.

Den enda bekännelse som har någon betydelse, är bekännelsen att Jesus Kristus är Herre. Om du bekänner detta, blir du frisk, frimodig och glad. Då sänker du inte huvudet, ser neråt och tror att du kan stimuleras till din inre människa genom att skaffa dig materiella resurser och tillgångar; göra karriär eller bli något i denna världen. Du ska förvånas en dag när du kommer hem. Herren ska ta hem dem som ska lysa som stjärnor i himlen. Dem som genom sitt vittnesbörd och sin bekännelse har vunnit många för Jesus. Tillhör du dem?

Herren vill leda oss in i ett urkristet, apostoliskt församlingsliv och göra oss frimodiga, så att lärjungaskapet är meningsfullt och spännande, så att vi ständigt måste ta fram löftena och hämta ut ur den himmelska motboken vad vi behöver för varje ny situation här eller där för att göra honom känd.

Låt oss gå till Jesus, bli fyllda av hans Ande, bli frimodiga

lärjungar! Låt oss lägga undan allt som är oss till hinder, upphöra med försumligheter och fusk. Ägna oss åt det som är nödvändigt. Låta oss fyllas av den helige Ande, frimodigt kungöra att Jesus är Herre. Han är uppståndelsen och livet, och han kommer igen. Han ska hemförlova sin dyrt köpta skara.

Gud, vi tackar dig för denna möjlighet, denna befrielse, för denna framtid, detta löfte som vi i tron kan tillägna oss och göra till personlig erfarenhet.

Bibelstudium 8/10 1998 kl 19.00

Noas och Lots tid går i repris

Vi måste vara medvetna om hur vi, var och en särskild och gemensamt påverkas av tidsandan. Om de kristna som levde för femtio eller sjuttiofem år sedan skulle träffa oss nu, så skulle de säga att du kan inte vara kristen, för du är alldeles för världslig. Jag ser det på dina kläder. Man kan inte vara en kristen kvinna och gå i manskläder. Du måste visa respekt för ditt kön. Du saboterar skapelsens egen ordning! Så skulle de ha sagt.

Självklart ligger det något i detta. Nu har utvecklingen gått vidare. Sådana detaljer tar få upp idag. Man talar inte så mycket om klädsel och smycken och inte heller om lyx och sådana ting som var väldigt vanligt att ta upp förr.

Det som idag måste behandlas ligger på ett helt annat plan och är med avseende på sina konsekvenser mycket allvarligare och farligare.

När vi till exempel talar om homosexualiteten, så är det väldigt många som begränsar den till någon form av erotisk utlevelse, men det är faktiskt något långt mer. Därför är det så nödvändigt att tala om den. Inte därför att den erotiska lusten är oväsentlig i sammanhanget. Den är omskriven i bibeln och har varit föremål för undervisning i den kristna församlingen. Jag ska ta ett exempel som kanske verkar utmanande, men som i alla fall är nödvändigt att nämna.

När Bibeln talar om den erotiska lusten så är den mycket restriktiv. Moderna människor uppfattar det som människofientligt. Bibeln talar ett väldigt skarpt språk på den här punkten. Om vi ska vara helt ärliga så är bruket av preven-

tivmedel något som är utanför det som uppfattas som normalt för en kristen. Bibeln bedömer bruk av preventivmedel som en fråga om otukt.

När Bibeln talar om otukt, så gör den det på ett helt annat sätt än vad vi gör. Den talar om otukt *före* äktenskapet, sedan om otukt *inom* och *utanför* äktenskapet.

Då det äktenskapliga samlivet behandlas som det gör i Bibeln, så är det ganska klart att exempelvis homosexuella relationer fördöms entydigt. Vi kan aldrig komma bort ifrån det. Men det innebär självklart inte att vi har någon rätt att fördöma de homosexuella eller dem som bekänner sig vara det.

En gudomlig livsprincip

I Bibeln finns inte det här psykologiserandet som är så vanligt i vår tid. Hela Bibeln går ut ifrån en mycket viktig proklamation: *I begynnelsen skapade Gud himmel och jord.* Det är utgångspunkten. Och så får vi se hur människan kommer till och hur relationerna mellan Gud Skaparen och människan upprättas; hur relationerna mellan äkta makar upprättas och sedan också kommande generationer.

Min strävan är inte att bära fram moderna idéer eller teser. Det finns gott om sådana, och det finns många skolor att hämta kunskap ifrån. Jag tänker gå till Bibeln och hålla mig till den. Jag upplever personligen att alla de andra teserna är mer eller mindre framsprungna ur en ambition att ge intryck av humanism. Vi lär oss leva humanistiskt, tolerant och numera också jämlikt. Fritt ifrån diskriminering.

Innan människan trädde in i tiden så hade Gud vidtagit alla åtgärder för att hon skulle kunna leva och verka på jorden i överensstämmelse med skapelsens ordning: en gudomlig livsprincip. Den har han inte övergivit. Min uppgift som Ordets förkunnare blir då att kanske i strid med humanistiska, moderna principer och teser försöka presentera vad Bibeln säger.

Humanismen har ett stort fel. Den är egentligen ganska meningslös. Den kan inte åstadkomma det den ger sig ut för att vilja göra, den går nämligen ut ifrån människan och återvänder till människan. Det är ett hopplöst kretslopp att börja, fortsätta och sluta med människan.

Den kristna tron hävdar att den går ut ifrån Gud och åberopar gudomlig uppenbarelse. Den går till och med så långt att den hävdar en direkt och omedelbar uppenbarelse. Det är alltså inte bara en tradition, så att andra gjort upplevelser och erfarenheter som vi hört talas om.

Varje enskild kristen kommer att genom sina upplevelser få uppenbarelsen verifierad i sitt eget liv. Vilket i realiteten innebär att den här uppenbarelsen, den här undervisningen och läran går ut ifrån Gud och återvänder till Gud. Det här kommer att föranleda väldigt många motsägelser. Människor tycker nämligen att det finns intellektuella problem, det finns religiösa, moraliska och historiska problem. Det är ju typiskt, därför att människan som är skapare av dessa idéer är själv ett problem. Hon är ett problem för sig själv och skapar problem för andra. Saknar hon evighetsperspektivet så är hon i realiteten vilsegången, bortkommen från det liv som är av Gud. Hon saknar egentligen möjligheter att begripa. Hon kan intellektuellt fatta och förstå, men det räcker inte till. Hon måste få hjärtats förstånd, så att hjärtat förstår.

Här har vi åter det som rör uppenbarelsen. Om människan ska bygga upp ett livsmönster eller en livsstil, så saknar hon flera dimensioner. Vi vet ju alla att människan är påverkbar. Det kan inte förnekas att kyrkan har utfört ett enormt arbete. En del säger att vårt land har blivit avkristnat, vilket inte är sant. Svenska folket har aldrig varit kristet, och som folk betraktat kommer det säkerligen aldrig heller att bli kristet.

Det finns ingen kollektiv frälsning. Kyrkan går ut med sin

förkunnelse och sina ceremonier och har en kyrklig verksamhet redan i samband med födelsen – dopet, och sedan också i slutet av människans liv. Det vill säga; kyrkan är verksam från vaggan till graven och erbjuder i olika situationer sina tjänster genom tjänstemän; utbildade teologer, diakoner och andra som påverkar människorna i deras vardag och högtid.

Personligen tycker jag att det är förfärligt. Av den anledningen att mitt i denna iver och verksamhet så möter man tydliga tendenser till blasfemi. Nattvardsfirandet och dopet, exempelvis.

Jag säger detta med stort allvar, för det måste väl var och en begripa att det är inte bara omänskligt, det är förfärligt att bära människor som inte ens känner till sin egen existens till dopfunten för att skvätta några vattendroppar på deras huvuden. Sedan proklamerar man att de blivit upptagna i Guds församling eller införlivade med Guds rike.

Ingen kollektiv frälsning

Det finns mycket att säga om denna typ av kollektivanslutning. Det förkyrkligar, men det kristnar aldrig någon. Man blir inte kristen genom kyrkans vattendop. Sedan kommer konfirmationen, och den är ännu värre. Då ska konfirmanden bekräfta, konfirmera doplöftet. Och själv utifrån detta doplöfte bekänna sin kristna tro. Detta är blasfemi och även hyckleri.

Det är helt obegripligt att sådana riter har kunnat praktiseras under århundraden, utan att bildade biskopar, präster och teologer har övergivit denna hedniska lära. Övergivit den och sökt sig till Nya Testamentet, där det klart och tydligt sägs att var och en som tror och bliver döpt skall varda frälst.

Det finns ingen kollektiv frälsning; den är högst individuell. Och den är ett resultat av en personlig kallelse, omvän-

delse och överlåtelse. En personlig tro, ett personligt dop, ett personligt barnaskap och en personlig efterföljelse.

Svensson vet knappt någonting om vad kyrkan och prästerskapet gör och har gjort. Till exempel de barn och ungdomar som idag låter sig konfirmeras, vet ytterst litet om vad denna handling i realiteten innebär. Därför är den mycket farlig och tragisk.

I Bibeln framställs det med allsköns tydlighet att kallelsen till Herrens bord är av en sådan karaktär att om den missbrukas så får den förfärliga konsekvenser för missbrukaren.

Vi kan aldrig komma ifrån detta. Jag förstår mig inte på frikyrkopredikanterna som kan tiga om detta. I sanningens och kärlekens och medmänsklighetens namn måste vi ju fullborda vårt informationsansvar. Vi måste ge människorna chans att ta ställning, och då måste vi ju möta vad Skriften säger. Nu har emellertid kyrkan genom sina ceremonier och genom sin frälsningslära påverkat vårt samhälle. Det är åtskilliga som låter sina barn bli begjutna, omkring åttio procent.

Helt uppenbart har detta haft sin betydelse. När vi nu talar om att vi ser nya tendenser i vårt samhälle och nya livsmönster och samlevnadsformer, då skyndar vi fram och säger att landet håller på att avkristnas. Jag upprepar: Sverige har aldrig varit kristet och kommer heller aldrig att bli det.

Sverige har varit kyrkligare än vad det är idag, och därför kan man säga att landet har blivit avkyrkligat. Vilket i och för sig inte är någon skada. Det vore önskvärt att den processen gick snabbare. Ju förr landet blir avkyrkligat, desto naturligare kommer det att bli för den enskilde medborgaren att själv lotsa sig fram till en personlig tro på Gud.

Där kommer vårt ansvar in. Det är inte skolan som ska förmedla kristendom, inte heller i första hand kyrkorna, utan hemmen. Hemmen har fått privilegiet att förmedla Guds eget Ord till kommande generationer.

Då kommer vi in på frågor som har med uppfostran att göra. Hur ska barnen uppfostras? Hur ska föräldrarna behandla frågorna som de ganska tidigt möter. Frågor som har med samlevnaden att göra, relationer till det motsatta könet och relationer till samma kön. Finns det något i den kristna tron som avvisar vissa relationer som otänkbara, eftersom de uppfattas som farliga? Finns det annat som den uppmuntrar? Låt oss använda de bibliska uttrycken. Det talas om onaturligt och naturligt, normalt och perverst.

Låt oss se hur Gud tar upp frågor som angår oss på två sätt: allmänmänskligt, men också som lärjungar. För det första rent allmänmänskligt. Det är inte så att vad Jesus säger är reserverat för en liten minoritet. Jesus säger allmänmänskligt: *"Kommen till mig I alla som arbeten och ären betungade!"* Det är inte så att han vänder sig till en klass. Han vänder sig till *människor*. Människor som har det svårt. Människor som har bördor att bära. Kommen till mig.... Det finns inte några andra villkor än att man söker honom, kommer till honom; exakt sådan som man är.

"Tagen på eder mitt ok, lären av mig .... ty mitt ok är milt..." Här förutsätts ett bejakande gensvar så att man frivilligt och högst personligt lotsar sig fram till Jesus för att bli av med sitt ok och sin börda, för att få något meningsfullt i dess ställe.

Att vara sammanokad med Jesus är livets största frihet. Det är kategoriskt att påstå något sådant. Jag kan göra det, eftersom jag inte är vetenskapsman utan predikant. Min uppgift är inte att be om ursäkt för det Gud har gjort eller att försöka lägga det tillrätta. Jag talar om vad Han säger och du får pröva och se om det håller.

Han önskar ingen dialog eller debatt. Han vill åstadkomma den tro som verkas genom Jesus Kristus. Tron kommer av predikan och predikan i kraft av Kristi Ord.

Människosonens dagar

Vi ska läsa ett bibelsammanhang där Jesus adresserar sitt budskap till människorna under en alldeles speciell tidsepok. Personligen tror jag att Jesus i denna text talar till vår generation. I varje fall handlar det om den period som kallas för Människosonens dagar. Jesus lämnar ingenting åt slumpen, utan ger en klar och tydlig undervisning så att vi kan få besked på väsentliga områden om vi vill ta emot det:

Evangelisten Lukas skriver i kapitel 17 där Jesus förutsäger händelser som ska drabba människor:

> -Såsom det skedde på Noas tid, så skall det ock ske i Människosonens dagar; människorna åto och drucko, män togo sig hustrur och hustrur gåvos åt män, ända till den dag, då Noa gick in i arken; då kom floden och förgjorde dem allasammans. Likaledes, såsom det skedde på Lots tid: människorna åto och drucko, köpte och sålde, planterade och byggde, men på den dag, då Lot gick ut från Sodom, regnade eld och svavel ned från himmelen och förgjorde dem allasammans, alldeles på samma sätt skall det ske den dag, då Människosonen uppenbaras. (Luk. 17:26-30)

Jesus talar om Noa och om hans samtid. Det finns all anledning att stryka under vad som skedde då och kommer att gå i repris. Då Jesus har talat till slut har man en känsla av att han egentligen inte har sagt så mycket. Det är nästan litet överraskande att han tar upp sådana ting som på intet vis är vare sig unika eller sensationella. Det är inte i det sensationella och unika som denna process kan avläsas, utan det är i det vardagliga, enkla sättet att umgås med de ting som handlar om våra relationer till barnen, hemmen, tingen, vår egendom och arbetskamrater och grannar.

Det framgår inte i texten att något är speciellt under Noas tid, och ändå så finns det där. Vi upptäcker just detta att människan antingen degraderar sig till att bli animalisk driftsvarelse eller upphöjer sig till att bli demonisk och etablerar kontakter med den högre världen, så hon forcerar spärrarna till det ockulta.

Vad Jesus egentligen vill poängtera för oss om dessa dagar är att *”såsom det skedde... män togo sig hustrur och hustrur gåvos åt män...”* Det har väl människor gjort i alla tider? Vad var så anmärkningsvärt? Det var nya former och livsmönster, där människorna inte brukade sina gåvor, utan missbrukade dem. I sina relationer levde de ut det vi kanske tycker är det förfärligaste av allt; våldet i alla dess nya och ohyggliga former.

Man kan fråga sig varifrån människan har hämtat inspiration för att gestalta och förkroppsliga detta våld. Det får vi veta i nästa bibelvers. *”Människorna åto och drucko...”* Lägg märke till att i Noas tid kan vi läsa in familjebildningen, den fanns med. Men hur var det i hemmen? I nästa vers säger Jesus så här: *”Ända till den dag då Noa gick in i arken...”*

Sedan säger Jesus: *”Likaledes, såsom det skedde på Lots tid: människorna åto och drucko, köpte och sålde, planterade och byggde...”* Nu är det väldigt viktigt att vi här tänker på vad Jesus egentligen säger. Under Noas tid fanns familjebildningen med, men i beskrivningen av Lots tid finns inte ett ord om familjebildning. Vad handlar det om där? Det handlar om helt nya samlevnadsformer.

Under båda dessa epoker handlar det om någonting som inte är lätt att förstå. Det tar tid innan vi riktigt kan komma underfund med vad bibeltexten egentligen säger.

Under Noas tid möter vi ett ockult element. Det talas om människornas döttrar och Guds söner i förbjudna relationer. Det är fråga om nyandlighet. Man forcerar de spärrar som Gud satt upp som skydd för människan. Helt utan att förstå risken.

Nu säger Jesus att den tid där det här ska upprepas är präglad av nyandlighet och ockultism. Jesus säger dessutom att också Lots tid ska gå i repris. Då tänker vi på sodomi och homosexualitet, men det har Jesus inte sagt.

Om vi använder några enkla begrepp här för att skilja dessa tidsepoker åt, kan vi säga att det typiska för Noas tid var spiritismen och ockultismen, men det som var typiskt för Lots samtid var nya samlevnadsformer. Det fanns helt nya samlevnadsformer i en fullständigt materialistisk miljö. Det som var gemensamt för dessa epoker var det omfattande våldet.

Det är märkligt vad bara några få ord uttalade av Jesus kan säga mycket. Vad är det han beskriver? Det är inte historia, det är ju vår tid, där alla dessa element finns samtidigt: det ockulta, det nyandliga, det spiritistiska, det materialistiska. Upplösningen av gamla samlevnadsformer medan några håller fast vid det gamla och slår vakt om detta. Alltsammans finns med.

Det innebar ju inte att de som slog vakt om familjen räddades. Det var Noa som räddades. Lot levde i en miljö med helt nya samlevnadsformer. Han hade inte applicerat dem på sitt eget familjeliv, för det står om hans döttrar och svågrar, men han var påverkad av sin samtid därför att där fanns detta livsmönster. Säkerligen framskapade av beteendevetenskapare! Men om vi börjar studera bibeltexterna närmare, märker vi att miljön var renodlat materialistisk.

Det ser ut som om epokerna är varandras motsatser. Noas tid, med avseende på den tidsanda som härskade, och Lots tid. Men så är det inte. Beröringspunkterna är många. Det de hade gemensamt var att de ledde människorna till avgrunden. En sådan miljö kommer med nödvändighet att upplösa allt normalt liv och betrakta det som är normalt onormalt och det som är onormalt normalt. Man upphöjer det perversa till att bli normalt och så har vi situationen som Romarbrevet 1 beskriver.

Det kommer att bli konfrontation när vi med Jesu ögon börjar titta på fenomenen i vår tid. Det som kallas för köpa och sälja. Vi upptäcker handelsrelationernas abnormitet. Tek-

nologins abnormitet och omänsklighet. Det är ju inte så att allt handlar om någon överdriven sexualitet – det är ruttna relationer över huvud taget. Relationerna till handel, politik, teknologi, sociala förhållanden.

Nog behöver vi höra Guds Ord så att vi kommer till insikt om Guds bestämmelse med våra liv. Han har bestämt oss till frälsning genom omvändelse och efterföljelse. Det måste bli en revolution i sinnet och tankevärlden. Det måste bli en omställning så att vi kommer i harmoni med Guds eget Ord.

Bibelstudium 13/10 1998 kl 12.00
(Tidigare publ. i Maranata nr 1-2000)

Abrahams kamp

Del 1

Abraham är ur alla synpunkter sett en mycket märklig gestalt. Om vi ser honom träda fram som troshjälte, en trons fader, då tycker vi att han är perfekt. Vem kan bli som han? Vad var det som bidrog till att han utvecklades som han gjorde?

Vi har anledning ställa dessa frågor. Mannen fick en gåva som betydde allt för honom. Hans stora böneämne blev besvarat och han fick klarhet på den punkt som ingett honom så mycket oro. Han trodde att en av hans tjänare skulle bli hans arvinge. Det var i och för sig inte dåligt, men det stämde inte med den vision, kallelse och utkorelse Abraham fått. Skulle en tjänare bli hans arvinge, så blev ju kallelsen aldrig förverkligad. Det här hade Abraham fått svårigheter med. Och när han samtalade med sin fru Sara, som var kommen till hög ålder och själv inte kunde ge honom denna arvinge, då menade hon att det fanns bara en lösning på problemet: Tjänstekvinnan Hagar får bli mor till ditt barn!

Det fanns ingen annan lösning. När de två makarna samtalade om det hemma, så kunde de inte alla gånger undgå att känna sig litet besvikna. Abraham var besviken, men framför allt var Sara besviken över att hon inte hade kunnat ge Abraham en arvinge. Där finns ett problemkomplex som inkluderar känslor, tankar, drömmar, längtan...

Vi måste lära oss att begripa dessa himmelska hemligheter. Det ligger något gudomligt i kallelsen, den följer en gudomlig princip som hör en annan värld till. Den har dimensioner som inte finns i andra relationer. Därför ska vi läsa

den här texten som jag alltid återvänder till, den är alltid lika levande: *”Härlighetens Gud uppenbarade sig för vår fader Abraham medan han ännu var i Mesopotamien.”* Finns det någon mera levande verklighet än den som uttrycks i den satsen? Det kunde ha stått skapelsens Gud eller domens Gud – han är ju det också, men det står härlighetens Gud. Det är just denna egenskap Paulus så mycket sysslar med. Han talar om härligheten och poängterar att alla har syndat och är i avsaknad av härligheten från Gud. Och att vi blir rättfärdiggjorda, utan förskyllan, av nåd genom Jesu Kristi blod. Vi kan läsa vidare i olika texter där Paulus återvänder till detta med härligheten, och då upptäcker vi ganska snart att Guds härlighet är oförgänglig, den förbliver...

Denna härlighet kommer inte till oss av en slump en gång i livet. När vi kommer i kontakt med härlighetens Gud så leder han oss var och en från härlighet till härlighet. Fram till den dag då vi träder fram inför honom på Sion. Detta är Guds program för vårt liv. Med härliggjord glädje och en förblivande härlighet som växer till och inte förgås, skall vi möta honom, härlighetens Gud. Det ska proklameras i höjden att han har fått ut sin lön. Genom den vedermöda hans själ har utstått, skall han se frukt och bliva mättad...

”Härlighetens Gud uppenbarade sig för vår fader Abraham medan han ännu var i Mesopotamien och förrän han bosatte sig i Karran och sade till honom...” Den gudomliga principen förändras inte under generationer som följde, utan den står kvar. Det innebär i realiteten att alla Guds barn måste göra samma upplevelse som Abraham. Alla måste på något sätt identifiera sig med honom. Det finns ett tecken och framgår klart att det finns ett gemensamt ursprung, en uppenbarelse. Här kom som en logisk konsekvens, generation efter generation för att förverkliga Guds plan genom att förbli i denna unika ställning, skild ifrån allt annat. Det heter: *”Gå ut från ditt land och från din släkt och drag till det*

land som jag ska visa dig.” Gå ut från ditt eget och dra till mitt...

Då är frågan: Vad var det för värld han levde i? Vem hade dispositions- och äganderätten till den jord han trampade på, det hus han bodde i, den gemenskap han delade och den framtid han hade – eller saknade. Alltsammans detta hörde Abraham till; hans släkt, allt det han representerade av mycket positiva värden för denna tidsålder.

Nu Abraham, sa Herren, skall du gå ut ifrån det som är ditt till det som är mitt... Han fick lära sig en fullständigt ny metod att värdera livet. Han fick helt andra livskvaliteter. Det var inte längre de fem sinnena, åskådningen som var måttstock, utan tron. Tron är inte en underordnad kunskap, tron står inte i strid mot vetande. Tron är den högre kunskapen – den är gudomlig. Därför vänder Bibeln på allt det som världen vill hävda. Världen hävdar att man måste ha mycket kunskap för att kunna tro.

Trons kunskap är enastående, därför att den försätter oss i en situation där vi får helt andra perspektiv och helt andra instrument att värdera tingen. Men framför allt ger den oss ett annat mål med mycket högre värde – evighetsvärde. Detta vill Gud att vi skall tillägna oss. Han sa inte: Nu skall du få litet annat som komplement till vad du har. Nej, han sa: Gå ut, lämna allt det som är ditt, så skall du få det som är mitt...

Vad är det som är Guds? Det ser faktiskt ut som ingenting. Abraham fick inte veta vägen, han fick inte veta hur landet såg ut dit han skulle, han fick inte veta någonting. Vad hade han då för garantier?

Gud tog bort allt det Abrahams samtid satte värde på, tydde sig till och skapade sina existensmöjligheter av. Vad satte han i dess ställe? Han satte sig själv som garanti! Det var inte längre tingen som skulle forma honom, det var personen. Det var inte strävan efter ting och värden, utan ett utflöde av ett inneboende överflödsliv!

Tidpunkten kom då allt tog konkret gestalt i Abrahams liv. Då hände det vi ser så många gånger, när människan nås av kallelsen. Hon försöker hitta någon reservutgång, någon medelväg eller kompromiss. Det stora problemet i vår tid är att vi har kompromissat bort Frälsaren och fått denna världens svaga och arma makter. Kompromissat bort Herren Jesus Kristus, ibland av orsaken att vi inte är redo att ta konsekvenserna.

Kampen mot hedendomen

Abraham fick kallelsen. Guds princip är: Skilj dig ifrån, gå ut ifrån. För att du skall bli många, måste du först bli ensam. Eller, rättare sagt: för att du skall bli många, måste du först bli ensam med Gud. Där är hemligheten. Men vi ger så sällan Gud chansen.

Abraham hade naturligtvis sin brottningskamp. Han anförtrodde sin upplevelse för sin fader Tera. Det var han helt tvungen till, för han var helt förvandlad efter detta märkliga möte. När han kom hem utstrålade han någonting som han aldrig tidigare haft. Det väckte frågor, men det som kanske var förunderligast, var att sonen nu började tala ett nytt språk. Han talade med sådan inspiration att det väckte faderns intresse. Han talade om ett nytt land, och beskrev det med sådana färger och ord, att fadern Tera, som inte haft någon uppenbarelse, blev så gripen att han kom på idén att göra sällskap med Abraham. Fadern hade vissa svårigheter i det kaldeiska Ur. Nu hade han fått en idé som var värd att prövas: De kunde flytta till en annan stad, en stad som var bättre för deras materiella existens. De flyttade till Haran, staden som låg uppe vid handelsvägarna mellan Orienten och Occidenten. Han var en patricier, denne Tera, och en skicklig affärsman. Han behövde en ny marknad, och strävade troligen också efter en större frihet. Det hade blivit litet diktatoriskt i Ur. Där fanns inte den frihet han ville ha för sina

affärer och inte heller för den religiositet han älskade.

Det blev en familjeangelägenhet. Tera talade med sin andra son Nahor om att göra ett gemensamt uttåg, och Lot blev också aktuell i sammanhanget. Så gjorde hela Teras släkt sällskap med Abraham från Ur till Karran. Men Gud hade inte sagt till Abraham att han skulle flytta till Karran. Han blev fördröjd i femton år genom den här kompromissen. Men så kom Gud igen. När Tera hade dött och blivit begravd. Gud uppenbarade sig åter för Abraham och talade med honom om landet, vandringen, uttåget, uppgiften, utrustningen och framtiden – påminde honom om uppenbarelsen. Här ser vi frälsningens djupa ingripande. Frälsningen innebär död. Frigörelsen innebär begravning. För att Abraham skulle kunna förverkliga den gudomliga planen, så måste känsliga strängar klippas av...

Hur får vi detta att stämma med vår uppfattning om kärlekens Gud som vill att alla ska bli frälsta? Djupa ingripanden i människans liv, ingripanden som i realiteten innebär att hon måste befrias på de områden där hon är mest bunden. Frälsaren säger: *”Den som kommer till mig och därvid icke hatar...”*

Vi ställs inför en fullständig omöjlighet, där det inte finns någon möjlighet att komma undan. Vi kan inte gå tillsammans med någon. Det visar sig när det gäller utkorelsen, att den är högst personlig. Om det varit så idealiskt att alla fäder hade förstått att föra sina söner till Gud, hade mänskligheten haft det annorlunda. I realiteten har förhållandet varit det motsatta. Föräldrar har lett sina barn bort ifrån Gud på olika vis.

Tera var en mycket religiös man. Han hade skaffat sig en icke oväsentlig förmögenhet och hade väldigt mycket att erbjuda sin son av materiella rikedomar. Mycket som han kunde vara stolt över. Men det fanns något som Tera inte ägde, som Abraham fått smak på. Tera förstod inte frälsningen. I

en idealisk familj ska ju varje far arbeta sent och tidigt, natt och dag för att få sina barn in på Guds väg. Men nu arbetar man fastmer för att de ska överta företaget, egendomarna, traditionen och föra namnet vidare. Vad blir resultatet? Förgänglighet, fåfänglighet, tomhet...

Vilka krafter driver människan in i döden? Vi ser hur människor åstadkommer djup olycka därför att de erbjuder sina barn ett avguderi som egentligen har öppnat avgrundens brunn och gjort livet till en helvetets förgård.

Vi tror att vi hjälper våra barn genom att erbjuda en uddlös kristendom och kraftlös tro, en ceremoni eller ett religiöst mönster, medan Bibeln säger att vi ska vända oss bort ifrån sådant. Detta är omvändelse – att frälsas från det vrånga och avoga släktet och komma in i gudslivet, uppståndelselivet, härlighetslivet, framtidslivet. Det ska vi förmedla till våra barn!

Hur ska vi kunna göra det? Delvis genom teoretiska studier, men främst synliggörs det i våra erfarenheter och vårt gudsumgänge. Gud tar tiden till hjälp.

Tidpunkten kom – Tera dog. Därmed var Abraham åter mottaglig för väckelsens bud, kallelsen. Han blev förnyad.

Det måste komma en tidpunkt då man åter kan höra Guds röst. Den hör man inte då man hamnat i kompromissernas atmosfär och man tror att man ska anpassa kallelsen till tiden eller omständigheterna. Den ska förverkligas på ett helt annat sätt.

Kampen mot ljumheten

Abraham blev väckt på nytt och började orientera sig för att dra vidare. Då tog han med sig Lot. Tera representerade hedendomen, världen. Lot personifierade något annat – nämligen ljumheten. Det går inte i längden att söka hjälp och stöd hos ljumma och till synes välvilligt inställda människor. Lot var säkert tacksam för att han fått del av de välsig-

nelser som följde i Abrahams spår, så han följde med. Men tidpunkten kom då det inte var möjligt med fortsatt gemenskap; det blev för trångt, och strid om utrymmet mellan Abrahams och Lots herdar.

Abraham sa: Gå du åt höger, så går jag till vänster. Han måste lösas ifrån ljumhetens alla smygvägar. Ljumhetens egoism, materialism, undanflykter, svepskäl och bortförklaringar, ljumhetens oärlighet, falskhet – allt detta måste han lösas ifrån, och så skildes deras vägar.

Vad innebar denna skilsmässa med avseende på Lots och Abrahams framtid?

Kampen mot köttet

I nästa moment befinner sig Abraham åter i en väldig konflikt. Då handlar det inte om hedendom eller ljumhet, då handlar det om köttet personifierat i Ismael. Det fanns ingen möjlighet att de skulle kunna bo och trivas under samma tak. Vad är det som orsakar denna förfärliga fiendskap som vi ser målad i Galaterbrevet? Ismael står faktiskt som representant för en princip; en mycket allvarlig och hätsk fiendskap mot Guds Ande. Han var inte Guds Ande underdånig, utan i ständig opposition, uppror. Denna princip är verkligen inte maktlös, den är oerhört verksam. Det är köttet. Såsom den var verksam i Abrahams liv, så är den verksam i vårt. Det måste komma till en uppgörelse, en punktuell erfarenhet. *”Driv ut”*, står det. Hur ska man kunna driva ut denne, om man har kompromissat sig fram till fred? Principen har gjort anspråk på territorier som den behärskar. Vi upptäcker hur köttet dominerar. Det är inte bara fråga om influenser, utan *dominans*. Denna ismaelitiska princip, som har fått ett sådant enormt inflytande och avlat av sig i sådana oerhörda mängder av jordens befolkning är inte en politisk fråga eller någon form av rasbiologi, men en andemakt. Denna andemakt inte bara finns inom vissa gränser, men

den påverkar, behärskar och dominerar oss. Vi kan exemplifiera med konkreta ting i våra liv, där vi upptäcker att vi är ytterst barnsliga. Trots att vi borde ha kommit långt på trons väg, så saknar vi visdom.

Bibeln talar om utspelen, utfallen, uppploppen och upproriskheten. Vi vill gärna ingripa mot Guds verk och spela ut det ena mot det andra istället för att se helheten och harmonin i det Gud vill göra. Skriften säger att om vi handlar så här, då vandrar vi som vanliga människor. När trons folk är som de ska vara, då är de uppfyllda av den helige Ande och ger inte rum för denna Andens fiende. Skriften säger att köttet vill hindra oss från att göra det vi vill. Hur? Det är två makter som strider om vår personlighet och vill behärska oss. Anden å ena sidan, och köttet å den andra. Det är oförenliga livsprinciper som strider om vår uppmärksamhet och vårt engagemang, men Gud har gjort klart för oss att Anden aldrig tvingar någon.

Det som är ett typiskt kännetecken för Guds och Andens rike är att vi har *frihet*. Utan skuldkänslor, ångest och komplex får vi tjäna under blodets inflytande och uppleva barnaskapets realiteter. Vi är barn och har fått barnaskapets ande – inte träldomens. Barnaskapets ande ropar i vårt hjärta *”Abba, Fader!”*

Den helige Ande kan inte kommendera dig att tala i tungor om du inte vill, men köttet vill gärna kommendera. Det ställer inte frågor och visar inga hänsyn. Det vill ockupera dig och knyta an till den gamla adamitiska naturen. Den helige Ande säger inte: nu ska du tala i tungor! Den tvingar ingen. Det är ingen kramp eller ångest i den helige Andes verk. Nej, det är vila, glädje, frid, läkedom och hälsa. Det är inte livets fiende, utan livets näring och styrka.

Vi måste befrias från Tera genom döden och från Lot genom en påtaglig skilsmässa, där det som tillhör Lot inte stannar kvar. Det får vare sig blockera utrymmet eller utnyttja

det för andra syften. Det är likadant med Ismael. Ska vi vidare på trons väg, då måste vi befrias ifrån dettà ismaelitiska välde, som annars gör oss oförmögna att tjäna Herren enligt det nya förbundet. Då köttet blir besegrat måste opponenten ge sig iväg, den upproriska anden blir näpst. Där nalkas man inte Gud i kraft av sin egen kapacitet eller religiösa förmåga, men upptäcker att det här är nådehjonens liv och välsignelser.

Kampen mot olydnaden

Sist och slutligen inträffade det som var mer problematiskt än någonting annat. Det var inte lätt att skilja sig från Tera. Det hade sina verkningar och konsekvenser att bryta upp från Lot. Det var en svår strid när Abraham skulle ta upp kampen mot Ismael, för han representerade så mycket av berättigade krav som kunde riktas mot Abraham, när han upptäckte vem som egentligen skulle få ärva: den fria hustruns son.

Så kom den fruktansvärda upplevelsen då han måste skiljas från Isak. Han var ju en gåva, given av Gud. När vi kommer dit, då är det stopp. Vi klarar inte mera. Det var ju Gud som hade gett honom Isak. Vandringen, upplevelserna, allt detta som gjort så djupa ingrepp i hans liv – hade det då sist och slutligen varit meningslöst?

Abraham hade sett fram emot den här tiden och var lyckliggjord genom sonen som han nu fick fostra upp till arvinge. Så kom den här märkliga rösten som han hade hört så många gånger – härlighetens Gud uppenbarade sig... Nu hör han samma röst igen, men det är inte fråga om att gå ut ifrån sitt folk och sin släkt och från sin faders hus längre – nu är det fråga om att skilja sig ifrån det som han upplevt som livets största gåva, där han förankrat sin framtid: Du ska ta din son och gå upp på berget och där ska du offra honom...

Jag kan inte föreställa mig hur Abraham kände det inför allt vad hans omgivning skulle tänka. Det måste ha känts förskräckligt. Allt måste han väl ha ställt under en alldeles särskild prövning. Kanske han kände anledning att ifrågasätta Guds trofasthet. Var Gud verkligen en trofast och kärleksfull Gud?

Det är troligt att hela Abrahams liv störtade samman, åtminstone för någon stund då han försökte omfatta vad Guds befallning innebar. Ändå hade han lärt sig något under vandringen. Han hade tidigare offrat får och getter. Han hade rest altaren. Om Gud i förstone sagt att han skulle offra på detta sätt, hade det varit omöjligt, men under vandringens gång hade Abraham lärt känna Gud. Han hade fått något av det sinnelag som vi möter på Golgata. Han hade fått Faderns sinnelag, vars främsta kännetecken är hans utgivande som inte skonar eller spar någonting som kan bli till frälsning och hjälp för hans skapade varelser. Han hade lärt ännu mer: I umgänget med Gud hade han fått något som Lot aldrig varit i närheten av och Ismael aldrig skulle kunna ta emot och var fullständigt främmande för Tera. Det var Guds eget sinnelag.

Gud hade fortplantat något av sig själv in i hans liv, så han fann det helt i överensstämmelse med Guds väsen att ge det dyrbaraste han hade. Där finns trons innersta kärna. Vi saknar förmåga att förstå detta. Men det belyses av Golgata.

Gud vill uppenbara vem han är på ett sådant sätt att det blir klart för trons barn, efterföljarna, att Guds egenskap inte är: *giv hit*, utan: *ge ut*! Ge det käraste, dyrbaraste, ge den gåva Gud själv har gett!

Då är frågan: vad finns kvar då Tera är offrad, Lot är offrad, Ismael och slutligen också Isak. Då finns bara en sak kvar. Inte Guds gåvor – men Gud själv!

Varför följer vi? Varför tjänar vi? Vad har vi vunnit för

favörer och vad vill vi uppnå? Är det gåvorna, riket, härligheten? Eller är det honom själv vi vill tillhöra?

Detta är något av det djupaste och hemlighetsfullaste i den heliga Skrift. Den uppenbarar för oss Guds väsen på ett sådant sätt att allt som kan betraktas som normalt, civiliserat och fromt faller ihop. Det dör bort och visar sig sakna värde, därför att Gud kommer till oss på ett sådant sätt att vi kan sjunga: Han är allt för mig!

Gud, hjälp oss att nå fram, komma vidare, förenas med dig, bli lik dig och förverkliga din plan med våra liv. Låt det ske, hjälp oss att på ett sant och ärligt sätt offra det som är oss till hinder. Kanske till och med dina egna gåvor. Måtte du bli allt för oss!

Bibelstudium 13/10 1998 kl 19.00

Abrahams kamp

Del 2

Det Abraham måste skiljas ifrån var gestaltat i personer. Det var problemet. Hade han kunnat ta avstånd från institutioner eller något annat opersonligt, hade det varit mindre känsligt. Men allt var gestaltat i personer. Hedendomen i Tera. Han stod i en speciell relation till Abraham, eftersom det var hans far. Och där fanns ju känslor till far och allt som var förbundet med familjen och hemmet. Det är inte bara en och annan tråd som måste klippas av. Människornas stora problem är att de påverkar varandra och leder varandra bort från Gud i sina nära och intima relationer.

Det normala bör vara att de hjälper varandra att orientera sig till Gud, men för det mesta erfar vi motsatsen. Om fäderna hade ivrat för att deras söner skulle komma till Gud, då hade mänskligheten sett annorlunda ut. Men fäderna är i allmänhet mera angelägna om att sönerna ska göra karriär, bli rika, få makt eller i alla fall mera etablerade i tiden. Dessutom är de angelägna om att sönerna gör karriär för sin egen välfärds skull. Generationerna är så sammankittade, att det är svårt för en son att bryta upp och bli självständig.

När Jesus sa: *”Den som kommer till mig och därvid icke hatar...”* så låter det för oss fullständigt omänskligt och människofientligt. Men Jesus talar här om människans självständiggörelse. Hon måste bli självständig till att fatta egna, personliga beslut som hon ensam kan ta konsekvenserna av. Vi måste komma dithän att vi har de radikalmedel som är nödvändiga för att frigöra och för att frigöras. Det radikalmedlet är hatet. Det fullkomliga, gudomliga hatet. Vi har

svårt att förstå detta, för vi ser hatet som något negativt. Men utan fullkomligt hat finns heller ingen fullkomlig kärlek. Det heter om Jesus: *"Du älskar rättfärdighet och hatar orättfärdighet. Därför, Gud, har din Gud smort dig med glädjens olja mer än dina medbröder."* Vad är mera orättfärdigt än att försmå den kärlek som gav allt för att vi skulle frälsas och få evigt liv?

Den adamitiska naturen

Då Abraham skulle gå in i sin kallelse så kunde han inte lösa sina problem genom att flytta från en plats till en annan, eller skaffa sig nya intressen. Oberoende av var han befann sig eller gjorde vid varje enskilt tillfälle, så var han Teras son. Detta påverkade och behärskade honom fullständigt. I allt vad han företog sig hade han den känslan att han måste underordna sig och anpassa sig. Så kan man handla i andra frågor, men inte när det gäller frälsningen. Han var tvungen att själv ta de yttersta konsekvenserna. Därför ser vi att det enda som kunde lösa Abraham från dessa förpliktelser, som Bibeln kallar förpliktelser mot köttet, var döden – eller dopet.

Det finns ingen annan väg till frälsning. Den gamla människan med allt det hon representerar som moralisk och religiös varelse, historiska och kulturella upplevelser – allt måste i graven. Det kan ske uteslutande genom en händelse som man kan hänvisa till: vid den och den tidpunkten blev den personen begravd. Skriften säger i Romarbrevet: *"Hållen före att I ären döda..."*

Det handlar om sådana kolossala makter, att vi inte har något instrument för att möta, tillbakavisa och besegra dem. Enda vägen att bli fri, är att dö bort ifrån den gamla människan, alltså det Adam representerar. Men den gamla naturen är fortfarande närvarande och försöker hävda sig.

Men det finns ett konungsligt välde, i liv, som härskar i varje pånyttfödd människa. Den gamla människan, den ada-

mitiska naturen, är visserligen närvarande, men besegrad. Därför har den inte längre makt att härska.

När vi talar om den adamitiska naturen, tappar vi ofta bort en viktig del. Vi brukar använda uttrycket ”den andre Adam”, vilket inte kommer från Bibeln. Bibeln talar om *”den andra människan”* och *”den siste Adam”*. Det är något annat.

Då vi tar upp exempelvis homosexualiteten, då tappar vi oftast en dimension som är helt avgörande för att på ett kristet sätt förstå situationen. Vi tänker på den erotiska lusten eller på avvikelser i det sexuella beteendet. Men Bibeln begränsar sig inte till detta. Vad som är allvarligast i detta sammanhang, det är feminismen. Där kommer vi in på ett mycket svårt problem, för feminismen är inte begränsad till en sexuell livsstil. Feminismen är en andemakt som gestaltar sig på olika sätt i individer eller institutioner. Den känns framför allt igen i kulturmiljön.

När Abraham brottades med denna företeelse i sin samtid, var det fråga om han måste skilja sig från sin gamla miljö och göra sig oåtkomlig för samtidens influenser genom sina närmaste. Men det räckte inte med detta. Därför kan vi följa hans kamp. Först uppbrottet från det kaldeiska Ur, sedan Haran, Egypten och Sodom. Alla dessa välden representerar olika områden av den kulturkamp vi har. Det är en kamp mot krafter som inte i första hand angriper och fångar oss via känslor, men de angriper vårt intellekt, så vi blir omtumlade och har svårt att reflektera på ett nyktert sätt. Det måste röjas i vår tankevärld. Vårt evangelium har en sådan styrka att det kan riva ner starka fästen: det kaldeiska Urs fästen, Harans, Egyptens och Sodoms fästen!

En ny natur

Vi har nämnt två ting; dels sådant som är gestaltat i individer som står oss nära, dels i samhället där vi bor. Det före-

faller som om vi är organiskt förenade med samhällskroppen. Vi tänker svenskt och handlar svenskt och talar svenska. Detta är i och för sig helt normalt. Men när vi sedan blir medborgare i ett annat rike ska vi sjunga andra sånger, tala ett annat språk, börja leva ett annat liv och tillbedja en annan konung. Kampen är fruktansvärd. Det är omöjligt att vinna striden utan himmelsk assistens. Då räcker det inte med att en känsla griper tag i oss så att vi åtminstone stundtals blir riktigt lyckliga över frälsningen. Det räcker inte med en och annan kick. Vi måste ha en helt ny natur, som är vänd mot och söker det himmelska.

Denna frälsning har ingen jämförelse så att den skulle kunna ha något alternativ. Bibeln förklarar kort och kategoriskt: Död från det gamla, men också uppståndelse. Det är fråga om en ny födelse, en ny natur. Hur kan man fungera som en ny skapelse tillsammans med Tera i det kaldeiska Ur, Haran, Egypten eller Sodom? I det kaldeiska Ur gäller: Gå ut! I Sodom gäller: Fly för ditt liv! Detta är inga ytliga upplevelser. De är så genomgripande, så när Bibeln ska åskådliggöra dem för oss, använder den det mest dramatiska som finns i tiden: död och födelse. Nytt liv och uppståndelse. Det är frälsning!

När du ser dig själv i Ordets spegel, då upptäcker du hemligheten. Vi är barn, icke genom mans vilja, utan genom Guds vilja, genom ett säde som förbliver.

Därför står det att vi ska växa upp till manlig mognad. En radikal protest mot feminismen. Då är det väl ingen text för systrar? Jovisst, för att växa upp till manlig mognad är att växa enligt skapelsens ordning. Det innebär att bli Kristuslik. Att vara som Jesus Kristus.

Det blir prövosamt i Haran när man ska tillämpa moderna idéer på det nya livet. Men Gud har aldrig sagt att vi ska göra det. Han har sagt: Gå ut! Vart ska vi gå? Vad är vårt kaldeiska Ur? Vi vet ju vilket Abrahams var, men vilket är

vårt? Gå ut till Honom utanför lägret, och bär hans smälek!

Det är mera konkret än vi tror. När vi går vidare med Abraham, så upptäcker vi en annan makt i Tera och Lot. Tera såg vinsten med att göra sällskap med sonen Abraham, att konvertera. Han lämnade för att vinna. Lot hade en annan karaktär. Han var inte hedning, så att han skulle kunna tänka sig dyrka Teras avgudar, och ändå var han mitt i sin religiositet en avgudadyrkare. Men på ett annat sätt. Han dyrkade inte Harans, men Sodoms avgudar.

Det finns en andemakt i varje människa, en andemakt som befäster hennes ogudaktighet, befäster henne i otro. Ibland ger denna otro sken av att vara mer troende än den sant troende, och mera hängiven än trons fader.

Lot var redo att gå långt. Han behövde inte hållas under armarna för att han skulle agera. Han var aktiv och vital, han strävade efter att utvidga sina domäner. Om det var Abrahams närvaro eller hans egen tro på sig själv och sina resurser så är det uppenbart att när det gällde hans gudsrelationer var han ytterst ljum. Så ljum, att han saknade förmåga att se vad slättens städer representerade. De sög honom som en magnet, och gjorde honom till fånge. För honom var Sodom Jerusalem. Så länge han höll sig till Abraham gick det relativt bra, men nu hade han blivit så stor och stark att han ville erövra nya områden och bli ännu starkare, ja han ville bli rikare än Abraham.

Köttets och Andens gudstjänst

Det finns väldigt mycket som påverkar oss och får oss i rörelse för att nå det ena eller andra målet. Det som är avgörande, det som verkligen ger livskvalitet är inte det vi äger, det vi har eller kan göra. Det som ger livskvalitet är gemenskapen med Gud. Hur visar sig denna gemenskap? Det får man inte reda på genom att räkna Lots fäkreatur och jämföra med Abrahams, och säga att den som har mest fått fram-

gång. Det som ger livskvalitet är inte att ha flera får än Abraham. För att få klart för sig vem som har livskvalitet, måste vi följa honom till altaret och offret, dvs. till den personliga gudstjänsten. Där avslöjas vem han är. Vad skilde Lots gudstjänst från Abrahams?

Det är möjligt att de kunde ha gemensamma affärer. Att de kunde jämföra sina förmögenheter med varandra. Men de kunde inte ha någon gemensam gudstjänst. I gudsrelationen handlar det inte om rikedom, utan förlåtelse, försoning, upprättelse och sann befrielse. Det finns inga närvarande ting som kan åstadkomma detta. Endast Gud. Det var därför Abraham förklarades rättfärdig. Han sökte Gud på det sätt han skulle söka, och så fann han. Och blev förklarad rättfärdig. Det finns inga möjligheter att värdera dessa livskvaliteter och personlig karaktär genom att mäta vad människor äger. Gud låter sin sol lysa över både onda och goda. Men följ med till altaret. Vilket altare? Följ med till Golgata!

Den som går till Golgata, medveten om sin synd och med längtan efter befrielse, den som trots alla sina svagheter och begränsningar hoppas på det eviga hemmet och ser fram emot uppståndelsen – han söker inte förgäves. Då har du den himmelska tonen. Har du den tonen, så spelar det ingen roll vad du äger i övrigt. Finns den tonen, så har du kvalitet. Då har du hemligheten, hoppet och framtiden.

Ismael var en annan typ. Han var Saras offer. Och Abrahams stolthet. Sara avstod från sin egen självkänsla. Hon kunde inte få barn och sa till Abraham: Jag kan inte bli mor åt din son, du får gå till Hagar... Sara avstår något för honom, offrar det dyrbaraste hon är och har, det som gav henne värdighet. Visst var det glädje när Hagar blev havande. Då tänkte Abraham och Sara att de funnit en lösning. En köttets lösning, som var köttets offer och köttets stolthet.

Men nu var det också fråga om ursprunget och vad det

skulle leda fram till. Det fanns ett motsatsförhållande som inte avslöjades i förstone. Ingenting kunde förändra Ismael till något annat än den han var – trälkvinnans son! Han kunde inte fostras och bildas till att bli löftesson. Han kunde inte bli passande bärare av arvet. Det kom en tidpunkt då det visade sig att det Ismael representerade var oförenligt med funktionen som löftessonen skulle ha. Han skulle gestalta friheten. *"Kom det sig av laggärningar att I undfingen Anden eller därav att I lyssnaden i tro?"* Där har vi vad Ismael representerar. Det är avgörande, inte bara för den religiösa statusen, men för vad Skriften kallar Guds barns frihet. Du känner i ditt hjärta inte bara tacksamhetens glädje, du känner en helande och läkande balsam. Det du förvärvat inte genom egen förtjänst, men tagit emot i tro är ett resultat av att du ställt – inte händerna och fötterna, symboler för gärningar och framgång, men *örat* till Guds förfogande. *"Kom det sig av laggärningar att I undfingen Anden eller därav att I lyssnaden i tro?"*

Problemet mellan Ismael och Abraham var att Ismael ställde krav. Han manifesterar sina krav med sin upproriskhet, han börjar slåss för sina rättigheter. Men man behöver inte slåss för det man har fått, det äger man. Ismael skulle drivas ut som en fiende. Det var möjligen omänskligt, men det var gudomligt. Det var helt nödvändigt för att arvingen, löftessonen inte bara skulle existera på jorden och i tiden. Han skulle bära vittnesbörd om himlen. Man kan inte slåss för jordiska rättigheter om man ska bära bud om himlen. Det gäller att äga och leva i evighetsperspektivet.

När Isak träder fram i historien, så är det en väsentlig skillnad. Isak gör exakt detsamma som Abraham gjort under hela sitt liv. Frälsningsströmmen avleds av Ismael men går vidare i Isak. Snart måste de skiljas. Ismael står som en bild på köttet. När vi läser i Nya Testamentet förvånas vi av hur bilden av Ismael träder fram i den evangeliska undervis-

ningen som ett avskräckande exempel på det köttet begär. Hur ska problemet kunna lösas på ett avgörande, slutgiltigt sätt? Bibeln ställer fram motsatserna. Det står om köttets gärningar och Andens frukt.

Köttets gärningar är död, men Andens frukt är överflöd av liv. Motsatserna är enorma. Köttets gärningar har en enorm förmåga att göra sig oförargligt, ja nästan tilltalande och dekorativt, så att vi hemfaller åt dess oerhörda charm. Men köttets gärningar kan inte vara något annat än döda gärningar. För att befrias ifrån dessa döda gärningar, behövs Jesu Kristi blod. Det renar våra samveten från döda gärningar. I hela denna rapsodi av ting som egentligen bara är bedrövligheter, finns en religiös ambition.

Andens frukt är en. När du äter en apelsin, kan du skala och dela ut klyftor åt dina vänner, men så går det inte till i Guds rike. Apelsinen växer fram med alla klyftorna väl sammanhållna. Det är en frukt som går genom olika stadier – knoppning, blomning, kartstadium och mognad. Men vi försöker plocka ihop eller åstadkomma det den helige Ande ska utföra genom ett överflödande gudsliv.

Andens frukt är glädje, frid... Bibeln talar om glädje i olika betydelser, men glädje som en Andens frukt är något helt speciellt. Likaså frid. Kanske du ännu inte nått mognaden, kanske du lever i knoppningsstadiet, ett embryo har börjat växa. Du kan ha frälsningsglädje, men glädje som en Andens frukt är något långt mer. Du kan ha själavinnandets glädje, men Andens frukt är inte något som har att göra med en framgång, det är ett tillstånd man lever i och förbliver i alla dygnets timmar.

Än om det inte nått till mognad än, så är det på väg. Så kommer skördedagen och man bärgas in, väl förberedd. Inte för jorden, men för himlen. Den dagen är snart här! Amen.

Bibelstudium 14/10 1998 kl 15.00

Drag ut ur landet!

Man förväntar sig hos kristna, ja man måste till och med kunna kräva, att kristna är ovanliga i relation till människor i allmänhet. Det vill säga, att de måste vara originella. Inga reproduktioner, men originella, hela och harmoniska.

Det Gud gör äger enhet, helhet, harmoni och ändamålsenlighet. Vi plockar gärna loss bitar och gör bitarna till helheten. Då blir vi det många vill kalla oss: *sekterister*.

Abraham var samtida med Lot. De personifierar och fortplantar något som inte upphör då de avslutar sina biologiska liv. Det fortsätter efter deras fysiska död. Då är frågan vad det är och varifrån det har kommit. Vi måste ta reda på vem denne Abraham egentligen var; hans ursprung.

Det är väldigt intressant att studera hans far Tera. Tera hade avancerade planer på att göra framgång med avseende på det han representerade. Han var familjefader, han var företagare, han var patricier, han var en hel del uppskattat och värdefullt i kultursamhället han levde i. Han deltog i den religiösa dyrkan som var allmän och vanlig; måndyrkan. Men han trivdes inte riktigt bra. Det var någonting han försökte förbättra, ungefär som en politiker vill förbättra samhället för sig själv och andra. Det fanns alltså en kulturambition att höja kulturnivån, bekämpa och befrias ifrån sjukdom och från en hel del av de ting som varenda mänsklig varelse har att brottas med.

I stor utsträckning hade man väl i det kaldeiska Ur lyckats. Där fanns en hög kulturnivå. Men det fanns tendenser till diktatur, som Tera uppenbarligen ängslades inför. Han hade vissa problem med sin handel. Det är ungefär det som

en svensk företagare, jobbare eller socialdemokrat brottas med. För att klara av detta som människan har brottats med i alla tider så försökte Tera på sitt sätt genom att tillbe månen. Ungefär som socialdemokrater tillbeder sin gud. Eller de andra partierna tillbeder sina gudar.

Ett annat rike

Det kan vara olika ting man tillbeder. Till detta hör kulturmiljöns manifestationer i attityder och beteenden. När vi kommer in på sådana ting som vi kanske känner att det är litet svårt att tala om – exempelvis homosexualiteten – så behandlar Bibeln inte detta som man gör i modern teologi, inte modern psykologi heller. Där plockar man ut homosexualiteten som en enskild företeelse, utan att tänka på bakgrunden, vad som är upprinnelsen till det hela. Man åberopar exempelvis Sodom och i skildringen av Sodom hittar man ingenting av det som moderna teologer påstår. Någon teolog vill hävda att det fanns inte något moraliskt problem där.

Man menar att det var fråga om erotisk lust som skulle vara orsaken till konflikten mellan änglarna och männen i Sodom. När Sodoms män begärde att Lots gäster skulle föras ut för att de skulle känna på dem, så menar någon teolog att avsikten inte var att de skulle göra ett kroppsligt, fysiskt, erotiskt närmande. Nej, säger teologerna, det var egentligen ett uttryck för bristande gästvänlighet.

Det är det absolut värsta straff jag hört, att eld och svavel regnar ner från himmelen därför att man inte är tillräckligt gästvänlig…

Vi förstår att detta är nonsens. Men sådant präntar man in i ungdomarnas idévärld på universiteten. Man förklarar att Guds vrede drabbade Sodom för att man inte var tillräckligt gästvänlig mot de främmande sändebuden. Så kan man läsa i böcker i teologi. Man blir teologie doktor på detta, får sin framtid ordnad, en bra titel på sitt visitkort och kan flyta vidare i den här kulturmiljön som auktoritet och expert. Man

anlitas vid tillfällen då sådana behövs och kan redogöra för förhållandena i Sodom.

Så småningom är det inte bara doktorerna som sysslar med detta trams, utan det har blivit upphöjda idéer, en kultur som man sprider genom de förnämsta kanalerna. Det mesta av den massa vi påverkas av, är ingenting annat än perverterad visdom – idioti. Får vi ingen annan kunskap om oss själva och om faktiska förhållanden, så väntar ingenting annat än eld och svavel för oss alla.

Vi måste röja i vår föreställningsvärld och få bort allt skräp som ligger där och påverkar oss. Om du hör detta som benämns som kultur och visdom, då känns det som om du själv inte är riktigt klok. Vi måste få insikt om att vi har en högre kunskap i den kristna församlingen. Inte sämre och lägre, utan högre. Den kunskapen är inte fräck, utan frimodig, men samtidigt ödmjuk. Den kommer inte med hot, utan kommer ödmjukt med ett frälsningserbjudande som inte passar in i kulturmiljön. Som troende kan man känna sig liten och enkel, men det vi representerar är av sådan kvalitet att det tål all belysning.

Vi borde frimodigt träda fram i kulregnet. Här har församlingen sin uppgift. Inte se på sig själv, sin formuleringskonst, betyg och meriter, utan se på Jesus och lära av honom. Lär av mig, sade han. Då får vi en kunskap som består. Den är som ett tveeggat svärd som tränger igenom. Vi får inte underskatta Ordet, kunskapen och oss själva. Det som gör oss frimodiga är vare sig vår vackra figur, vår stora kunskap eller utomordentliga intelligens; det är det faktum att Kristus bor i oss. Kristus i eder – vårt härlighetshopp! Tänk om vi kunde komma dithän och fröjda oss med denna outsägligt härliggjorda glädje över det faktum att i detta tälthus, i detta ruckel, har Kristus tagit sin boning och gjort det till ett tempel åt den helige Ande.

Vi följer Abraham från det kaldeiska Ur. Till sist blev Ur

outhärdligt för honom. I överförd mening kan vi tänka oss Abraham i Stockholm. Vi är fortfarande i tiden. I tiden finns något som heter världen, men också något som heter jorden och så har vi Guds rike. Var går gränserna för det ena, andra och tredje? Jesus säger klart och tydligt att Guds rike har inga synliga gränser. Guds rike utvecklas inte på något annat sätt än genom att människor föds på nytt. Varje pånyttfödelse är gränsbildande. *Guds rike är invärtes i eder*. I realiteten innebär det att i strid mot världen skall församlingen erövra jorden i tiden. Jesus sa inte: Mitt rike är inte *på* jorden, men: Mitt rike är icke *av*... Där finns ursprunget, karaktären och arten. Hans rike är icke av denna värld, men det är på jorden guds rike skulle växa och utvecklas. Gränserna skulle ideligen flyttas därigenom att jordiska varelser genom pånyttfödelse blev gränsbildande. Var är då Guds rike? Inom mig! Hur kan jag säga det med sådan säkerhet? Guds rike är där Jesus Kristus är konung!

Jesus sade inte att Guds rike är icke i tiden, på jorden, utan: icke av världen. Vår uppgift är att fortplanta Eden utöver hela klotet. Vad var den första människans uppgift? Det var att hon skulle gå ut och erövra jorden. Där har vi missionsbefallningen. Vår uppgift är att på liknande sätt gå ut i strid mot alla andra krafter bit för bit.

Den fallna kyrkan

Många gånger missuppfattar vi vår kallelse. I stället för att erövra jorden, så bygger vi städer. Vi gyttrar ihop oss i stora och mäktiga städer. Allt det vi gör får något av Babels-karaktär. Där sammangyttrade man sig för att samla styrka och bygga sig ut ur svagheten, fattigdomen, ångesten, rädslan för krig och fientligheter, försöka bygga sig ut ur söndringstendenserna... De ville bygga sig ut ur allt destruktivt och nå himmelska höjder.

Förmodligen var det så att sist och slutligen, då man hade mobiliserat alla sina yttre resurser och tydligen förbrukat

dem, då man hade mobiliserat och investerat allt vad man kunde komma över och hade tillgång till, då återstod bara det ockulta. Då forcerade man de spärrar som Gud hade satt upp för människan och som hon absolut inte fick överträda. Så marscherade man in i en ockult värld och influerades i sin byggnation och kultur av rent spiritistiska krafter och demoner.

Vi upptäcker till vår stora fasa att detta vi ser som isolerat exempel inom en kortare period i mänsklighetens historia, det blir i slutfasen globalt. Jorden håller på att bli helt fördärvad. Av vem? *”Du som genom din otukt har fördärvat jorden…”* Vem är det? Skökoreligiositeten! Gudsrikets kamp har varit en kamp från början till slut mot skökoreligiositeten i dess olika uppenbarelseformer. Det har varit en strid mot ondskans andemakter som har synliggjorts, institutionaliserats eller strukturerats i olika block: Politiska, ekonomiska, religiösa, kulturella eller annat som exempelvis har med nöjen eller idrott att göra. I alla händelser har det med det ockulta att göra.

När Skriften med kategorisk klarhet säger att hela världen är i den ondes våld, då finns det ingen sektor där det är fridlyst område. Men det finns ett fridlyst område på jorden – Golgata! Det är fristaden dit människan kan fly och bli räddad.

Egentligen är mänsklighetens situation totalt hopplös. Det finns inget utrymme, inget område där skökoreligiositeten inte har huggit tag i människor och förstört deras förutsättningar att bli troende. Skökoreligiositeten har förstört själva anlaget, ungefär som vi läser om den vidriga kvinnan som kastar surdeg i mjölet. Hon väntar inte ens till degen ska göras, hon börjar redan på ett tidigt stadium och slänger i surdegen. Så gör man aldrig annars, men i Andens rike kommer hon redan på mjölstadiet med sin surdeg och därmed är allt fördärvat. Det går inte sedan surdegen har kom-

mit ner i mjölet få bort dess verkan. Det är nämligen så att litet surdeg syrar hela degen.

Vi har en fiende som till varje pris vill omöjliggöra mänskligheten frälsning och fördärva jorden. Om jorden blir fördärvad, finns inte längre någon möjlighet till frälsning. Då, sägs det, måste Guds folk dra ut. På vad sätt är församlingen solidariskt ansvarig? Var finns denna fallna kyrka? Finns den i Rom? I Washington? I Stockholm? Hon finns överallt, därför att hon har fördärvat jorden med sin otukt.

Hur ska vi kunna dra ut ifrån henne? Finns det någon väg ut? Nej, det finns ingen plats på jorden för Guds folk. Vad återstår då? Martyriet. Det har vi inte sett, förstått eller tagit konsekvenserna av när vi låtit henne få operera och sprida sig på det sätt som har skett utöver hela mänskligheten, utan att protestera med vårt eget liv som insats. Eftersom vi har tänkt komma undan martyriet, så vi har gjort det litet för bekvämt för oss. Det finns ingen väg utom martyriet. Det kan vara av olika grader, ända till blods. Men jag vill påstå att det psykiska martyriet, som är oblodigt, egentligen är svårare och värre än det fysiska och blodiga.

Det är fråga om Abraham, hans tro och vandring, hans stad osv. Allt detta som vi tänker på, talar om, längtar efter…. Staden med de fasta grundvalarna – visst vill vi dit. Vad vore det värt att äga en religion som kan ge oss jordiska värden, men aldrig kan frälsa oss? Vi vill inte bli rehabiliterade i tiden, vi vill bli frigjorda, så att vi är redo att möta Jesus. Må denna vision få ett sådant grepp om oss att vi upplever det som en ynnest att få vara pilgrimer på vandring. En pilgrim som inte slår sig till ro, en pilgrim som bor i tält, som bygger sitt altare och offrar till sin Gud och har den stege som ger förbindelse med staden och dess medborgare och Herre. Må dessa eviga krafter få lyfta oss upp ur dräggen, lyfta oss upp och placera oss på Herrens berg, Sions berg!

Vårt mål är inte att få ett Gosen i Egypten för att få det lindrigare och trivas i världen, på ett främmande territorium. Vad vi längtar efter är ett nytt land att hålla högtid åt Gud i öknen. Gud vill ha ett fritt folk. Inte ett kränkt och förödmjukat, men ett fritt folk. För att bli fritt måste hans folk bli avskilt. Vi måste veta vem vi tillhör, vem som är vår Herre, så att vi inte delar oss med någon annan makt eller konstellation i tiden. Vi talar inte med kluven tunga, utan bekänner entydigt med hela vår varelse och kraften av det vi representerar, att Jesus är Herre och att han härskar över våra liv.

Helgelsens hemlighet

I tiden är det modernt att blanda ihop och göra en religiös mixtur som alla ska acceptera. Vi gör det fint med färger och former och använder utomordentligt fina uttryck för att marknadsföra produkten – ekumenik! Alla vill ha det och äter ihjäl sig på detta gift.

Det är avskildheten som är så oändligt viktig. Avskildhet är helgelse. Du ska inte förvänta dig att Gud gör det han har anförtrott åt dig att göra. Du ska inte heller tro att du kan åstadkomma helgelse genom att mobilisera psykiska och etiska krafter. Ändå måste det till personligt engagemang, din vilja.

Varje gång jag går till vår möteslokal känner jag att Herren står färdig och vill ge sin välsignelse. Han vill ge den hungrige bröd, det bröd som kommer ned ovanifrån. Ofta när vi samlas är vi för mätta. Vi fick så många surrogat innan vi kom hit, så maten smakar inte riktigt. Han vill ge oss livets bröd, men vårt inre är fyllt med världens prinsesstårta. Då smakar inte brödet, men vi får inte heller någon näring, utan tacklar av istället för att växa till i kraft. Vi blir andliga benrangel utan hull, utan form och utan kraft.

När torkan kommer, så syns det främst därigenom att mar-

ken spricker. Det blir stora rämnor i marken. När det är torka, kommer splittringen, allt går isär. Men välsignelsens regn, nådens regn förenar, smälter ihop och gör öknen till en lustgård. Gud vill göra öknen i vårt inre till en lustgård som bär tolv skördar om året. Vi hindrar honom genom att släppa till herrar och furstar som han inte vill konkurrera med. Han vill inte ha några rivaler, därför trängtar han med svartsjuk kärlek efter att få ta sin boning i oss alla. Då sker det som Skriften lovar – vi blir gudsmänniskor.

Profitera på Gudsriket

Tera såg Abrahams gudsmöte som en möjlighet för företaget att överleva, en möjlighet till expansion. Han behövde egentligen inte avstå från särskilt mycket. Han gjorde sällskap med Abraham till en stad som var bättre än det kaldeiska Ur. Han drog till Haran, där handelsförbindelserna med Orienten och Occidenten bands ihop. Där fanns rika möjligheter för expansion av hans företag och handel. Det behövde inte beröra så mycket av hans religiösa föreställningar, ceremonier och traditioner. Haran hade det gemensamt med det kaldeiska Ur att också där dyrkade man månguden.

Tera var en samarbetsman med ambitioner. Han inledde ett personligt samtal med Nahor, sin äldste son. Han tyckte förmodligen att så hade han framtiden ordnad genom Nahor och Abraham. Därmed var alltså rekryteringen klar med möjlighet till framgång. Det är så typiskt för människans sätt att tänka och handla.

När Herren kallar någon till profet eller evangelist så kanske denne talar med sina föräldrar om det. De skickar sin pojke till seminarium. Då kommer han ut som ämbetsman och funktionär, men han blir aldrig profet eller evangelist. Han har förlorat sin originalitet och blivit reproduktion av ett samfund. Han blir inte Guds tjänare, han blir en pratmakare. Han blir aldrig ett original, för han har aldrig gått igenom dödsprocessen.

Hur skulle Abraham komma loss, när han hade så många garantier för sin egen och andras framtid. Att vara företagare i Haran var ingen dålig befattning. Det var hedervärt att vara patricier med sådana egenskaper och en sådan status och en sådan fader. En prästsläkt!

Det hjälper inte att konvertera mellan organisationer, från den ena församlingen eller staden till den andra, och etablera sig i organisationer och företag för att skapa sig en framtid. Det måste till något annat. Det är inte fråga om att höja standarden och få det bättre.

För att vi ska kunna komma vidare måste det ske som så tydligt beskrivs i Nya Testamentet: Död och begravning.

Tera dog, men Lot fanns kvar. Tera var mannen som gestaltade den förfinade och kultiverade hedendomen. Lot personifierade ljumheten. Hur ska en människa komma dit Gud vill ha honom, när pappa står i vägen, när kusinen står i vägen, när brorsonen hindrar? Man kan tycka att det vore en hederssak att hjälpa till så att ingen blir efter. Påskynda istället för att bromsa kallelsens förverkligande. Inte hindra genom att ge sken av att det finns något som är lika bra eller kanske till och med bättre. Att det finns en bättre form för gudstjänst och större möjlighet att tjäna Gud här eller där eller om du gör si eller så; bara du inte överlämnar dig åt kallelsen och blir fanatisk.

Känner du igen tonen? Det är klart att ni ska offra åt Herren, men ni ska göra det i det här landet? Vad hindrar? Är det formen? Här är det högt i tak, här finns frihet för alla arter och former i vårt ekumeniska klimat. Här kan du lika gärna tillbedja Satan som Gud. Du kan hänge dig åt det som intresserar och driver dig, här finns utrymme!

Men det var inte utrymme han sökte, utan avskildhet! Överlåtelse åt den ende Guden. Vi offrar det som är en styggelse för egyptierna. Det vi offrar till vår Gud är en vämjelse, det är illaluktande, illasmakande, det är primitivt och ointelli-

gent. Det som steg upp som en vällukt för Gud, var en vämjelse för egyptierna.

Vi ser på ett tidigt stadium korset. Vi ser Golgata. Vad är det som skiljer oss från de andra? Det är inte formen i första hand, inte heller platsen – det är korset, Golgata!

Alla vill ha kristendomens andrahandsverkningar, bara de slipper kristendomens kraft. Och vad är kristendomens kraft? Det är korset! Vad är korset? Det är ju en dårskap för grekerna och en stötesten för judarna. Men för oss som blir frälsta, är det en Guds kraft.

Vi kan inte samlas på samma territorium. Skulle vi kunna stanna kvar där och tillbedja och känna lycka och glädje när vi måste anpassa vårt offer till de ting som inte är anstötliga för egyptierna? I så fall blir det inget annat än Kains offer. Det passar i alla sammanhang – dofter, färger, former, etik, estetik – allt vad människan kan producera. Hon är inte dålig, men vad hon inte kan åstadkomma är just offret. Offret ligger där dött. Det är bara Gud som kan ge gudomligt liv. Om vi utesluter det gudomliga, så spelar det ingen roll vilken form vi har.

Gud är god. Vi är älskade, föremål för hans utomordentliga behandling så att vi ska kunna passa in i den värld som väntar på sina arvtagare och medborgare. Jesus kan inte förhärligas förrän bruden är hemma. Hans förhärligande är beroende av din och min närvaro. Snart är vi där, i oförgänglig härlighet. Han skall förhärligas i alla sina heliga, som Skriften säger. Ord räcker inte till för att beskriva detta. Vi måste prisa och upphöja Gud som gjort det möjligt för oss att uppleva något av denna härlighet redan här i tiden!

Bibelstudium 14/10 1998 kl 19.00

Feminismen - vår tids upplösande makt

När jag talar om homosexualiteten kan förmodligen de flesta slå sig för bröstet och säga att det drabbar inte mig. Det beror på att man ser homosexualiteten som en erotisk utlevelse och förlustelse, och sätter gränsen där. Detta synsätt stämmer inte med verkligheten, för homosexualiteten är ett symptom på en mycket allvarlig sjukdom. Det gäller att ställa rätt diagnos.

Somliga menar att homosexualiteten är den stora synden. Jag kan inte finna av Bibeln att det är så, för det är allvarligare. Homosexualiteten har sin upprinnelse i ett ohyggligt kulturmönster, som är framsprunget ur en andemakt.

Återhållsamhet är en Andens frukt, som vi vet. Vad köttet åstadkommer är köttets gärningar; en ohygglig katalog, som jag inte nu ska ta upp. Det finns två oförenliga motsatser som representerar vitt skilda ursprung. De bestämmer arten, stilen, modellen och metoden. Man gestaltar inte bara en idé, man *personifierar*.

Vår uppgift är att bli lika Herren Jesus Kristus, och det är vårt mål, eller hur? Men Jesus Kristus påverkar förvisso inte alla människor. Många vill inte ha med honom att göra. Vilka mönster, förebilder, ideal och normer har då dessa människor?

Vi har absorberats av fenomen som vi egentligen, om vi vore nyktra, borde ta avstånd ifrån. Genom att vi varit berusade av exempelvis materialismen eller tidsandan, så kom saker och ting att påverka och forma oss. Det börjar med mycket små saker. Onykterheten är orsaken till alla läckage

som uppstår och det kulturutbyte som blir en logisk konsekvens.

En faktor att räkna med

En del nedbrytande och upplösande ting som är orsaken till det vi nu ser ta gestalt ute i världen på vissa områden har sin upprinnelse, förutsättning och utveckling i **feminismen**.

Feminismen är en faktor att räkna med, för det var feminismen som slet barnen från deras mödrar. Det var feminismen som slet makarna från varandra, och gjorde dem till produktionsfaktorer i vårt samhälle, bl.a. med jämlikhetsideal på programmet. Det var feminismen som skapade löje och förakt för skapelsens ordning, och det var feminismen som förde fram kraven om fria aborter.

Feminismen står bakom att sjuhundratusen människoliv under de senaste decennierna har släckts redan i moderlivet. Så fientligt, så primitivt, så vidrigt att det finns ingen möjlighet för vår hjärna eller vår känsla att omfatta det. Det är feminismen som uttalat sitt djupa förakt för aga och som är upprinnelsen till den nya agalagstiftningen.

Det är feminismen som också drivit fram antidiskrimineringslagen. Vi skulle kunna räkna upp flera ting. Men för att göra det kort: Feminismen har sin upprinnelse i Sodom och feminismens moder är Lots hustru.

Då Bibeln presenterar Sodom och Egypten har det en eskatologisk betydelse och den får apokalyptisk mening, därför att i Uppenbarelseboken, där vi läser om konfrontationen mellan vittnena och samtiden sägs det att det sker i den stora staden, som *andligen talat* är Sodom och Egypten.

Sodom upphörde som stad, geografiskt och fysiskt, men fortsatte att existera vidare som andlig maktfaktor. Den kommer att få global omfattning, vilket innebär att det som var lokalt och regionalt under en mycket kort period, blir sist och slutligt globalt och inkluderar hela mänskligheten.

Egypten och Sodom – dvs, hela världen smälter ihop till

en enda stad, allt blir genomskinligt. Där kommer frågor som har med kommunikationer och ekonomin och de sodomitiska samlevnadsformerna att göra.

Då är dessa gränser som Gud satte till skydd för enskilda människor och nationerna forcerade och vi har en helt ny situation. Det blir ett fullständigt, totalt världsherravälde, som har gett mänskligheten en fullständigt ny gudsbild, människosyn, världsbild och dessutom erbjuder människan helt andra lösningar på de djupare liggande problemen. Exempelvis synden, som naturligtvis inte erkänns som verklighet.

Det hjälper inte vad vi tar till för åtgärder för att försöka bromsa upp eller hindra denna utveckling, för ganska snart är vi vid den punkten då basunen förkunnar: *Fly för ditt livs skull! Stanna icke!*

En löjlig fråga

Jag går nu rakt in i vår situation. Du kommer att bli förvånad över hur feminiserade vi är. Vi förvånas över den process som ägt rum och förvandlat oss, reducerat oss. Vi skulle växa upp till huvudet, läser vi i Guds Ord. Men det står något mera. Vi skulle växa upp till manlig mognad. Var säger man det numera?

Kvinnoprästfrågan är, när man ställer allt på sin spets, löjlig. Jag går möjligen till en annan ytterlighet då jag förklarar att de demokratiska idealen människan har är helt ogenomförbara. Varför? Vi kan ta upp olika sidor av den frågan, men då måste jag gå in på politiken, ekonomin, sociala förhållanden, traditionerna, ideologierna, inspirationerna. Jag avstår från allt detta och gör det enkelt genom att gå rakt till Bibeln och säga vad Bibeln hävdar. Tycker du det är förfärligt, så får du strida med honom som inspirerat Ordet och som har förordnat det på detta sätt. Det är mycket i relationerna mellan man och kvinna som borde vara annorlunda.

Syndafallet åstadkom bedrövliga ting, och det är uppenbart att alla defekter vi bär i vårt väsen bryter igenom i många sammanhang. Ofta fortplantar vi det mest destruktiva i vårt väsen. Då blir det motsättningar mellan könen, men sett ur gudomlig aspekt är det väldigt enkelt. Lika enkelt som detta som vi inte diskuterar, men hör dit.

Ur mänsklig synpunkt, ur jämlikhetssynpunkt och ur feministisk synpunkt är det inte speciellt demokratiskt att kvinnan ska föda varje gång. Man skulle kunna göra det varannan gång, så kvinnan föder den ena gången och mannen den andra, då vore det demokrati – inte sant? Men det verkar som om vi måste lämna den problematiken därhän tills vidare, tills vi hittar de tekniska, medicinska möjligheterna att experimentera fram en lösning som möjliggör alternativa samlevnadsformer.

Idag talar vi om adopterade barn, inseminerade barn osv. Det är människans sätt att lösa ett problem, och tills vidare blir det bara ett provisorium, därför att det stora problemet är att den ursprungliga modellen kräver en man och en kvinna för att det ska bli fortplantning.

Alla karismatiska utfästelser i denna röra, som inte leder fram till omvändelse och upprättelse är surdeg eller socker. Det åstadkommer jäsning. Det går inte komma till Laodicea med uppbyggelsepredikan och löfte om stora och underbara händelser, upplevelser och erfarenheter. Till Laodicea ropar den helige Ande genom sina tjänare: *Omvänd er! Gör bättring!*

Vi måste få det rätta budskapet för den rätta platsen, för de rätta människorna, för den rätta tiden. Vi måste vara så väl orienterade så att vi inte misstar oss och predikar som det vore 1960 då det är 1998.

Kampen för tron

Nu lever vi i övergången till ett nytt årtusende och vi märker hur allting skälver. De sex årtusendena ligger bakom, strax

ska vi gå in i det sjunde. Då inbryter jordens sabbat, då jorden ska få vila och fred, då ärkefienden arresteras och kastas i fängelse, då människor och djur blir goda och snälla mot varandra.

Orsaken till det vi ser ske på alla de områden jag nu schematiskt nämnt, har sin upprinnelse i denne ärkefiende som presenteras som denna tidsålders gud, världens furste. Han ska arresteras, kastas i fängelse i tusen år. Ära vare Gud! Då ska det bli frid på vår jord. Jag tror inte det existerar någon människa, hur långt hon än må vara från trons territorier, som inte längtar efter en annan tingens ordning i öst och väst, i nord och syd. Den kommer när Messias träder fram och upprättar sitt rike.

Några ting vi ser har inte samma effekt längre, för vi har blivit så vana vid förändringarna att vi upphört att reagera. Vi har blivit avtrubbade, okänsliga. Det måste till ett medvetet avståndstagande till det Bibeln klart och tydligt betecknar som farligt, skadligt och nedbrytande.

Man leker inte med giftet, och inte heller med elden. Det måste bli ett medvetet avståndstagande från sådant som är fördärvbringande, fastän det ser så annorlunda ut. *"Kommen icke vid det orent är."* Det är naturligtvis viktigt för oss att veta hur man beter sig och vad det kan vara som har denna effekt eller åstadkommer detta resultat. Var och en fattar ju att detta handlar om att vårt andliga liv förgiftas. Det gäller tron.

Vi blir modlösa, kraftlösa och demoraliserade så att vi inte orkar kämpa för den tro som en gång för alla är överlämnad åt de heliga. Det gäller att veta mot vem och mot vad man kämpar. Man måste kunna känna till och bedöma detta på ett sådant sätt att det inte blir slag i luften, skuggboxning och spegelfäkteri.

Vi är inne i en väldig strid, därför är det oerhört viktigt att vi får höjd beredskap, vitala sinnesorgan och en hög stridsmoral. Vi måste vara djärva i Herren Jesus Kristus, så vi

kan attackera fienden och tillämpa Ordet utifrån principen att vi ska betrampa fiendens härsmakt. Inte förtrampas av fienderna, utan få dem under våra fötter i Jesu namn, och trampa ner alla dessa makter som på ett eller annat sätt vill infiltrera och på olika vis influera på oss så att vi förlorar kraften, inspirationen och entusiasmen.

Förakt för skapelsens ordning

Det finns en feminism som egentligen är väldigt obehaglig, fastän den blivit bejakad och idag är ett kulturmönster. Det är väldigt obehagligt upptäcka att männen låter sitt hår växa så det blir långt. Och så sätter de olika ringar i öronen. Det där tycker många inte är någon fara. Och det är det väl inte, om man nöjer sig med det korta tidsperspektivet så att man ser till horisonten. Men om vi ska blicka bortom horisonten och ha evighetsperspektivet över vårt liv så är det inte likgiltigt.

Om man i sitt livsmönster demonstrerar ett påtagligt förakt mot skapelsens ordning så hånar man i realiteten, om man än inte bekämpar, Skaparen, som gjort oss till man och kvinna för att vi skulle vara det.

Vi ska ju ha en miljö så att änglarna trivs ibland oss. Men om vi hånar Skaparen, så kan det inte leda till annat än att dessa som han utvalt till tjänsteandar för dem som ska ärva frälsning, blir bedrövade och rapporterar hem till höjden.

Man märker nästan på atmosfären när himlen sörjer, Anden är bedrövad och änglarna inte trivs. Änglarna trivs inte där mannen gör sig till kvinna och kvinnan till man, för det är ett förakt mot könet. Könet är inget som vi fixat eller hittat på. Det har Gud skapat och skapelsens ordning ska upprätthållas ända till slutet. I denna skapelsens ordning heter det att mannen är kvinnans huvud såsom Gud är Kristi huvud och Kristus är församlingens huvud. Här kommer problemen.

Vi måste be om nåd att kunna ta emot detta budskap utan att känna oss personligt attackerade. Men om vi öppnar vårt hjärta för sanningens ord, då finns alla möjligheter att bli befriade, för sanningen gör fri!

Med feminismen kommer det inställsamma smickret, lismandet, smilet; kort sagt, allt detta oäkta som vi är mästare på att spela. Då börjar den religiösa teatern. Men också hotet och det brutala våldet. Det finns ingen gräns på vad vi kan åstadkomma. Vi behöver verkligen sanningens ord.

Det är ingen tillfällighet att de som kommit Herren nära bad *"rannsaka mitt hjärta och mina njurar, pröva mig..."*. När man blir medveten om faktiska förhållanden, då börjar man ana och förstå vad det innebär att ha sanning i hjärtegrunden – inte i teologi och teori. *"Skapa i mig Gud ett rent hjärta"*.

Främlingar för varandra

Frälsning är upprättelse av människan, för Gud vill att alla människor ska bli frälsta och komma till kunskap om sanningen. Jag tänker på Lot, Lots hustru och deras verksamhet i Sodom och samtiden med Abraham. De levde i samma tid och hade åtminstone en ytlig kontakt med varandra. De hade gjort sällskap i åtskilliga år, men nu hade de skilts åt. Det fanns ett svalg befäst mellan dessa två, och det fanns ingen bro som kunde överbrygga det.

Hur kunde detta svalg uppstå? Det kom väl inte under en vecka eller över en natt, det växte fram. Abraham och Lot kunde ha affärer ihop, men de kunde inte samtala om trons realiteter.

När Abraham talade om staden, då tänkte han på den med de fasta grundvalarna bortom horisonten. Men för Lot var det städerna på slätten som fångade. Hur skulle de kunna tala med varandra? Abraham hade väl inget intresse av Sodom, och Lot hade inget intresse av en stad som ingen kände till och som ögonen inte såg, utan som man bara ägde i tron.

De talade inte bara förbi varandra. *De nådde inte varandra.* Det handlade inte om personkemi eller olika åsikter och uppfostran. Skillnaden var fundamental.

Jag tror att just detta kommer att markeras under den sista tiden. Fastän man offrar i samma offerbox och sjunger i samma psalmbok och går till samma gudstjänstlokal; engagerar sig i samma hjälpverksamhet och lever i samma kulturmiljö så kommer det att visa sig att man är främlingar för varandra.

Det finns ett kännetecken. Det är fråga om åt vilket håll vi har vårt sinne vänt. Det visar sig ganska snart om vi har sinnet vänt till det som är där ovan. Det är typiskt och påtagligt att människor på detta sätt blir främlingar för varandra. Och det främlingskapet är djupt. Det består i att man talar helt olika språk.

Det är viktigt att vi får klart för oss var vi hör hemma, vilka vi delar gemenskap med. Här måste till en väldig revolution i vår föreställningsvärld. Här måste rensas ut mycket av det vi samlat på oss. Det gäller inte sådant som kan värderas i klingande valuta, utan alla de skikt vi har i vårt sinne. Avlagringar från många års vandring, av torka, och kanske mycket vi lagt oss till med gör att vi fått väldigt svårt att ta emot Ordet och förverkliga det utan kompromisser.

Tillbaka till begynnelsen!

Vi måste tillbaka till det som var från början. Det är ingen lättvindig process. En del tror att det är väldigt enkelt, som något slags hokus pokus, för Gud är så god och ger oss allt vi vill ha och han gör nästan vad som helst för att vi ska vara tillfredsställda och glada och tycka om honom. Det är en förfärlig gudsbild, som inte stämmer på någon punkt.

Gud satte oss inte här för ett självförverkligande på något område. Hans uppgift och mening för oss är *Kristusförverkligande*. Guds vilja är att vi ska dö med honom, uppstå med honom och bli intagna och uppfyllda av den Ande som var i

Herren Jesus Kristus så att det blir vårt liv, vårt mål, vår spis: *"Jag har mat som ni inte känner till"*. Vad är det för mat? *"Att göra min himmelske Faders vilja"*.

Om vi går tillbaka till 1906 – vilken väckelse! Reformationen, den metodistiska väckelsen... Det kan verka väldigt förmätet, men ska vi uppleva den sista tidens fullkomliggörelse och slutfrälsning; ska vi framåt så måste vi tillbaka ända till det som var från begynnelsen. Det blir en mödosam vandring, för det innebär att många av de skikt som avlagrats i vårt väsen och i vår gemenskap måste undanröjas. Traditionsskikt. Det är som årsringar, årtionden, århundraden eller årtusenden har avlagrats.

Vi måste tillbaka till det som var från begynnelsen. Det finns nämligen ingen annan möjlighet att komma tillbaka till Golgata. Vi har fått en omfattande verksamhet, vars främsta kännetecken är att den avlägsnar sig allt mera ifrån kärnan och centrum, ifrån Golgata. Ett sken av gudsfruktan men avsaknad av kraften. Men jag vill inte tala mer om detta, jag vill att vi ska *uppleva* det! Och hur ska vi uppleva det?

Herren Jesus kommer till oss var och en om vi kan sätta oss ner, lugna oss, stilla oss, öppna våra sinnen för honom och låta honom fylla oss med sitt goda så att våra liv förvandlas till likhet med Herren Jesus Kristus.

Jag tror på ett andligt genombrott som gör upp med ljumheten, fariseismen, humanismen och nyandligheten, som gör upp med feminismen och allt annat som infiltrerat sig och NU vill göra anspråk på att representera något högre, bättre, mera kristuslikt och kärleksfullt än Herren Jesus Kristus själv.

Låt oss tacka Jesus för den himmelska kärlekens kvalitéer som fyller oss så att ingenting blir omöjligt. Jesus har väldiga möjligheter att använda oss var och en om vi överlämnar oss åt honom utan förbehåll.

Jag ska nämna ytterligare något som av en och annan kan

uppfattas som en oförskämdhet och en människofientlig nidbild. Det är inte bara så att männen blir feminiserade, vilket i och för sig är äckligt – dessa feminina män med långt hår. Det är något med dessa feminina män som gör att de är mycket farliga. På ett alldeles särskilt sätt kommer de genom sin sentimentalitet att skapa relationer som är förödande, därför att de är baserade på lögn och leder fram till förljugenhet.

Jesus bevisade inte sin kärlek genom inställsamt och lismande flin eller någon sentimental välvilja. Han bevisade sin kärlek till oss genom att presentera det vi behövde: *sanningens ord*. Han var villig att betala priset som det innebar för att vi skulle drabbas och befrias av sanningens ord. Priset var inte något mindre än döden. Det finns ingen sanning utan korset. Korset avslöjar verkligheten och människan.

Civiliserad eller kultiverad så är människan ingenting annat än en kvalificerad syndare, som är farlig för sig själv och för sin omgivning.

Frälsningen är inget alternativ till andra metoder, tekniker och terapier. Frälsningen är en övergång från döden till livet, från Satans makt till Gud, från mörker till ljus. Detta kan inte ske genom att vi anammar en lära eller håller för sant vissa dogmer. Det kan ske uteslutande därigenom att vi möter den person, om vilket det står att han var frestad i allt, dock utan synd.

Det står vidare om honom: Han, denne Jesus, kan frälsa alla dem som kommer till Gud genom honom. När Jesus tar itu med en människas inre värld börjar det också hända något med hennes yttre, dvs, då upprättas hon och blir det Gud vill att hon ska vara. Inte en andevarelse eller ängel, men en sann *människa.*

Bibelstudium 15/10 1998 kl 19.00
(Tidigare publ. i Midnattsropet nr 1-1999)

Äkta, sann och Kristuslik

Människor saknar oftast kunskap så att de kan orientera sig. Det är sällsynt att möta människor som vet att skilja mellan höger och vänster. Man ser också på mångas beteende att de, utan att själva veta det, gestaltar en idé. De vet inte att kläder och frisyr avslöjar en ideologi. Man kan avläsa det på olika sätt. Det finns någonting som markerar vilken tidsperiod detta mode hör till, men det räcker inte med det. Det avslöjar inte bara tiden, utan också kulturmiljön.

Det är skrämmande att se hur feminismen uttrycker en protest: *Kvinnan blir man och mannen blir kvinna*. Alltså är det ett förakt för könet. Därigenom markerar man, kanske utan att tänka på det, en klar och tydlig protest emot skapelsens egen ordning.

Mer än uppbyggelse behöver vi höra sanningens ord, och så måste vi lära oss att smälta det. Det är ett hälsotecken, om vi förmår ta emot det.

Feminismen har fört fram märkliga ting som inte bara är människofientliga men direkt livshotande för arten. Vi måste tänka om på väldigt många punkter och komma dithän att det står klart för oss att inte bejaka ting och trender av den ena eller andra karaktären, som vi vet har kommit till av någon alldeles speciell orsak.

När vi talar om homosexualiteten tänker vi på den erotiska lusten, men den talar om något långt allvarligare än sexuell utlevelse. Det är en livsstil som handlar om en religion.

För att komma till insikt om vad det verkligen gäller, más-

te vi ta till oss bibeltexterna och studera personerna. Vi får begrunda deras historia, hur de har utvecklats, vad de står för, vad de säger och hur de gestaltar sin bekännelse.

Tera stod som representant för Haran och det kaldeiska Ur. Vi läser om Lot och hans mycket märkliga agerande. Hur kunde resultatet bli som det blev med Lot och hans hustru, då de trots allt, under långa tider hade varit i sällskap med Abraham? Lot hade vandrat tillsammans med Abraham. Så kom skilsmässan, uppbrottet. Det fanns en hel del materiella, sociala och ekonomiska frågor med i beslutet.

-Det har blivit för trångt; det finns ingen plats för både din och min boskap, vi får skilja på oss...

Det där var bara svepskäl. Det hade funnits gott om utrymme, men någonting gjorde att det inte längre fanns någon möjlighet till förtroendefull gemenskap mellan Abraham och Lot. Det var ett svalg befäst mellan dem, och det fanns inga möjligheter att överbrygga det.

Det finns samarbetsingengörer som tycker att det är utomordentligt viktigt att vara kärleksfull. De försöker sträcka ut handen åt alla håll. Men här möter vi något helt annat. Abraham, som uppenbarligen stod för något helt annat än Lot, sa: *”Gå du åt höger, så går jag åt vänster.”*

Så inträffade det som är så oerhört förödande: verkligheten och sanningen flöt sist och slutligen upp till ytan, och avslöjade något helt annat än vad Lot försökte ge sken av. Lot blev självbedragen och bedrog även andra.

Hans hustru var en mycket märklig gestalt. Hon borde ju, när hon fick besked om vad som låg strax framför, ha gråtit blod. Hennes moderskänslor borde ha överväldigat henne så att hon börjat ropa för sina barn om räddning, men hon var helt avtrubbad, befriad ifrån alla normala känslor, än om hon var väldigt engagerad. Därför står hon som feminismens moder.

När vi kommer fram till slutet av den heliga historien, då upptäcker vi med förvåning att den stora, härliga staden, när den presenteras visar sig att den andligen talat är som Sodom och Egypten. Sodom försvann fysiskt, men expanderade som en andlig maktfaktor. Det som i initialskedet var en lokal företeelse, blev globalt. Slutligen finns en hel mänsklighet som gestaltar det Sodom egentligen är upprinnelsen till genom Lot och hans hustru.

Feminismens avsikter

Feminismen är upprinnelsen till agalagen och antidiskrimineringslagen. Feminismen har skapat förutsättningar för fria aborter. Den har skilt makar från varandra, eftersom det är outhärdligt att leva tillsammans på grund av de rent individuella krav som feminismens egoism och materialism ställer. Feminismen är orsaken till homosexualiteten. Feminismen är orsaken till att människor inrättar dagis. Föräldrar skickar barnen ifrån sig, skiljer modern ifrån sina barn, skiljer makar åt och reducerar mor till en produktionsfaktor. Detta är förfärligt. Vad det lider kommer det att visa sig att inte bara de människoliv som fråntagits rätten till existens redan i moderlivet har blivit likviderade. Tänk på de hundratusentals barn som gått under på dagis – gått under som mänskliga varelser.

Jämlikhetskraven är ett resultat av feminismen, därför att feminismens avsikter är att till varje pris slå sönder hela den gudomliga skapelseordningen och göra oss till individualister med krav, som gör det omöjligt att existera i bibliska samlevnadsformer.

Skriften säger: *”I begynnelsen skapade Gud himmel och jord.” ”Till man och kvinna skapade han dem.”* Det är helt uteslutet att två män kan bilda familj och vara föräldrar. Lika uteslutet är det att två kvinnor kan bilda familj och vara föräldrar. Det strider helt och hållet mot skapelsens

ordning. Om nu människan väljer att lansera homosexuellt samliv som acceptabelt och normalt i samhället, så kan det aldrig appliceras på den kristna församlingen. Guds folk måste hävda helt andra principer.

Det jag sagt här betraktas som omänskligt och kulturfientligt. Ändå är detta det mest bibliska. Guds regler är inte givna för att vi ska få det besvärligt, men som normala och viktiga regler för att vi inte ska forcera de gränser som Gud har satt, och därigenom komma in på områden som vi inte behärskar.

Fostran till Gudsmänniskor

Predikar man detta, så får man inga applåder, ens av sina egna. Men det är möjligt att denna förkunnelse kan rädda oss. Men det är också möjligt att det är för sent. Tiden har gått. Förmodligen är det så sent att det enda som återstår av åtgärder är att fly för sitt livs skull. Se dig inte tillbaka! Fly!

Det är helt uppenbart att vårt kulturliv är helt sjukt och att man inte upptäcker problemets verkliga karaktär. I stället för att söka sig fram till själva sjukdomsbilden, håller man på att debattera symptom. Aborter, homosexualitet, den feminine mannen, långhårig och vek. Och den maskuliniserade kvinnan, snaggad och i manskläder.

Det finns människor som säger: Det spelar väl ingen roll hur jag klär mig, bara det är praktiskt. Bibeln har en helt annan syn. Kom ihåg att du avlägger ett personligt vittnesbörd med ditt sätt att klä dig, med din frisyr, med dina ord, ditt tal. Du visar vem som är herre i ditt liv – vem som är huvud.

Är Kristus ditt huvud? Hans uppgift är att upprätta människan och göra henne sann, mänsklig, med aktning för sitt eget kön och med insikt om att skapelsens ordning har ingenting med demokrati eller jämlikhet att göra. Självklart inte! För upprättelsen är det nödvändigt att kvinna blir kvinna

och man blir man och att de tillsammans förhärligar Skaparen. En kvinna som av upproriskhet eller av slapphet klär sig i manskläder och snaggar sitt huvud uppträder inte till Skaparens förhärligande, lika litet som en man som låter håret växa och feminiseras.

Detta kan vi naturligtvis inte applicera på människor i allmänhet. Det vore ren sadism att gå ut och kräva att människor som inte mött korset och frälsningen i Jesus Kristus skall uppträda som kristna. Men det är ytterst viktigt att alla som har mött Herren Jesus Kristus markerar klar och tydlig distans, uppifrån och ner, rakt igenom, på alla nivåer och i alla dimensioner! Markerar distans till världen och den ande som härskar där.

Frälsningen skapar sin egen logik, den är konsekvent och leder till de ideal som inte du och jag har satt, men som Gud har givit. När vi mött Jesus, kommer vår strävan att bli i överensstämmelse med vad Gud säger i sitt eget Ord. Upprättelsen innebär att vi blir helade, och denna upplevelse leder till enhet, harmoni, ändamålsenlighet och konsekvens. Då kan vi bli en församling som har profil, som är ett ljus i världen och ett salt på jorden.

Utvecklingen har gått långt och feminismen har skapat en ny människotyp som är synnerligen aggressiv i sina krav. Bibeln beskriver denna människa med kvinnohår och lejontänder. Kvinnohår – behagligt, skönt och njutbart. Lejontänder – våld, rovdjursmentalitet. Vilken kombination! Denna människotyp är ett hot. Hon hotar sig själv, hotar sin omgivning, hotar samhället. I allt hon företar sig, kommer hon att uttrycka något av väsensfrämmande sentimentalitet, mjukhet och lust, eller också, i nästa moment men i samma gestalt – rov, våld, hot, aggressivitet, sadism.

De som i första hand drabbas av denna perversa människotyp är barnen och kvinnorna. De är de mest utsatta grupperna. Vi kommer ganska snart att upptäcka de ohyggliga

följderna. Men Herren vet hur mycket vi tål. Och han har själv beslutat sig för att sätta en gräns. Han avblåser striden för de utvaldas skull. Om han inte gjorde detta, skulle intet kött bli frälst.

Vi behöver fostras till kristna vars främsta kännetecken inte är modernism, liberalism och humanism, utan korsbärare i Jesu Kristi efterföljd. Lärjungar, som inte bara talar om försakelse, men upplever försakelsen som en livsstil, en personlig kallelse.

Ropet ifrån Sodom

I vårt land är vi i trängande behov av olika kategorier av människor. Vi behöver forskare, vetenskapsmän, specialister och yrkesmän. Samtidigt som vi ser dessa behov, tillåter vi oss att expediera tiotusentals embryon, människor som vi förvägrar rätten till existens. Varför fick de inte leva? Vilka var det som så bestialiskt mördade dem? En sofistikerad medicinsk vetenskap på sjukhuset.

Ett foster opereras bort och kastas i soporna eller går till experiment eller till kosmetikaindustrin för att vi ska få krämer till vår hudvård. Jag talar nu inte om Hitler eller koncentrationslägren, utan moderna svenska sjukhus! Utbildade män och kvinnor som har till uppgift att å ena sidan beröva människoliv rätten till existens, för att i nästa moment satsa hela sin kapacitet för att rädda andra. Exempelvis de som fötts för tidigt ska räddas med allt man har av tekniska resurser.

Så här kan vi mäta det ena mot det andra. Det är en fruktansvärd hedendom i detta barbariska beteende. Det är så avskyvärt att det går inte hitta formuleringar som räcker!

Denna utveckling kommer av en makt som inte varit politisk opinion, men en andemakt som skapat en fullständigt ny människotyp – avgrundslik. Vi har en värld full av helveteskandidater.

Det står i Bibeln: *"Ropet från Sodom har nått upp till Herren."* Jag undrar om inte ropet ifrån skarorna av dödade människor har nått ganska högt i höjden. Det måste komma tillbaka över oss.

Vi vill utveckla vår välfärd och höja vår levnadsstandard. Denna kultur har fostrat oss till passivitet och solidaritet. Vi ställer oss lojala genom att i alla avseenden vara så lika denna kultur som möjligt. Kläder, musik, underhållning...

Allt det jag nu har talat om kan vi se i Abrahams relation till Tera. Han måste frigöra sig, och det skedde genom döden. Han bröt upp från det kaldeiska Ur och sedan också från Haran. Han konverterade från det kaldeiska Ur till Haran. Det fanns gradskillnader, men ingen väsensskillnad mellan dessa platser.

Hur skulle Abraham komma därifrån? Det var ju ömma band som förenade honom med hemmet och släkten. Tera var en klok karl, som hade gjort allt för att hålla ihop hela familjen. Han hade också fått sin son Nahor och sonsonen Lot med till Haran som låg däruppe i norr, där handelsvägarna mellan Orienten och Occidenten förenades. Där dyrkade man samma gudar som i det kaldeiska Ur – månguden. Men man hade litet större frihet för handel och kunde expandera.

Så kom uppbrottets dag. Visserligen femton år försenad, uppbromsad genom kompromissen att vara solidarisk med sin släkt, sin far, sina närmaste. Men det står: *"Härlighetens Gud uppenbarade sig för vår fader Abraham"* Det står alltså inte att han uppenbarade sig för Tera, Lot och Nahor.

Man kan inte gå på andras uppenbarelser. Det enda som gäller är ditt och mitt personliga förhållande till vår uppdragsgivare. Kallelsen kan vi skjuta undan eller vänta med till en tid som vi tycker behagar oss, men det kommer en dag då det inte längre finns någon tid att förhala.

Närmare Gud

Abraham fick skiljas från Lot av skäl som är märkliga, men nödvändiga. Det är skakande att läsa Bibelns vittnesbörd om det Sodom som så attraherade, fascinerade och fångade Lot. Vad kan det bero på att dessa personligheter, båda intelligenta, medvetna och framgångsrika, hade så olika omdömen om samtida fenomen? Lot och hans hustru flyttade sina tält allt närmare Sodom. Patriarken trädde närmare Herren och bad allt intensivare. Hur kan det vara så olika?

Lot var informerad och välorienterad, men det var Abraham också. Den ene hade horisontalplanets alla informationer, den andre vertikalplanets. Det är inte konstigt att inriktningen, orienteringen, planeringen och målsättningen blev som den blev för Lot. Han talade visionärt och högstämt, han sjöng om Sodom och såg i Sodom Eden med all dess härlighet. Abraham fick sina informationer från en annan källa. Inte propagandakällan, men sanningskällan. Gud talade om för Abraham faktiska förhållanden som hans fem sinnen inte kunde registrera. Abraham lyssnade inte till horisontalplanets propaganda, utan hans kunskap kom uppifrån. Herren upplyste sin vän Abraham, för han kunde inte dölja något för honom.

Utanförskapet

Det verkade som om Abraham var olycklig och hade tunga bördor att bära, medan Lot var så ytterst tacksam för framgång och underbara bönesvar. Vilken erövrare, vilken begåvning! Abraham kanske borde byta umgänge, få lite andra, mer positiva informationer och själv bli lite positiv...

Vad hade Abraham fått information om? Jo, staden som helt och hållet hade uppslukat Lot, den skulle Herren förgöra. Abraham beder: Men Herre, inte skall du väl förgöra den rättfärdige med den orättfärdige. Tänk, om det bara finns femtio rättfärdiga i den stora staden med allt vad den repre-

senterar av positiva värden eller mörker, där synden är stor, varifrån vi har hört ropen från de prostituerade, de utslagna, de utfattiga, hjälplösa, bostadslösa, egendomslösa och kränkta...

Ropen hade stigit upp. Lot borde ha hört dem, och hans hustru. Den som borde ha noterat läget och informerat bedjaren Abraham om situationen i Sodom, borde ha varit Lot. Han kunde ha sagt: Nu Abraham måste vi bedja, för annars kommer det att gå galet för den här staden. Den kommer att gå under. Vi måste bedja och ropa, inte för att rädda staden, men rädda människorna.

Det som gjorde att förhållandena i Sodom avslöjades var inte Lots närvaro, utan främlingarnas. De uppfattades som säkerhetsrisker. Helt plötsligt blev de himmelska sändebuden stadens verkliga fiender. Så blir det också i vår tid. Budbärarna som Herren sänder kommer aggressivt att angripas som samtidens stora fiender. Men det kommer att visa sig att Herren tar hand om sina egna.

Känner du igen Lot? Hans känslokyla, hans oförmåga till engagemang för värden som är bestående och viktiga för människan som evighetsvarelse. Jag känner själv i mitt eget väsen denna känslokyla. Därför blir en stor del av det vi kallar för gudstjänst kvalificerat skrymteri. Vi brinner inte för andras frälsning. Vi blöder inte, vi gråter inte, vi träder inte närmare Herren.

Såsom det var i Lots dagar skall det vara vid Människosonens tillkommelse. Jag måste medge att jag ofta är mera lik Lot än Abraham, att mina strävanden har en hel del gemensamt med Lot. Mera än med Abraham, den ensamme.

Vi är rädda för ensamheten, rädda för att stå utanför. Rädda för att ta korset på och följa Herren Jesus Kristus. Fegheten i känslan är väl i och för sig inget anmärkningsvärt, men varför utmanar vi inte himmelen, så att vi får kraft att övervinna oss själva!

Vi är rädda för att vara sanna kvinnor, sanna män. Rädda för att ha sunda och rättfärdiga relationer till kommande generationer. Därför avbördar vi oss ansvaret genom att ersätta personliga relationer med yrkesmässiga relationer. Vi låter samhället genom sina institutioner och experter ta hand om kommande generationer. Ett samhälle, som har beslutat att våra barn ska få allt utom det som de behöver. Så skickas barnen ut i livet utan barlast. De borde åtminstone ha de tio Guds budorden med sig, men det får de inte. Därför kan de inte heller orientera sig i tiden. De blir snart fiendens offer, fiendens imitationer och rekonstruktioner – de blir farligare än självaste Satan.

Det är förfärligt när unga människor mördar varandra. Vad ska vi skylla på? Lot vet nog. Men vi ska fråga oss själva. Vad har vi hållit på med under tiden som dessa krafter växt fram i vårt samhälle? Gå till dagis och undersök! Gå till skolan, hemmen och församlingarna! Om du kommer till bönemötena och bibelstudierna upptäcker du att de är avfolkade. De finns kvar endast som programpunkt på veckoprogrammet, men har ingen praktisk betydelse. Vi kunde lika gärna ha en mässa. Detta är allvarligt!

Vi måste börja med de små tingen. Se efter hur vi lever, hur vi klär oss, hur vi talar, vad vi talar om. Utstrålar vi något annat än det den materialiserade och feminiserade världen gestaltar i sina relationer och i sitt sätt att vara?

En ny gemenskap

Vad bör vara typiskt för församlingen? Den är en stad på berget! Den är inte en stad på slätten som ska attrahera och förmedla normer, ideal och löften om en trygg framtid.

Församlingen är en stad på berget, vars ljus lyser vägledande, så att vi kan komma ut ur förgängelsens drägg. Konkreta exempel: En ny frisyr, nya kläder, ett nytt tal, nytt beteende, en ny livsstil, nya umgängesformer - ursprungli-

ga, bibliska, enkla, naturliga. En helt ny målsättning: att upprätta skapelsens ordning med respekt för vårt eget kön. Låt oss studera första Korinterbrevets anvisningar och gestalta dem, så att änglarna kan trivas ibland oss! För trivs inte änglarna, då kan vi lika gärna vara ute på andra nöjen och tillställningar. Vad som gör det meningsfullt att vara tillsammans, det är att himmelen är öppen! Genom att gestalta församlingslivet som beskrivs i första Korinterbrevet, befrias vi ifrån samtidens effekter, affekter och aggressioner. Vi börjar leva det liv vi är kallade att leva. En ny gemenskap i det klasslösa samhället, fria ifrån girighet, fria ifrån elakhet, där den gamla surdegen är utrensad och vi firar högtid med sanningens osyrade bröd.

Inom kort kommer ting att hända som gör att vi troligen förlorar en stor del av vår frihet. Det innebär inte att det blir omöjligt att tjäna Herren, men en stor del av vår frihet blir beskuren. Det vi sysslar med kommer att stämplas som kulturfientligt, samhällsfientligt. Då är det väldigt viktigt att vi har kommunikationen och korrespondensen med vår hemstad klar, att vi har vertikallinjen öppen. Annars blir det med oss som med Lot, vi begår misstaget att mitt under det att vi tror oss vara välorienterade, är vi vilsegångna.

Herre, förbarma dig över oss! Ge oss Abrahams syn på tingen, och ge oss den information som är på vertikal ledd – uppifrån, hemifrån. Inte samtidens propaganda genom moderna medier. Herre Jesus Kristus, förmedla det som är nödvändigt för oss så vi kan fatta de rätta besluten. Du känner våra svårigheter, vår längtan, våra hinder. Du ser vår viljas förlamning och avtrubbningseffekterna.

Måtte vi få kraft att stoppa till munnen på allt som sprider fördärvets kräfta. Måtte det synas i vårt beteende, vårt sätt att vara, att klä oss, i valet av umgänge med sådana som strävar uppåt. Kasta inte bort tiden till att flytta närmare förgängelsens, fördömelsens, förförelsens och förljugenhetens kulturmiljöer!

Herre Jesus Kristus, om det är möjligt, ta itu med missmodet, men framför allt högmodet. Demaskera oss, hjälp oss att nå punkten då det är slut på teatern, spelet, skrymteriet. Gör oss äkta, sanna – KRISTUSLIKA.

Bibelstudium 16/10 1998 kl. 19.00
(Tidigare publ. i Maranata nr 4-2000)

Ropa med ett hjärta och en själ:

-Se, brudgummen kommer!

Allt det som har med vår frälsning att göra är löften. Om vi ifrågasätter eller tvivlar på dem, så är det Guds ärkefiende som bedrar oss. Det vanliga misstaget är att vi går ut ifrån oss själva och tror att vi ska fixa något i denna frälsning eller ta itu med oss själva på ett sådant sätt att vi blir bättre och annorlunda. Dessutom ska vi göra saker och ting på ett sådant sätt att vi känner tillfredsställelse med vårt eget arbete. Vi vill blidka Gud och få honom över på vår sida genom att visa hur duktiga vi är.

Vi vill känna tillfredsställelse och ha beröm för att vi gjort bra saker. Om vi misslyckas, faller vi i motsatta diket; blir missmodiga och hänger oss åt den sidan i vår personlighet som gör att vi knappt orkar tänka tanken att vi ska göra ett nytt försök, och låta Herren fortsättningsvis verka i oss.

Vi har verksamhetsmodeller som vi fått av andra och krav som riktas mot oss av vår omgivning, vilket kan upplevas som stressfaktorer. Vi ska bedja, evangelisera, göra nytta, offra – en hel del ting som vi menar är minimikrav för att vi inte bara ska känna oss frälsta, men också genom våra gärningar visa för andra att vi tror på Gud och är riktigt frälsta. Det låter fint, och människor sätter naturligtvis stort värde på om det sker positiva ting i omgivningen.

Men nu är det faktiskt så att det vi strävar efter att uppnå, det vill Jesus utföra i våra hjärtan. Det ska inte bli någon prestationsfrälsning, utan livsfrälsning. Livet självt bevisar sin kraft så att det blir ett utflöde av ett inneboende liv. Kristuslivet bryter igenom och gör att tjänsten för Gud blir

ett uttryck för ett mycket intimt och högst personligt guds-förhållande.

Den nya naturen måste få växa så att uttryck för sann och äkta syskongemenskap blir naturligt och inte uppstyltat och konstlat. Det är viktigt att vi kan stödja varandra i bönen, för det betyder så oändligt mycket för vårt liv. Vi ska inte bara fungera inom olika områden, vi ska först och främst leva. Livet har sina självklara uttryck.

Vi sitter inte och bestämmer oss för att andas: Ta ett andetag, och så en paus för att sedan åter andas. Andningen är livets rytmik. Så fort ett barn fötts in i världen, så är denna förunderliga skapelse färdig för sitt möte med tiden. Vi kan se område efter område där barnet bara uttrycker det som redan finns som en naturlig del av Guds skapelse. Man kan fråga sig hur det går till. Det är en väldigt märklig process.

Dålig andning och andningsstillestånd är en plåga för hela kroppen. Hur kan andningen fungera? Vi behöver bara respektera de lagar som finns, så att vi exempelvis inte dyker ner under vattnet och förblir där. Eller hittar på något annat som omöjliggör den gåva vi har. Vi har inte bara fått organen, utan också funktionen. Likadant är det på det andliga livets område. Du har möjligheten, därför att den är nedlagd i den nya naturen. Funktionen är din. Andas djupt!

Tänk om det gick att kommendera fram lovsång eller andra andliga aktiviteter. Den mänskliga naturen är ovillig att underordna sig. Jag skulle vilja diktera fram resultat. Men då kommer vi bara in under en farlig kommandodisciplin.

Gud har lagt ner, inte bara en natur och en håg, han har också lagt ner en vilja som han själv är redo att påverka. Ibland saknar vi vilja, eller så är den förlamad. Men Gud verkar vilja och gärning. Vi förbrukar många gånger energi på olika områden som vi valt ut för våra insatser, istället för att bida Herrens ledning, så att hans vilja får ske.

Det angelägna är att Hans vilja får ske och fullkomnas i

våra liv, så att vi inte hänger oss åt en slags religiös hemslöjd eller blir religiösa frilansare. Om vi lever i ett innerligt förhållande till Herren Jesus Kristus, så är vårt stora och höga mål att göra hans vilja. Att vara ett instrument i Herrens hand. Redskapet används av ägaren, men ibland får redskapet finna sig i att stå oanvänt tills ägaren behöver det. Sådana perioder får man stå och vänta tills tiden är inne. Då är det väldigt viktigt att redskapet som Gud behöver i en speciell situation inte är borta, utan finns på sin plats, redo att brukas av sin Herre. Gud vill så mycket som vi hindrar, därför att vi inte är på plats då han vill använda oss. Herren vill lära oss att ge honom dispositionsrätten till vårt liv.

Det är storslaget att vi kan komma in i ett så harmoniskt gudsförhållande att vi kan trivas tillsammans. Inte bara som Fader och barn, men som Kristi medarbetare. Gud i himlen har gjort sig beroende av oss på samma sätt som han är beroende av sin egen son.

Kraft från höjden

Helt säkert skulle vi kunna få fram bättre resultat av vårt arbete om vi organiserade oss mer och skapade styrmedel som skulle aktivera oss. Öva, träna, planera och skapa. Den möjligheten har vi att bygga upp en rationell verksamhet. Men allt detta leder inte fram till något annat än träldom. Det skapar inte levande människor, utan maskiner.

Gud vill göra oss levande! Vi ska inte fungera via apparater och regler, men genom det inneboende liv som flödar fram som en livsenergi och är outtömligt med avseende på resurser och ger glädje i överflöd. Att få människor in i organisationsmönster är inte svårt. Det krävs bara någon studiecirkel eller någon form av psykologisk bearbetning. Det kan bli storverk som människor kan beundra och glädja sig åt. Det passar i världen, men inte i himlen. När vi kommer fram till den slutliga punkten i tiden är egentligen det man

åstadkommit och presterat värdelöst och ger ingen glädje.

Då vi blir använda av Gud, visar det sig att det som kanske inte ens blivit observerat, det som aldrig uppmärksammats eller finns med i några årsredovisningar, protokoll eller skildringar från fält här eller där, det finns antecknat och upptaget i himlen. Det som inte ens syntes här, kan få största lönen där.

När vi kommer hem, blir vi förvånade då den verkliga rangordningen visar sig. Alla de som har bedit i tysthet och hemlighet, de som burit fram vittnesbördet om Honom; inte i första hand med ord, men i gärningar. Det står i Bibeln att deras gärningar följer dem. Gärningarna går inte före i avsikt att rättfärdiga någon, utan de följer. Man skickar inte gärningar i förväg för att övertyga Gud om vår rättfärdighet.

Trons gärningar är enastående. De får sin speciella kvalitet och karaktär därigenom att de har senapskornets kraft.

Vi försöker inte övertyga den himmelska världen om vår förträfflighet, så att vi blir insläppta: Vi har profeterat i ditt namn, botat sjuka, evangeliserat – det är väl självklart att vi hör hemma här! All denna verksamhet är bra, men svaret kan trots detta bli: Jag känner eder icke. När vi kommer fram till himlaporten, så kommer vi att säga: Tack Fader för Jesus Kristus! Och så sjunger vi: *”Jesu blod har öppnat pärleporten, pris ske Gud, idag den öppen står!”*

Det är angeläget och helt avgörande för oss att göra budskapet om Herren Jesus Kristus känt. Det finns en kommandomodell för evangelisation, men så har vi också en mönsterbild. Den tar form då man äger en levande vision och eld i sitt hjärta; missionselden som tänts genom Jesu missionsbefallning: *”Mig är given all makt i himlen och på jorden. Gån fördenskull ut och gör alla folk till lärjungar!”*

Jesus sätter oss in i ett oerhört sammanhang som vi inte alltid är medvetna om. Jesus talar också om att vi ska få

kraft att bli hans vittnen. En rik möjlighet för var och en. Oberoende av vår förmåga och kraft kan vi överträffa oss så påtagligt och radikalt att vi fungerar!

Vi fungerar inte bara tillsammans med Jesus Kristus, men på samma sätt som han gjorde. Han gick omkring, gjorde väl och hjälpte alla som var under djävulens våld. Det finns en segrande kraft för varje vittne, för varje lärjunge, för var och en. En segrande kraft vid varje konfrontation. Denna kraft måste vi tillägna oss. Den kan inte magasineras för kommande dagar och behov, utan utlöses då vi behöver den. Du får de rätta orden, det rätta handlingsmönstret – ja, du överträffar dig själv. Det beror på att han bor i oss som en väldig hjälte, och han drar sig inte undan!

När vi ger oss ut för att missionera, så är det inte säkert att vi lyckas med våra åtaganden. Ibland misslyckas vi så rejält, så det känns som ett riktigt fiasko. Men det är mycket bättre med ett fiasko än likgiltighet och tröghet. Fiasko finns det bot för, men inte likgiltigheten.

Det som fattas oss när vi brister, blir utslagna eller upplever att vi inte räcker till, det vill Herren bistå med. Vittna, fastän du upplever dig oförmögen att göra det! Det räcker med att säga ett sanningens ord om att Jesus lever och att han är Herre. Det räcker, för just i den bekännelsen ligger en så förunderlig kraft. Det kan frigöra människor från syndens slaveri, hela dem från sjukdomar, öppna deras ögon för en evig verklighet och förlösa dem till liv i Gud.

Låt Herren bruka dig! Vänta inte tills du tycker att du klarar av det. Säg: Herre, elden brinner i mitt hjärta, och jag vill göra något för dig. Göra något som bryter ner likgiltigheten, trögheten, passiviteten.

Det må bli vad som helst, bara vi kommer ur järngreppet som gör oss oförmögna att förverkliga det nådesuppdrag Herren gett oss.

Vi behöver det överbevisande vittnesbördet från hjärtan

som den helige Ande har vidrört, det som talar om att Gud är god, på ett sådant sätt att det inte bara låter trovärdigt, utan explosivt!

Gemenskapens kraft

Om vi har samma ande, så förenar vi oss och använder de resurser vi har tillsammans. Du har ett hjärta och jag ett hjärta, och så förenas dessa två hjärtan till ett hjärta. Två själar blir en själ och två munnar en mun. Jag prisar Gud och säger att han är god. Så kommer min broder och förstärker med samme ande, hjärta, själ och mun. Vi säger tillsammans: Gud är god!

Så småningom ackompanjeras detta förstärkta budskap med acklamation. Det blir stadfästelse! Anden talar till oss båda. Rätt vad det är, så börjar vi ropa, så mycket vi orkar: Se, brudgummen kommer! Det är en ny variation på samma tema. Se, brudgummen kommer! Då blir en tredje gripen, och förenar sig med duon som blir en trio. Det är inte tre hjärtan, utan ett hjärta. Nu är det multiplicerat, och så ropar alla tre: Se, brudgummen kommer! Snart sanktionerar någon med att ropa: Ja! Och någon annan säger: Kom Herre Jesus! Ackompanjemanget förstärks. Floden stiger. Det som är latent i våra hjärtan förlöses genom den helige Ande. Så blir det sång, undervisning, visor och visdom.

Nu är det tre som ropar med ett hjärta, en själ och en mun: Se, brudgummen kommer! Plötsligt tänds elden i en fjärde, som förstärker budskapet. Anden och bruden säger kom. Den som hör det, säger kom. Budskapet bryter igenom och förstärks för varje hjärta som tar emot det och bekänner sig till det. Så kommer en femte och en sjätte. Anden verkar. Kraften i budskapet förstärks av vår lycka och salighet. Det får överbevisande kraft, så att vi praktiskt taget glömmer oss själva. Det totala vittnesbördet blir: Jesus Kristus är Herre!

Detta är andelivets ABC, himmelrikets algebra. En förstärkt genom en till, en till och en till! Två, tre, fyra och fem… Det är hemligheten i *”var två eller tre är församlade i mitt namn”*. Där fungerar alla, ty Jesus är mitt ibland dem. Se på Jesus med trons ögon, och bli glad! Se på Jesus med trons ögon, och bli starkare i hans väldiga kraft!

I Guds rike finns ett väldigt register. Höga toner och låga toner. Det finns diskant och bas. De äldre är som tung malm med sina erfarenheter och gudsupplevelser. Det blir besmittande. Vi har fått en hel orkester. Systrar och bröder, hela skaran från barn till gamla sjunger med ett hjärta och en själ. Det förnimmer man i detta förunderliga ackompanjemang av sanktioner. En församling som lärt sig dessa hemligheter, gudstjänstlivets ABC, kan inget tvivel rå på. Den är oövervinnerlig.

Låt oss tänka oss en annan utveckling. Vi står och ropar hänryckta och koncentrerade, med överbevisning och övertygelse: Se, brudgummen kommer! Plötsligt försvinner en från skaran. Då är det en ton mindre. Så försvinner ytterligare en. Det innebär att tonen förlorar i styrka. Så småningom tonar den bort och dör. Jag står till slut ensam och ropar så mycket jag orkar för att få fram budskapet, men jag står ensam. Vilken tragedi, när Jesus står ensam utanför och bultar. Om någon hör hans röst…

Man hör inte Jesu röst i bullret. Det finns ett mediabrus som gör att hans röst inte tränger igenom. Han får stå där ensam. Om det funnits några fler där med Jesu ande, så hade säkert ropet trängt igenom. Det fanns en hel skara som ropade. Men gruppen decimerades, undan för undan. Det har väl inte inneburit att de slutat att ropa? O nej, men de ropar ett annat budskap från en annan herre och på ett annat sätt i en annan ande.

Så står man där ensam. Men brudgummen kommer ju! Gå ut ifrån det du har fastnat i! Du kan inte sitta kvar där!

Du måste ut ur fångenskapen, isoleringen, självupptagenheten! Ut! Så ropar den ene, så mycket han orkar. Men Guds vilja var att vi tillsammans skulle ropa.

Hoppet i centrum

År 1912 kom boken ”Jesus kommer” av Lewi Pethrus. En serie eskatologiska predikningar. Ett viktigt och angeläget budskap. De var konkret resultat av en andeutgjutelse från höjden. Tankar, känslor, pennor, händer, tryckpressar – allt var i rörelse. Allt fick tjäna ett enda syfte: att anslå en ton, att blåsa en tydlig signal från basuner som fått den himmelska klangen.

Det var ingen ljudande malm och klingande cymbal, men Kristuskärleken till hans tillkommelse som fångade, inspirerade, gav ord, idéer, fantasi. Fötter sattes i rörelse, tankar, händer, hjärna. Människor gick ut för att förbereda och förberedas. De satte in sina pund och gåvor till att skriva, trycka, distribuera. Allt flera ropade detsamma. Budskapet fick en oerhörd tyngd, så att massor av människor väcktes, sökte Gud och blev frälsta.

År 1916, fyra år senare, anmäldes tidningen Evangelii Härold. Denna härold för andlig väckelse och fri mission skulle framför allt riktigt betona och bära fram budskapet om Jesu tillkommelse. Den trycktes och spreds genom brinnande kolportörer i tusental in i hemmen. Och varje tidning som så spreds, förkunnade att Jesus kommer.

Så kom ytterligare tidskrifter. Missionsbanéret. Hemmets Vän. Trons Segrar. Brudgummens Röst. Det uppstod hundratals nya väckelseförsamlingar. Hundratals förkunnare som med profetisk skärpa förklarade apokalyptiska skeenden och avslöjade tidstecknen. Väckelsen förtätades och förstärktes. Ytterligare böcker i hundratal kom från olika förlag som tog upp de eskatologiska frågorna och förklarade nödvändigheten av att göra sig beredd att möta Jesus.

Man pekade på ting som människor kände till. Något som hände i tiden och gjorde profetordet aktuellt. Tusentals brinnande predikanter och hundratusentals väckelsekristna bar var och en på sitt sätt ut vittnesbörd runt om i vårt lands bygder. Vittnesbörd om frälsning, om Jesu tillkommelse, om Guds frid som övergår allt förstånd. Vilken oerhörd betydelse, vilket inflytande, vilken offensiv och intakt andlig front!

Så gick ett par årtionden och pionjärerna försvinner. Budskapet reduceras oupphörligt. Tonar bort. Tidningarna som kom varje vecka med sina påminnelser går i graven. Så skapas nya organ med ett helt annat budskap. Väckelsetonen blir tunnare, dess kanaler färre, för att så småningom upphöra. Vad har skett?

Ett av de bärande fundamenten för det frimodiga vittnesbördet, *hoppet*, har försvunnit. Kanske någon väckelsepredikant står kvar, som ska ersätta alla dem som tystnat. Hur ska denne ende klara detta? Flertalet väckelsetidskrifter är borta. Kanske en är kvar. Midnattsropet? Här finns motivet och drivkraften; sanningen om faktiska förhållanden och orsaken till den intensiva och hårda kampen.

Frågan är nu: ska vi skingras, ska vi bli periferiska, eller ska vi samla oss mot centrum; bli ett hjärta och en själ, som tillsammans ropar ut budskapet som aldrig tidigare? Inte först bedömer det estetiskt, kyrkligt eller ekumeniskt, men förstår att detta egentligen är en räddningsaktion som måste genomföras om inte allt ska gå förlorat.

Var har dessa trofasta kolportörer tagit vägen, de som fanns ute i byarna? De är borta. Men låt oss anropa vår Frälsare att han gör oss till brinnande kolportörer!

Käre Herre Jesus, behandla oss så att vi får Golgata grundton och ger klara och tydliga signaler, så att människor åter börjar göra sig redo för slutstriden.

Är detta möjligt? Vill du vara med? Låt oss gå ut till människorna och framför allt till Guds eget folk. Låt oss förkla-

ra med frimodighet och utan skrymtaktiga avsikter: Broder och syster, Jesus är snart här. Gör dig redo nu, ty brudgummen kommer!

Vill du bli ett verktyg som Jesus kan bruka i sin tjänst? Dröj då inte! Nu är vi inne i ett avgörande slag. Det är ytterst få som ropar. Signalerna är så oerhört vilseledande och mångtydiga, så nu måste vi förstärka signalen genom att vi allesammans blir en röst av honom som ropar: Bereden väg för Herren! Gud vill det i denna sena tid, ty han kommer!

Bibelstudium 1/12 1998 kl. 19.00
(Tidigare publ. i Maranata nr 5-2000)

Profetisk varning till församlingen

En tidig morgon fick jag besök i mitt sovrum. Den som kom in i rummet och ställde sig vid sängen och tittade på mig var en förklädd furste från mörkrets värld. Ur munnen sprutade, som ur drakens gap: ”Vi ska inta Jerusalem!” Och så sa han en gång till: ”Det ska du veta, vi ska inta Jerusalem. Tro inte att ni kan hindra det! Ha, ha, ha!”

Det kommer att hända något förunderligt märkligt och oerhört i Jerusalem inom kort. Men då vet vi som tillhör Guds församling, pris ske Gud, att vi skall till det nya Jerusalem. Vi är på väg dit.

Det gäller att vara orienterad, ha höjd beredskap, vaka, vänta och bida och förnimma i sin ande: Jesus kommer! Segerhjälten från Golgata kommer!

När tron får näring, sker det vi annars strävar efter men aldrig uppnår. Vi växer upp till honom. Är det inte fint att Gud ordnat så att vi får möta honom inte genom självarbete, utan genom Guds väldiga nåd, som verkar på mångahanda sätt. Där finns alla nyanser, färger. Där finns skönheten, men där finns också livet till hälsa och förvandling för att möta honom själv.

Sjuka kom till Jesus – det viktigaste för denne himmelske läkare var inte att ställa diagnosen, men att hela – bota. Fortplanta liv. Ge av sig själv. Riktigt demonstrera vem Gud är, vad han vill och förmår.

Vi tror att Jesus har övervunnit ondskans makt. Fastän vi icke vandrar i åskådning, så tror vi det och fröjdar oss över honom som vi inte har sett. Vi fröjdar oss med en outsäglig,

härlig glädje. Det levande hoppet säger oss att Han kommer för att hemförlova sin dyrt köpta brudeskara.

Vilken högtidsdag som ligger framför! Guds folk, detta pinade folk runt omkring i världen ska förlösas från fattigdom, sjukdom och förtryck. Jag tror till och med att det kommer en stor skara från fängelserna runt omkring på jorden. Han har varit där också, denne Jesus. Många sjuksängar ska bli tomma.

Vi har ingen sjuklig längtan till himlen, men vi gläder oss över att vi har en framtid och ett hopp som inte är förhoppningar och prognoser, utan en framtid och ett hopp. Ty Gud har tänkt underbara och höga tankar för oss.

Blicka uppåt! Sänk inte blicken, broder och syster. Bakom molnen lyser solen.

Profetisk hälsning

Anden säger mig att inom kort kommer att ske ett mycket märkligt utspel. En fredstraktat kommer att upprättas. En falsk fred kommer att erbjudas mitt utvalda folk, säger Herren. I sin strävan efter fred och djupa längtan att få ro i landet går de med på det. Mitt folk, den största skaran som församlats till sitt hemland, ska då slaktas ned.

En liten skara skall vara kvar. En tredjedel av den totala hopen skall vara kvar. Då det är slut på alla deras egna resurser och det inte finns något mera att ställa upp med för att erbjuda motstånd, då skall jag, som jag sagt genom mina profeter, ställa min fot på Oljeberget. Då skall detta folk som levt under förstockelse i flera årtusenden, då skall de se mig och få svar på hela sin Messiaslängtan. Och jag skall inta Davids tron.

Mitt rike skall upprättas och detta folk skall se mig, som de har stungit. Och de skall falla ned i bön om förlåtelse, och jag skall upprätta dem. Detta folk skall jag frälsa på en dag och döpa dem i min ande, säger Herren.

Guds egendomsfolk

Tack Herre, att du är historiens Gud. Du har aldrig övergivit ditt folk, än om det periodvis sett ut som om de skulle gå under. Då har du kommit med räddning.

Syskon, tänk att de ska se Honom som de stungit! Då är de reducerade till ett intet. Det blir ett möte vid det kors där de förkastade Honom. Det som gick sönder och brast för två tusen år sedan skall uppenbara sig med kraft och det skall bevisas att Han sett till sitt folk och berett det förlossning.

Tack Fader, att du vakar över det. Herre, du såg min ohyggliga ångest då jag konfronterades med denne furste som hotade att de skulle inta Jerusalem och ingen skulle kunna hindra det. Det är du som skall upprätta makt och ära i en värld där allt är förstört, förbränt och förbrukat, då det inte finns något mera att leva av och leva för.

Vet du vad det är som gör att detta folk kommer att erkänna Jesus som sin Messias? Det är naturligtvis hans bländande skönhet och himmelska härlighet, men det finns något mera på den här sidan om evigheten. Judarna som tvistade med Jesus om att vara Abrahams barn skall få vara med om den sällsamma erfarenheten att de känner igen Abraham i honom. Åh, det är ju Isak! Det är ju Jakob! Fäderna! Det är ju Josef! Men det är ju Mose!

De skall känna igen alla dessa gestalter, portalfigurerna i Guds rike skall de känna igen. Inför detta oerhört överväldigande, försmäktande möte, kommer de att böja sina knän och benådas, upprättas, fyllas med Anden.

Framtidens missionsfolk

Israel kommer så att bli det stora missionsfolket. Gud skall sprida sin förunderliga kunskap på ett nytt och annorlunda sätt. Församlingens, hedningarnas tider är förbi. Det heter: ingen tid skall givas mer. Vilken framtid! Vilket hopp! Vilka möjligheter vi har att få leva på en hög andlig nivå och hop-

pas på Gud och ha själens ankare, tanke, vilja och känsla i det himmelska, innanför förlåten. Vi har fäste hemma. Vi har fäste för tanken, vi har fäste för känslan, vi har fäste för viljan, än om det rasslar ibland i förtöjningarna, så håller det.

Vilka privilegier vi har! Det är självklart att Herren förväntar sig att vi skall bära vittnesbörd om honom. För han vill att alla människor skall bli frälsta. *”Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde son, på det att var och en som tror på honom icke skall förgås, utan hava evigt liv.”*

Detta enorma missionsuppdrag har han anförtrott åt oss. Vår uppgift i livet, i tiden i detta nu är att skyndsamt se till att skaran blir fulltalig. Herren frågar inte efter matrikelförda medlemmar. Den himmelska skaran är inskriven därupppe och han önskar ingenting annat än att vi ska sprida frälsningens budskap precis överallt där vi rör oss på ett eller annat sätt.

Har vi inte så stora chanser att tala och vittna med våra ord, kan vi uträtta oerhörda ting med det hemliga vapen Gud gett oss: genom bönen. Bed, sa han, som själv var den store förebedjaren. Bed, och ni skall få. Sök, och ni skall finna. Bulta på dörren, klappa på! Vad ska ske då? Han ska öppna. Tre ting. Du ska få. Du ska finna bortglömda skatter. Du ska berikas i ditt liv och upptäcka vad du aldrig tidigare förstått. Det finns dörrar som han har upplåtit.

Jag har ropat till Gud, och jag tror att han ska höra bön, om att vi i Maranataförsamlingen ska bli en själavinnande församling. Detta själavinnande förutsätter att vi överlämnar oss åt Honom. Det kan innebära att få bära den nöd som han hade för dig och mig. Han vill lägga den nöden på våra hjärtan.

Jesus sa: De ser ut som får utan herde. Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut arbetare – medarbetare, skördearbetare – till den myckna skörden. Det finns kvalitet, det finns kvantitet, det finns äkthet.

Nu ska vi tänka på nödvändigheten av att bli orädda själavinnare. Det kan innebära att när du överlämnar dig åt honom, upplever du en obeskrivlig nöd. Det blir en livsfråga. Ge mig barn, annars så dör jag! Vi kan inte överleva om vi inte får se detta Jesusliv fortplantat.

Konkurrenterna är många. Hanna upplevde kritik, konkurrens och nedsättande omdömen. Hon kunde inte bedja i templet heller. Hon fick inte tappa bort verkligheten att hon var en kvinna. Men då upptäckte prästen något som gjorde honom häpen när han såg hennes mun röra sig. Så sa han: ”Laga så att ruset går av dig!” Men det var böneruset, som är en väldig kraft. Har du upplevt det? Att bli riktigt hänryckt och hängiven.

Då du i uppgiften upptäcker besvikelser och missräkningar, innebär detta en slags förunderlig reaktion, ty dess mer ger oss Herren av sin härlighet. Allt det vi möter blir vad Gud vill att det ska vara. Varje prövning, varje svårighet, varje problem – kalla dem vad du vill, men kom ihåg, allt detta får du vara med om därför att Gud vill uppenbara sina outtömliga resurser. Och så är han faktiskt nitälskande, så han önskar inget annat än att vi ska fatta och förstå att han vill delegera oss kraften som sonen ägde, så att vi kan bli hans vittnen.

Herre Jesus Kristus, du vet vad du behöver göra med var och en så detta inte bara blir ett bejakande, så att vi tar emot med acklamation, men gör något – kanske till och med något ovanligt, ja, vad som helst med målet: *”Rädda de döende, lyft dem som sjunka, Jesus är Frälsaren även för dem”.*

Parusia

Himmelens Gud, låt denna Ande som bodde i din Son, denna Ande som verkade i den första församlingen, få vara mäktigt verksam i vår gemenskap. Tack för seger i hemmen, på arbetsplatsen, på torgen, i mötet med människorna.

Vi vet att vi många gånger inte kan nå dem. Det verkar som om det skulle finnas en osynlig plåt som omger dem. Men du har sagt: bedjen därför skördens Herre att han sänder ut arbetare - medarbetare, grovarbetare, skördearbetare - till sin myckna skörd.

Herre, nu kommer vi till dig. Tack för ynnesten att få vara dina medarbetare, dina grovarbetare. Tack och lov, efter fullbordat uppdrag och arbetsdagens slut skall du belöna din skara. Ge nådeslönen som väntar alla dina tjänare från tiden på jorden som är samlade hemma hos dig i evig härlighet.

Det är väldigt mörkt på jorden. Parusia betyder närvaro, men det betyder också något mer. Uppryckelse. Det används uteslutande om församlingens uppryckelse. Vad betyder det? Vem angår det? Självklart måste vi svara på frågan och peka ut dem Herren Jesus kallar genom omständigheter eller genom oss.

Det är mörkt. Men solen lyser bakom molnen. Nådens sol lyser över onda och goda. Ty Han har låtit, som det heter i Malaki, denna sol gå upp med läkedom under sina vingar. Till jul väntar alla på sin julklapp. Då alla paket är öppnade är julfirandet slut – men då är midnattsropet Maranata kvar! Då får vi läsa om Jesu tillkommelse. Hans uppenbarelse. Att det gäller att skynda sig och bereda sig för mötet med Jesus.

Midnattsropet Maranata

Midnattsropet Maranata – den märkligaste rösten i tiden – himmelrikets Metro. Metro delas ut gratis och finansieras genom annonser. Vår tidning har inga kommersiella annonser, men vi tror på Gud och räknar med att vi i hans namn ska klara finanserna.

Vi behöver hjälp och undervisning. Allt eftersom tiden går mot sitt slut blir det svårare. Men då ska vi titta in i Ordet och komma underfund med vad Herren vill lära oss.

I 1 Kor. 10:1-3 finns en personlig hälsning, adresserad just till dig och mig.

"Bröder, jag vill ni ska veta att alla våra fäder var under molnskyn och att alla gick genom havet."

Hur många var det? Det fanns inget undantag. Alla! Det står att detta är skrivet till varning för oss. Läs vers 11: *"Det som hände dem tjänar som exempel och skrevs ner för att varna oss som har världens slut inpå oss."*

Vilken text! Nedskrivet för att vi skulle få lärdom, förstånd. Se till att du inte försmår hans Ord, utan tar emot det. Idag, om ni får höra hans röst, så förhärda inte edra hjärtan.

Bibelstudium 8/12 1998 kl. 19.00
(Tidigare publ. i Maranata nr 6-2000)

Fortsätt kampen!

Under min sjukdomsperiod har en jordbävning gått fram över mitt liv, en jordbävning med många efterskalv. Det har sett ut som det aldrig skulle ta slut.

Jag skulle vilja ta er med bort från mötesformer och andra moment som kanske är litet för mekaniserade. Jag vill ta er vid handen avsides för att samtala och vara tillsammans med Frälsaren. Lyssnande, tillbedjande och mottagliga för vad han vill.

Under min sjukdomsperiod gav mig Herren ett nyckelord, som jag läst många gånger. Det var ordet *avklädd*. Tänk att jag blev avklädd varje plagg, all värdighet och mänsklig stolthet om det nu funnits. Jag låg faktiskt utan att kunna göra något annat än ropa på hjälp.

Plagg för plagg blev jag fullständigt avklädd. Och det hade varit en total tragedi om det satts punkt där, men det var bara ett kapitel i en härlighetsroman. I nästa kapitel blev jag iklädd. Iklädd Kristus. Om vi känner till denna avklädnings-process som i och för sig är ganska påfrestande, så är vi iklädda Kristus och det står skrivet att han är denna sin kropps Frälsare. Då kan det inte bli något annat än ett underbart slut.

Genom ett förunderligt skeende så träffade jag för första gången på åtta år mina barn och alla barnbarnen. Alla fick vi gråta ut tillsammans. Det var en väldig läkedom i det mötet. När jag låg på sjukhuset och hela skaran var på sjukrummet, var det en väldig tacksägelsens gåva. Vi hade en underbar stund tillsammans.

Senare kom mina systrar. Vi fick också gråta ut. När vi möttes fanns inget annat än en vilja till syskonkärlek.

Hela denna jordbävningsperiod har ändrat på topografin. Vi ser ett nytt andligt landskap växa fram, som kommer att få sin helt speciella karaktär. Det är Guds eviga rike, som tar gestalt hos många genom många och på mångahanda sätt.

Jag citerar ur Hebr. 8:5: *"Se till att du gör allt efter den mönsterbild, som har blivit dig visad på berget."* Mönsterbilden var så viktig att Gud inte lät sin tjänare designa någon del utav det tabernakel han skulle bo i, varje bräda var genomborrad. Bräderna låg inte sida vid sida, de var helt enkelt intappade i varandra. Vi måste vara genomborrade, så att Herren kan bo ibland oss. Ingenting överlämnas åt slumpen.

Vi frestas ofta bli frilansare så att vi gör efter vårt eget huvud. Istället för att bli ett Guds hus, blir vi ett avgudatempel och ett tillhåll för makter och myndigheter som sedan terroriserar hela mänskligheten.

I 1 Kor 5 står om din och min kropp att den nedbrytes. Tältet bryts ner, men evighetens Gud har en bostad. Han bor ibland dem som har en ödmjuk ande och ett förkrossat hjärta.

Han bor inte i alla dessa hus och tempel som bär hans namn. Han låter sig inte betjänas av människohänder, som om han vore beroende av alla dessa miljoner händer som vill tjäna honom inom alla områden vill bygga upp, förbättra, förädla, kultivera.

Den bostad Gud vill ha är den *levande församlingen.* Där bor han och verkar.

Låt oss tillsammans anropa himmelens Gud om ynnesten att få vara en sådan levande församling. Den urkristna församlingens trosbekännelse är omöjlig att proklamera utan att äga den urkristna församlingens Jesus.

Låt oss upphöja Jesus så att vår församling blir ett Guds hus, där det inte bara blir ett och annat nedslag av den helige Ande, men där den helige Ande *bor* och utför sina dråpliga gärningar.

Vi är benägna att sjunga om hemlandet och vi vill så gärna bli uppbyggda, men vi måste på något vis, inte genom teoretiska beslut, men genom erfarenhet komma bort från lustmomentet och ledas in i kampmomentet, så att vi konkret och påtagligt blir korsbärare i Jesu efterföljd.

Om jag kunde driva fram detta med disciplinära åtgärder så skulle jag naturligtvis göra det, men det går inte, för då blir det kommandodisciplin i församlingen, och sådant kan inte leda fram till annat än militanta miljöer. Vi har inte fått korpralens uppgift, utan herdens. Vi kan inte kommendera fram eller fösa fram, men vi kan gå före och med vårt eget liv visa vägen och bli förebilder för trons folk.

Det finns fördolda skatter nedlagda i vårt väsen. Vi kan vara med och locka fram det som är nödvändigt för vår andliga tillväxt. Locka fram hågen som ger människor en djup längtan att få mera av Jesus.

Vi behöver Ordet som blev kött – det inkarnerade Ordet. Det räcker inte med att vi *har* budskapet, vi måste *bli* budskapet. Det är Guds vilja med oss allesammans.

Det är bra att vi kan träna in och bygga på vår kunskap och bli något i denna världen, men resultatet kan aldrig bli något annat än DÖD. Men det inkarnerade Ordet, det som tog sin boning ibland oss är ett julbudskap utan glitter och visor, ett julbudskap utan änglahår, stjärnor och julklappar.

Ordet blev kött. Det är avklätt och iklätt. Det visar sig att när Jesus kom representerade han det levangegjorda Ordet och gjorde Gud verklig för oss. Ett julbudskap utan inramning. Gud vare tack för hans outsägligt rika gåva!

Vi vill ha Jesus synliggjord, inkarnerad i det som nu är hans kropp: *Jesu Kristi församling.* Den ska inkarnera, bära, synliggöra och uppenbara Guds vilja.

Syskon, mitt rop till er allesammans, sista ropet den här kvällen från djupet av mitt hjärta är: ***Fortsätt kampen!***

Vi har ju temat, uppdraget och målet för den tro som en gång för alla är överlämnad åt de heliga. Du heliga skara, frukta icke, ty det har behagat eder Fader att giva eder riket.

Därför; ***fortsätt kampen*** för den tro som en gång för alla är överlämnad åt alla tiders kristna. Vi ska leva i denna strid och i triumf hemförlovas då den avblåses av ängeln. Guds basun ska höras och alla soldaterna församlas. Från alla håll och kanter ska de komma för att ta emot sin lön.

Låt mig få säga det för tredje gången, ja, för fjärde och femte: ***Fortsätt kampen!***

Förnyas i den helige Ande, syster och broder, var brinnande, se till att du hittar de praktiska uttrycksmedlen för att förverkliga uppdraget!

Bibelstudium 5/1 1999 kl. 19.00
(Tidigare publ. i Midnattsropet nr 1-1999)

Fortsätt kampen!

Undervisning av
Finn Arne Imsen

I denna bok presenteras några av de sista bibelstudier den kände predikanten och opinionsbildaren Arne Imsen höll i Maranataförsamlingen i Stockholm.

Några kapitelrubriker:

- Församling eller förening
- Noas och Lots tid går i repris
- Abrahams kamp
- Feminismen - vår tids upplösande makt
- Äkta, sann och Kristuslik
- Se brudgummen kommer!
- Profetisk varning till församlingen
- Fortsätt kampen

Den 13 mars 1999 fick Arne Imsen hembud, men hans vision om församlingens upprättelse lever vidare.

BMC -förlag
Box 201 34, 161 02 Bromma